

Giới thiệu Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha

Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha của tác giả Nguyễn Vi là câu chuyện tình giữa hai cặp tình nhân đã có lời hẹn ước từ trước và bây giờ điều ấy sắp được thực hiện...

Hắn là vị hôn phu của nàng, tuy chưa tìm hiểu nhau mấy nhưng thoát nhìn qua là nàng cũng muốn đào lộn rồi. Nhìn cũng khá ngon miệng đấy, từ lúc về sống chung thì hắn đã sớm trở thành một người trong giấc mơ của nàng rồi...

Nàng thấy mình như một tiểu công chúa luôn được hắn chiều chuộng, lúc nào hắn cũng trêu chọc nàng nhưng chẳng bao giờ dám đụng vào người của nàng khiến cho ta thật tức giận. Nàng thật hư nha !!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Ba trăm hai mươi tám . . . .

Nhìn số tiền còn sót lại trong lòng bàn tay, Ưông Ngữ Mạt không khỏi méo miệng, một đôi mắt đẹp lông mày nhỏ nhắn cũng nhăn thật chặt, tất cả trong lòng đều là bất lực và bối rối.

Đúng là lúc cô chạy ra ngoài—— thừa dịp người nhà không có ở nhà, cô như không có việc gì ở trong sân đi dạo, sau đó thừa lúc bảo vệ không chú ý lúc len lén chuồn ra khỏi cửa.

Sợ bị người nhà tìm được, cô lên xe lửa, chọn nơi rời nhà xa nhất, nếu không, nhất định sẽ bị tìm được, đi tới phía phía Đông. Chỗ này, là lần đầu tiên cô tới.

Xuống xe, cô đi dạo khắp nơi, cũng không biết muốn đi đâu, nghe được đôi trai gái đi qua bên cạnh nói cái gì mùa hoa đào, chụp vài tấm ảnh hoa đào rất đẹp, cô nghe tò mò, cũng đi theo phía sau. . . . .

Sau đó, đi tới một trung tâm cao cấp để nghỉ, mặt trời đang muốn lặn về phía tây cái bụng của cô cũng phát ra thanh âm kêu cầu nhau, lúc này mới nghĩ đến lúc cô chạy đi chưa có ăn cái gì ở nhà nha.

Lần đầu tiên nghe được bụng của mình gọi, cô xấu hổ địa che cái bụng, xấu hổ liếc bốn phía.

Hoàn hảo, không ai nghe được.

Cô thở phào nhẹ nhõm, đưa tay móc ra trên người có chừng tiền, sau đó sừng sờ đứng tại chỗ.

Cô vội vã trốn khỏi nhà, cũng không có nghĩ quá nhiều, cộng thêm cô bình thường cũng không có dùng tiền, cô muốn đồ gì người nhà cũng sẽ giúp cô chuẩn bị tốt, cho dù đi ra ngoài dạo phố, cũng chỉ cả thẻ, để cho người nhà giúp cô trả tiền là tốt rồi.

Cho nên cô chỉ tiện tay lấy hai nghìn ra cửa, trần trọc thanh toán tiền xe, chỉ còn lại có trên tay này ba trăm hai mươi tám nguyên.

Ba trăm hai mươi tám nguyên đủ mua đồ ăn sao? Hơn nữa, chỗ ở làm sao bây giờ? Cô dù nghĩ thơ như thế nào cũng biết ba trăm hai mươi tám nguyên tuyệt đối không đủ ăn cơm.

Cần môi, Ưông Ngữ Mạt rất là luống cuống, cô không có nghĩ quá nhiều tự chuồn ra cửa, kết quả bây giờ rơi vào quẩn cảnh này, cô muốn đánh điện thoại về nhà cầu cứu?

Nhưng là cô mới rời nhà ngày thứ nhất mà thôi, cứ như vậy buông tha cho cô không cam lòng, cô rời nhà vậy còn ý nghĩa gì?

Cô không phải là kẻ phản bội, cũng không phải là muốn chạy trốn đám cưới, cô có lưu tin cho người nhà, nói cô chỉ là muốn một thân một mình nghỉ lấy hơi, trước khi hôn lễ cử hành cô tuyệt đối trở về.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Nhưng người đàn ông này và người bên cạnh cô cảm giác không giống nhau ngũ quan của sáu anh trai cô nhả nhận, mọi người cũng là phần tử tinh anh, mà người đàn ông ở trước mắt mặc quần jean, dưới chân mang giày đen bóng, trên người mặc một áo T-Shirt đen, quá dài

Tóc vi loạn , thoạt nhìn không phải do chỉnh sửa.

Mà. . . . . lông mày quá đậm, mí mắt đơn độc thật mỏng, sống mũi coi như rất cao, đôi môi hơi rộng, cằm cương nghị có một vết sâu, ngũ quan tách ra nhìn rất bình thường, nhưng mà tổ hợp ở chung một chỗ lại có cảm giác không nói nên lời.

Hắn hơi thô lại cao lớn, lồng ngực to lớn dán lên áo T-Shirt, tay áo nổi lên cuộn cuộn cánh tay bèn chắc, ngay cả quần jean cũng thật chắc phục tùng hai chân cao to, thoạt nhìn tuyệt không phải là người có văn hóa, nhưng có một loại mị lực không cách nào nói rõ.

Uông Ngữ Mạt không nhìn được nghĩ đến một câu quảng cáo sô cô la ——”Kim Toa mị lực, người phạm không thể ngăn chặn”, đúng, chính là loại cảm giác này!

Hắn giống như sô cô la, mặc dù thiếu bao trang xinh đẹp, nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến mị lực của hắn, cặp mắt một mí kia chính trực nhìn cô, thấy cô vẫn không nói chuyện, mày rậm nhẹ nhàng nhú lại, động tác đơn giản nhưng mang theo một loại cảm giác thành thực gọi cảm, làm cho cô không nhìn được đỏ mặt.

Thấy cô đột nhiên đỏ mặt, lông mày của Phương Nhi Kiệt càng nhướng cao hơn, sớm thói quen thấy phản ứng này, cánh môi khinh bạc khẽ nhếch.”Đừng khóc?” A! Vóc người đẹp trai chính là như vậy, không cần phải nói nhiều,vẫn có thể làm cho phụ nữ dừng lại nước mắt.

Mới vừa rồi hắn thấy cô bé này đứng một mình, có chú ý tới cô, đương nhiên là bởi vì cô là em gái.

Mặc dù tuổi thoạt nhìn có vẻ nhỏ , bắt quá lớn lên giống búp bê, da tuyết trắng, mặt khéo léo, ánh mắt thật to, lỗ mũi nho nhỏ, cánh môi trắng mịn, tóc dài đen nhánh chạm vai, khí chất thanh thuần, hơn nữa trên người mang quần áo nổi tiếng.

Đứng ở trên đường dễ dàng làm người ta nhìn chăm chú.

Ánh mắt của hắn dĩ nhiên cũng không nhìn được nữa bị hấp dẫn, em gái xinh đẹp, ai không thích ngắm? Hắn còn tưởng em gái nhỏ đang đứng đợi bạn, ai biết cô đang đứng đột nhiên khóc lên, mặc dù cô lập tức cúi đầu,nhưng hắn vừa kịp nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của cô.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Nhưng người đàn ông này và người bên cạnh cô cảm giác không giống nhau ngũ quan của sáu anh trai cô nhả nhận, mọi người cũng là phần tử tinh anh, mà người đàn ông ở trước mắt mặc quần jean, dưới chân mang giày đen bóng, trên người mặc một áo T-Shirt đen, quá dài

Tóc vi loạn , thoạt nhìn không phải do chỉnh sửa.

Mà. . . . . lông mày quá đậm, mí mắt đơn độc thật mỏng, sống mũi coi như rất cao, đôi môi hơi rộng, cằm cương nghị có một vết sâu, ngũ quan tách ra nhìn rất bình thường, nhưng mà tổ hợp ở chung một chỗ lại có cảm giác không nói nên lời.

Hắn hơi thô lại cao lớn, lồng ngực to lớn dán lên áo T-Shirt, tay áo nổi lên cuộn cuộn cánh tay bèn chắc, ngay cả quần jean cũng thật chắc phục tùng hai chân cao to, thoạt nhìn tuyệt không phải là người có văn hóa, nhưng có một loại mị lực không cách nào nói rõ.

Uông Ngữ Mạt không nhìn được nghĩ đến một câu quảng cáo sô cô la ——”Kim Toa mị lực, người phạm không thể ngăn chặn”, đúng, chính là loại cảm giác này!

Hắn giống như sô cô la, mặc dù thiếu bao trang xinh đẹp, nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến mị lực của hắn, cặp mắt một mí kia chính trực nhìn cô, thấy cô vẫn không nói chuyện, mày rậm nhẹ nhàng nhú lại, động tác đơn giản nhưng mang theo một loại cảm giác thành thực gọi cảm, làm cho cô không nhìn được đỏ mặt.

Thấy cô đột nhiên đỏ mặt, lông mày của Phương Nhi Kiệt càng nhướng cao hơn, sớm thói quen thấy phản ứng này, cánh môi khinh bạc khẽ nhếch.”Đừng khóc?” A! Vóc người đẹp trai chính là như vậy, không cần phải nói nhiều,vẫn có thể làm cho phụ nữ dừng lại nước mắt.

Mới vừa rồi hắn thấy cô bé này đứng một mình, có chú ý tới cô, đương nhiên là bởi vì cô là em gái.

Mặc dù tuổi thoát nhìn có vẻ nhỏ , bắt quá lớn lên giống búp bê, da tuyết trắng, mặt khéo léo, ánh mắt thật to, lỗ mũi nho nhỏ, cánh môi trắng mịn, tóc dài đen nhánh chạm vai, khí chất thanh thuần, hơn nữa trên người mang quần áo nổi tiếng.

Đứng ở trên đường dễ dàng làm người ta nhìn chăm chú.

Ánh mắt của hắn dĩ nhiên cũng không nhịn được nữa bị hấp dẫn, em gái xinh đẹp, ai không thích ngắm? Hắn còn tưởng em gái nhỏ đang đứng đợi bạn, ai biết cô đang đứng đột nhiên khóc lên, mặc dù cô lập tức cúi đầu, nhưng hắn vừa kịp nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của cô.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Loại này không làm cho hắn cảm thấy bối rối mà thấy kỳ quái.

Dù sao chuyện này cũng không liên quan đến hắn, nhưng mà thấy cô cúi đầu càng ngày càng thấp, đáng vẻ thật giống như càng ngày càng khó khăn, Phương Nhi Kiệt liền không nhịn được tiến lên.

Không có biện pháp, hắn chính là không thể thấy phụ nữ khổ sở, làm cho phụ nữ khóc lại là một loại khác, thấy một cô bé đang khóc mà làm như không thấy, lại càng giống như phạm phải tội ác không thể tha thứ

Cho nên, hắn chỉ có ý tốt an ủi trước.

“Khăn giấy, còn cần không?” Hắn lung lay giấy trước mặt, khoe môi chứa đựng nụ cười du côn. “Mặc dù hơi nhăn nhúm, bắt quá tin tưởng anh, nó tuyệt đối rất sạch sẽ.”

Trên mặt người đàn ông nở nụ cười làm cho mặt Ông Ngừ Mạt càng đỏ, cô xấu hổ địa nhận lấy khăn giấy, “Cám ơn, cám ơn.” Nhận lấy khăn giấy, cô nhìn khớp xương trên bàn tay, móng tay rất sạch sẽ, ngón trỏ có thô dày, bàn tay này đối với ấn tượng người đàn ông cô thấy không giống nhau.

Tay của sáu anh trai của cô cũng rất thon dài sạch sẽ, giống như đồ sứ ưu nhã, mà tay người đàn ông này giống như ẩn chứa sức mạnh, giống như đá cẩm thạch màu đen, chất phác mà cứng rắn.

Tại sao lại gây người? Thấy tay mình có thể làm cho người ta ngạc nhiên sao, Phương Nhi Kiệt không khỏi cảm thấy buồn cười. “Em gái, tỉnh lại!” Hắn hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn phát tay một cái.

Ông Ngừ Mạt hoàn hồn, thấy trên mặt người đàn ông cười ranh mãnh, vừa mất thể diện vừa thẹn cúi đầu xuống. “Đúng, thật xin lỗi.” Lão Thiên, rất mất thể diện aaaa! Cô thể nhưng nhìn hắn ngăn người hai lần, còn loạn tưởng chút ít.

Phương Nhi Kiệt thương thức vết đỏ ửng trên mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng bởi vì hiện hồng nên gương mặt lộ ra vẻ khả ái vô cùng, đáng vẻ xấu hổ thật là khả ái.

Phương Nhi Kiệt tấm tắc, đầu năm nay đã rất khó nhìn thấy phụ nữ đỏ mặt, em gái này thật là một đóa hoa tuyệt thế. Khó được gặp được em gái đáng yêu như thế, quan tâm một chút tốt lắm.

“Em gái, làm sao em đứng một mình trên đường khóc, cùng bạn trai chia tay rồi sao?” Nhìn dáng dấp cô hắn là có một mình, một cô bé ở trên đường khóc, nhất định là thất tình.

Nữ sinh đáng yêu như thế thậm chí có người đàn ông dám buông tay, thật là không biết hàng!

“Không, không phải là.” Ông Ngừ Mạt lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Không phải sao?” Phuong Nhi Kiệt khiêu mi. “Vậy em tại sao khóc?”

“Em, em . . . .”, Ông Ngữ Mạt cắn môi không nói ra, chẳng qua là mặt thả lỏng, nắm chắc mặt giấy trên tay và ba trăm hai mươi tám đồng.

Phuong Nhi Kiệt chú ý tới, chân mày không nhin được vận lại. “Em gái, em phải bỏ nhà trốn đi chứ?” Không thể nào. . . .

Ông Ngữ Mạt không nói chuyện, chẳng qua là đầu cúi thấp hơn.

Đúng là như vậy đấy! Không nghĩ tới cô bé thoát nhìn giống như rất ngoan ngoãn, cũng sẽ liên quan đến việc rời nhà trốn đi như vậy, hơn nữa quần áo trên người cô bé cũng có khí chất, nhìn ra được nhà cô hẳn là không tệ, nhìn lại phản ứng ngược ngùng của cô, hẳn là được bảo vệ rất tốt.

Phuong Nhi Kiệt sờ cằm, ngó chừng đỉnh đầu của Ông Ngữ Mạt rũ xuống, không nhìn được đưa tay vỗ vỗ. “Ngaoan, trốn đi khỏi nhà là không tốt, nhanh về nhà đi, nếu không người nhà sẽ thương tâm.” Hắn dùng giọng nói dụ dỗ đưa trẻ để nói với cô.

Ông Ngữ Mạt không có lên tiếng, chẳng qua là nhẹ nhàng gật đầu.

Cô cũng biết người nhà có lo lắng, mới vừa rồi vốn chuẩn bị gọi điện thoại về nhà cầu cứu, dù sao, một mình cô cái gì cũng làm không được.

Nghĩ tới đây, lỗ mũi vừa đau, nước mắt lại rơi xuống.

“A, em gái, làm sao em lại khóc nữa rồi?” Phuong Nhi Kiệt bị hù, lời nói vừa rồi của hắn đã thương người sao?

Ông Ngữ Mạt cắn môi nghẹn ngào hít lỗ mũi.

“A a, đừng khóc a!” Làm sao nước mắt lại rơi càng nhiều?” Bằng không nhà cô bé ở đâu, anh sẽ đưa em về.” Được rồi, hắn hảo tâm một chút, như vậy được chưa?

Ai biết người ta không chấp nhận, tiếp tục rơi nước mắt.

“Ai. . . . .” Bây giờ là như thế nào?” Em gái. . . . .”

“Đúng, thật xin lỗi, tôi không sao.” Ông Ngữ Mạt nhỏ giọng mở miệng, đáng vẻ nghẹn ngào rất là đáng thương. “Cảm ơn anh.” Cô lễ phép khom lưng cúi chào đối với hắn, sau đó xoay người đi về phía điện thoại công cộng.

Nàng nhét tiền xu, đang muốn quay số điện thoại, lại có bàn tay to ôn hòa hiền hậu cầm lấy điện thoại, sau đó đem nó bỏ lên trên.

Ông Ngữ Mạt ngây ngốc, ngẩng đầu nhìn lên. “Anh. . . . .”

Phuong Nhi Kiệt sờ lỗ mũi, biết mình nhất định sẽ hối hận, nhưng hắn vẫn mở miệng. “Em gái, em có muốn làm việc không?”

“Gi cơ?” Ông Ngữ Mạt kinh ngạc nhìn hắn, nước mắt chưa khô khuôn mặt nhỏ bé đỏ hồng, hé mở cái miệng nhỏ nhắn, thoát nhìn. . . . . Rất ngon miệng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Ai! Phuong Nhi Kiệt lần nữa ở trong lòng than thở, hắn cái gì cũng tốt, khuyết điểm chính là kháng cự không được sắc đẹp và nước mắt.

Mới vừa nhìn thấy cô xoay người chuẩn bị gọi điện thoại, tinh thần sa sút bóng lưng khom lại, mỗi bước ra một bước cũng làm cho vai của cô thấp xuống, thoát nhìn rất đáng thương, hắn liền không nhìn được đồng tình, Ai ya! Hắn chính là quá thiện lương.

“Công tác của anh vừa lúc thiếu một người làm lật vật, không biết em có muốn tới làm hay không? Tiền lương không cao lắm, bắt quá bao ăn bao ở.” Thịt trần vừa lúc đến mùa hoa đào, lúc này du khách đang đông cũng là khoảng thời gian bận rộn nhất, bắt quá dù bận rộn đến đâu hắn còn ứng phó qua được.

Người làm chuyện lật vật đương nhiên là không cần thiết .

Nhưng hẳn chính là người quá thiện lương, quá mềm lòng, rất có tinh thần trọng nghĩa, mới có thể không muốn nhìn thấy đáng về đáng thương của em gái này nha!

“Như thế nào? Có muốn không?”

Uông Ngữ Mạt trừng mắt nhìn, chưa nghe rõ ý của hắn, kinh ngạc mở to mắt, không chút nghĩ ngợi địa lập tức gật đầu.”Được.”

Nhanh như vậy, ngay cả suy nghĩ cũng không có? Phương Nhi Kiệt không nhận được lắc đầu.”Em gái,em không sợ anh là người xấu, bị anh lừa gạt sao?”

“A?” Uông Ngữ Mạt sững sốt, ánh mắt mở thật to , đáng về này giống như thật không có nghĩ tới, về mặt không có hoài nghi trôi qua.

Trời ơi! Như vậy còn dám rời nhà trốn đi, người nhà cô bé là làm sao dạy cô bé nha? Một chút hoài nghi cũng không có.

“Nhưng, nhưng mà anh không giống người xấu nha!” Uông Ngữ Mạt nhỏ giọng mở miệng, đối với hắn lộ ra vẻ cười, “Em cảm thấy anh là người tốt.” Nói xong còn dùng lực gật đầu, giống như là vô cùng đồng ý lời của mình.

Trời ơi! Phương Nhi Kiệt không khỏi bật cười, nha đầu này thật đúng là khả ái, hắn không nhận được đưa tay xoa đỉnh đầu của cô.”Em gái,em tên là gì?”

“Em không phải là em gái.” Uông Ngữ Mạt cong lên cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn mở miệng.”Em tên là Uông Ngữ Mạt, chú, còn chú thì sao?Chú tên là gì?” Hắn gọi cô là em gái,cô kia không thể làm gì khác phải sửa cách xưng hô gọi hắn là chú.

“Chú?” Phương Nhi Kiệt buồn cười nhưng mảy, thấy cô nhìn hắn nháy mắt mũi, khả ái đến làm cho người muốn dùng lực véo lấy cô, cho nên hắn đã hành động.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

“A!” Uông Ngữ Mạt che lỗ mũi, ánh mắt thật to nhìn chăm chăm hắn, thoát nhìn giống như con mèo nhỏ bị đùa mà tức giận.

“Phương Nhi Kiệt —— Anh không ngại em cứ gọi anh Phương.” Hắn tự tay vỗ nhẹ phần trán tuyết trắng, trong đầu nhưng nghĩ tới: kỳ quái, hắn làm sao cảm thấy”Uông Ngữ Mạt” ba chữ kia có chút quen tai?

Hắn thật giống như ở nơi đâu nghe qua cái tên này. . . . .

Uông Ngữ Mạt cảm giác mình đến một nơi kỳ quái, cô và Phương Nhi Kiệt ngồi lên xe, sau đó trở về một nơi tên là” Trần nhỏ Hoa đào “.

Lúc xuống xe,cô biết điều một chút đi theo bên cạnh Phương Nhi Kiệt, lại phát hiện mọi người trong trấn đều dùng ánh mắt kỳ dị nhìn cô, cái loại đánh giá này quá rõ ràng, cô không nhận được dựa vào Phương Nhi Kiệt, bàn tay nhỏ bé khăn trương kéo áo của hắn.

Phương Nhi Kiệt thấy thân thể cô dán sát mình, còn có ống tay áo bị cầm chặt lấy, nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn đang khăn trương, bối rối bất an dò xét bốn phía, giống như là con mèo nhỏ sợ người lạ.

Còn biết sợ sao? Hắn còn tưởng rằng cô ngây thơ đến không hiểu được sợ, bất quá nhìn thấy quần áo bị níu thật chặt, hắn không khỏi cảm thấy buồn cười.

Hắn đối với cô coi như là người xa lạ, làm sao cô không sợ hắn? Sách, vóc người đẹp trai chính là như vậy, trời sinh làm cho người tin cho dù. ....!.

“AJay, này em đi đâu lại lạc tới đây nha?” Một gã Abbo thấy hắn, cũng thấy Uông Ngữ Mạt theo sát bên cạnh hắn,mở miệng lớn giọng hỏi.

Chết yếu nha, nhìn em gái này chắc rất tuổi còn nhỏ , tiểu tử này không phải lừa gạt người ta đến trấn này chứ?

”Nhặt được trên đường.” Phương Nhi Kiệt trả lời không đứng đắn, cũng chú ý tới dân trấn bốn phía đang vểnh tai, đối với tình hình như thế sớm đã thành thói quen.

Ở nông thôn nhỏ, làm gì có bí mật? Đối với người trong trấn nhón nháo hắn cũng đã quen.

“Chết yểu, làm sao nguoi lại nhặt đồ lung tung nữa? Mặc dù em gái này lớn lên rất đẹp, a nguoi cũng không thể dụ dỗ con gái nhà nguoi ta, gặp chuyện không may làm sao bây giờ!”

“Hắc, Phúc bá nói xong không sai.” Một bên cũng có nguoi lên tiếng.”Ai ya nha, ta biết nguoi thật lâu không có bạn gái, nhưng mà cũng không có thể hấp dẫn em gái trẻ tuổi này nha,để xem,không biết có đến mười tám chưa nha? Không đúng sự thật sẽ xảy ra chuyện năm!”

“Đúng rồi, mau gọi cảnh trưởng tới đây, báo cảnh sát nữa, tuyệt không để xảy ra sai lầm lớn, nếu không hấn bị giam làm sao bây giờ? Chúng ta còn muốn dựa vào hấn kiểm tra dê bò chó bị nắm trong nhà!” Hấn là bác sĩ duy nhất trong trấn, tuyệt đối không thể cứ như vậy bị bắt đi nha!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

“Có rồi có rồi, cảnh trưởng đã tới, Ajay nha, nguoi thật rất ‘ cần ’ sao, nhà ta có mấy cuộn phim không tệ, ta có thể cho nguoi mượn nhìn, bất quá phải nhớ được còn ta.” Đây chính là kiệt tác hấn, bình thường cất dấu không cho nguoi khác mượn.

A!

“Hắc a hắc a, Ajay nha. . . . .”

Một đồng dân trấn vây tới đây,tất cả đều nói tiếng quốc ngữ Đài Loan, Ương Ngữ Mạt nghe không hiểu, cô nghe đến lỗ tai đau quá, hoàn toàn không biết bọn họ nói cái gì. Bất quá cũng là có một câu cô nghe hiểu. . . . .

Mà Phương Nhĩ Kiệt bị cụng giá khắp nơi đào đào lỗ tai, đang đóng lại mở miệng.

“Tôi hai mươi ba tuổi.” giọng nói của mèo con ở trong đám ồn ào truyền ra, sau đó,tất cả thanh âm dừng lại, một nhóm nguoi tròn tròn mắt nhìn cô.

Ương Ngữ Mạt co lại vai, ánh mắt của bọn họ thật là đáng sợ,cô ôm chặt lấy cánh tay bên cạnh.

Mà chủ nhân cánh tay cũng cúi đầu nhìn cô, gương mặt tuấn tú có kinh ngạc.”Nha đầu,cô mới vừa nói cô mấy tuổi?”

“Hai mươi ba tuổi.” Cô biết điều một chút trả lời, nhìn dáng vẻ của nguoi đó không dám tin, mắt to chớp chớp, tại sao?

Hai mươi ba tuổi? Gặp quỷ, hấn còn tưởng rằng cô nhiều nhất mười chín tuổi, đây là nơi nào nuôi nha, hai mươi ba tuổi còn rời nhà trốn đi?

“Hai mươi ba tuổi. . . . .” Một nguoi đàn ông đưa tay vỗ bả vai Phương Nhĩ Kiệt.”Ta thật hâm mộ nguoi.”

Tùy tiện cũng có thể nhặt được một em gái như vậy, hấn làm sao lại không có loại may mắn này?

“Ajay, nguoi thật hạnh phúc.” Nguoi dân trấn cũng rung rung vỗ vai Phương Nhĩ Kiệt.

“Xem ra kiệt tác do ta cất giấu nguoi không cần dùng đến rồi.” Ô. . . . . Thật hâm mộ.

Dân trấn mỗi nguoi nói một câu, sau đó lặng lẽ rời đi, còn dư lại Phúc bá lòi nói thăm thía dùng sức vỗ bả vai Phương Nhĩ Kiệt.

“Tiểu tử, làm rất khá!” Có thể tìm được một em gái như vậy, hơn nữa còn xinh đẹp như con nít, quả thực là mơ ước trong lòng tất cả các nguoi đàn ông.

Ương Ngữ Mạt mờ mịt nháy mắt, nhìn lão bá rời đi, lúc này mới nghi ngờ không giải thích được nhìn về phía Phương Nhĩ Kiệt.”Bọn họ đang nói cái gì?” Làm sao cô hoàn toàn nghe không hiểu?

Phương Nhĩ Kiệt ngó chừng về mặt đơn thuần ngây thơ, sờ lỗ mũi.”Ngoan, tiểu hài tử không cần hỏi quá nhiều.”

Hai mươi ba tuổi? Hấn cảm thấy đơn thuần nghi cô chỉ có mười ba tuổi. . . . . A, không! Ngay cả đứa trẻ mười ba tuổi so với cô còn thông minh hơn.

Thật hoài nghi rước kia cô sống ở nơi nào, mà hấn,vì sao lại nhặt một thứ phiền toái này trở về?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Nghĩ đến dân trấn trước khi rời đi ánh mắt đen tối có ý sâu, Phuong Nhi Kiệt biết mình giải thích không rõ ràng lắm, mặc dù tình hình này đang quyết định khi mang cô trở về hấn đang học dự bị đại học, chỉ cần chuẩn bị tâm lý là được.

Ai, người nha, chính là không thể quá thiện lương nha!

.....

”Này, đây là gian phòng của em,em hôm nay nằm ngủ ở đây!” Phuong Nhi Kiệt đi vào phòng ngủ, tiện tay cầm lấy áo sơ mi trên giường.”Xin lỗi, gian phòng có chút lộn xộn.”

Không còn cách nào khác, hấn là người đàn ông độc thân, trong nhà chỉ có một mình hấn, mà ở trong đó cũng là phòng ngủ của hấn.

Uông Ngữ Mạt nhìn gian phòng rất phái nam hóa trước mặt, một chiếc chăn màu xanh da trời trên giường,một tủ gỗ treo quần áo, bên cửa sổ bày biện một giá sách bằng gỗ thô, phía trên giá sách toàn là tiểu thuyết võ hiệp, thậm chí còn có manga, bên cạnh giá sách là bàn máy tính, bên cạnh Computer có vài cuốn sách

Và mấy quyển sách tay gấp, bên tay phải là phòng tắm.

Cả gian phòng rất đơn giản, thậm chí không lớn, trong phòng tắm của cô so với phòng của hấn còn lớn hơn, nàng nghĩ tới cô muốn đi vào trong phòng nhìn qua, chỗ ở hấn nhìn ra được ở thời đại rất xưa, hai tầng lầu phòng ốc bên ngoài tường rào đã loang lổ, ngoài phòng có một cái sân nho nhỏ .

Trong phòng rất đơn giản, một chút cũng không xa hoa, đây là lần đầu tiên cô đến một nơi đơn giản như vậy.

Hơn nữa, đây là phòng của hấn gian sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nghi ngờ, cô nhìn sang Phuong Nhi Kiệt.”Đây không phải là phòng của anh sao?”Cô ngủ ở đây, vậy hấn ngủ ở đâu nha?

“Trước hết để cho em ngủ,anh hôm nay ngủ phòng khách.” Tuy nói là phòng khách, bất quá ngay cả cái giường cũng không có, hấn cũng không thể để cho một cô bé ngủ ở dưới đất nha? Không thể làm gì khác hơn là để mình chịu oan ức.

“Làm sao có thể?” Uông Ngữ Mạt vội vàng lắc đầu, “Để em đi ngủ phòng khách mới đúng.”

Hấn có ý tốt giúp cô,cô có thể nào xâm chiếm phòng của hấn?

“Ngoan,em ngày mai mới ngủ phòng khách.” Phuong Nhi Kiệt vỗ vỗ đầu của cô, ngày mai hấn phải đi mua cái giường ở cửa hàng . . . . . Thật là, hấn khó lắm mới nổi dậy tâm phật, ngay cả hấn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là hấn không quen em gái này, hấn không có chuyện gì tại sao lại đối tốt với cô như thế nha?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“Nhưng mà. . . . .” Ùng ục ùng ục. . . . .

Cái bụng đột nhiên lớn tiếng kêu lên, Uông Ngữ Mạt sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, xấu hổ địa ôm bụng, mặt thể diện địa cúi đầu, “A, thật xin lỗi.” Chán ghét, tại sao lớn tiếng như vậy?Rất mất thể diện.

Phuong Nhi Kiệt bồn chồn dường như cũng nghe được tiếng kêu kia, thấy cô cúi đầu, ngay cả lỗ tai cũng hiện đỏ, khóe môi không nhin được câu khời.Xong rồi , em gái đáng yêu như thế, đáng để hấn thiện tâm nha!

“Khó trách em đói, cũng đã hơn bảy giờ, tới giờ ăn bữa rồi rồi.” Hai tay cầm miệng túi, hấn ra khỏi phòng.”Đi xuống đi, anh tìm xem có còn đồ ăn hay

không.”

“Giờ cơ!” Ông Ngữ Mạt biết điều một chút đi theo phía sau Phuong Nhi Kiệt, thấy trong phòng chỉ có một mình hắn, không nhận được tò mò mở miệng.”Một mình anh ở đây sao?”

“Làm sao? Đừng sợ nha?” Nhà này có một mình cô là phụ nữ, em gái ruột cục có ý thức nguy hiểm rồi sao? Không tệ không tệ, còn có thể cứu.

“Sợ? Sợ cái gì?” Ông Ngữ Mạt không hiểu ý của hắn.

Phuong Nhi Kiệt sờ lỗ mũi. Xong, hắn thu hồi lời mở đầu.”Em nha, em như vậy mà dám đi theo đàn ông lạ mặt, lá gan thật đúng là lớn.” Hoặc nên nói là ngốc nghếch —— hắn ở trong lòng nói nhiều hơn một câu, trải qua mấy giờ chung đụng, hắn biết cô bé này hơi điên.

Hoặc có thể nói là ngây thơ đến”Ngu xuẩn”.

“Em biết anh không phải là người xấu.” Lại là một câu khẳng định tin nhiệm.

Phuong Nhi Kiệt dừng bước lại, buồn cười xoay người nhìn cô.”Nha đầu, người xấu bộ có khắc chữ “xấu” trên mặt sao.” Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, đây cũng là đạo lý ông nội ngày trước dạy bảo nha!

“Nhưng mà ánh mắt của anh không xấu nha!” Ông Ngữ Mạt yên lặng nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn rất là thật tình.”Ông nội nói, nhìn một người đầu tiên phải nhìn ánh mắt đối phương, trong lòng có quỷ mắt người đó mơ hồ, không dám cùng người nghiêm nghị nhìn nhau. Từ ánh mắt của anh.....

Em biết nh không phải là người xấu.” Cô là đơn thuần nhưng mà tuyệt đối không ngu ngốc, cô biết phuong pháp phân biệt.

Kể từ khi thấy hắn, cô lại bắt đầu chú ý tới ánh mắt của hắn và biết không có ác ý, mặc dù thái độ có chút cợt nhả, tuy nhiên anh đối với cô không có bất kỳ động tác cợt nhả nào, nhiều nhất chỉ là vỗ đầu của cô, mà cô cảm giác được người đó xem cô như là em gái.

Hành động.

Thái độ của anh đối với cô giống như các anh trai đối với cô, làm cho cô cảm thấy an tâm, trực giác biết mình có thể tin nhiệm hắn.

Không nghĩ tới em gái hắn cho là ngây thơ lại có thể nói ra những lời này, Phuong Nhi Kiệt không khỏi giật mình, thấy cô nghiêm túc nhìn thẳng hắn, tròn mắt thanh khiết như trẻ con tràn đầy tin nhiệm, cũng có chút thông minh thuộc về cô.

Hắn thoáng chốc hiểu, cô mặc dù đơn thuần, bất quá không giống hắn nghĩ ngốc như này, nàng chẳng qua là được bảo hộ quá tốt, cho nên mới ngây thơ không giải thích được thể sự, chỉ khi nào cho cô đụng chạm thể giới bên ngoài, cô sẽ giống như bọt biển hấp thu, sẽ trở thành thấu hiểu, giống như nụ hoa trở thành đóa hoa xinh đẹp chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Thật là. . . . . Rất có giá trị nha! Trong lòng của Phuong Nhi Kiệt có chút rục rịch, cặp tròn mắt tin nhiệm hồn nhiên kia câu khởi bản tính ác liệt của người đàn ông.

Không nhận được muốn dạy cô, làm cho ánh mắt đơn thuần bị lấy phụ nữ thành thực, phá hư cô cũng rất đúng, làm cho cô hiểu trên đời này không có người tốt.

Nhất là hắn, cho tới bây giờ cũng không phải là đại thiện nhân nha! Nhất cô trở về đúng là nhất thời có long tốt, nhưng cô không nên quá tin nhiệm hắn. . . . . Hắn dù sao cũng là đàn ông nha!

Cánh môi khẽ gọi khẽ nhếch, khuôn mặt cười mở toát ra dã tính đàn ông, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng. . . . . Ông Ngữ Mạt đột nhiên cảm giác mình tim của cô đập nhanh mấy cái, người đàn ông kia đột nhiên tầm mắt lộ ra ánh sáng mê hoặc.

Bàn tay to đột nhiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đầu ngón tay thô ráp xẹt qua gương mặt, giống như trêu chọc, vừa giống như khẽ vuốt, người đàn ông từ từ cúi xuống cô.

Ông Ngữ Mạt muốn ngừng thở, trái tim nhảy càng nhanh hơn, toàn thân không biết tại sao không cách nào nhúc nhích, thân thể chỉ có thể cứng ngắc, khẩn trương theo dõi hắn.

Hơi thở của người đàn ông đó lướt qua mặt cô, cô cảm giác được hơi nóng của hân gần sát cô, còn có mùi trên người hân, cùng với thói quen người mùi đàn ông quanh cô hoàn toàn không giống nhau.

Trên người các anh trai cô luôn sạch sẽ, nếu không chính là mùi thơm, mà trên người hân cũng là tinh khiết phái nam, hỗn hợp có mùi khói, mùi vị này làm cho lòng người lay động.

Cô đột nhiên cảm thấy cổ họng khó chịu, trong lòng giống như nai con đi loạn, khi mặt hân và cô quá gần, cánh môi thật giống như muốn dán lên môi, cô không nhìn được nhắm mắt lại.

“Ăn cơm chiến nha?”

Sao?

“À!” Lỗ mũi đột nhiên bị người ta dùng sức véo, Ôn Ngữ Mạt đau đến mờ mắt ra, bàn tay nhỏ bé che lỗ mũi bị chọc ghẹo, sau đó kinh ngạc nhìn thân thể người đàn ông đứng thẳng.

Phượng Nhi Kiệt nhìn cô cười, mặt mày cột nhạt, môi nở ra nụ cười lưu manh mang theo một tia trêu chọc gợi cảm. “Tủ lạnh không đồ có gì, còn dư lại cơm lạnh ngày hôm qua, đành phải ăn cơm chiến thôi!”

“Ừm!” Cô sững sờ đáp lời.

“Vậy em ngồi đây đợi.” Hân sờ sờ đầu của cô, nhìn đáng vẻ ngây ngốc của cô, môi nở nụ cười càng sâu, sau đó xoay người đi vào bếp.

Còn lại một mình Ôn Ngữ Mạt ngơ ngác nhìn bóng lưng của hân, trong lòng tim vẫn nhộn nhạo, làm cho môi của cô không hợp lại được.

Chỉ có như vậy? Hân chẳng qua là hỏi cô ăn cơm chiến có được hay không?

A, Cô thì . . . . .

Nghĩ đến cô mới vừa còn nhắm mắt lại, chỉ kém không có chu miệng lên, giống như đang chờ đợi. . . . .

A a —— Ôn Ngữ Mạt mất thể diện ở trong lòng thét chói tai, cả khuôn mặt cũng nóng lên. Trời ơi, mới vừa rồi cô còn mong đợi cái gì nha?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Tim cuồng loạn nhảy lên, hân rõ ràng cho cô cảm giác giống như anh trai tốt bụng, giống như sáu anh trai trong nhà thương cô như bảo bối.

Nhưng, nhưng mà. . . . . Đối mặt với sáu anh trai, tim cô chưa từng đập nhanh như vậy nha!

Ngay cả hiện tại tim của cô vẫn đập không yên, gương mặt lưu lại hơi nóng đầu ngón tay của hân, còn có hơi thở nóng rực của hân gần sát cô.

Thình thịch, thình thịch . . . . . Cô dường như có thể nghe được nhịp tim của mình, tay nhỏ bé che ngực, đối với tim đập kỳ quái này cảm thấy không giải thích được, trông mặt giương nhẹ, nhìn chăm chú vào người đàn ông bận rộn trong bếp, sau đó lại nghĩ tới tình hình vừa rồi của mình, mặt nóng lên lập tức rũ xuống.

Chán ghét! Cô tại sao lại như vậy? Loại này cảm giác kỳ quái là cái gì?

Ôn Ngữ Mạt cúi đầu, mờ mịt không giải thích được.

Mà người đàn ông nấu cơm trong phòng bếp quay đầu lại đã thấy đáng vẻ buồn rầu và khuôn mặt đáng yêu đỏ hồng, trông mặt đen xẹt lên một tia sáng, nụ cười khỏe môi rất có thâm ý.

A. . . . . Hân bắt đầu mong đợi cuộc sống cùng với em gái đáng yêu này.

Ôn Ngữ Mạt cho là người đàn ông giúp đỡ cô, cô cũng nên làm việc, hân rất cao, hình thể to con, ăn mặc tùy tiện như vậy, cô nghĩ tới nghề nghiệp khuôn vác, nhưng chỉ là không có nghĩ tới một loại ——

“A jay, nhà ta tài như thế nào?”

“Không có chuyện gì, cảm vật cộng thêm đến kỳ động dục mà thôi.” Phương Nhĩ Kiệt đưa thay khám và chữa bệnh cho cob chó đen, chó đen đưa đầu lưỡi, thân mật liếm bàn tay của hắn.

“Cảm mạo có nặng lắm không?” Chủ nhân rất khẩn trương hỏi.

“Chích một mũi là được, phiền nhất chính là kỳ động dục, kêu người không nên “thắt gút” cho nó, động dục kỳ rất khó chịu đựng.” Phương Nhĩ Kiệt nói không chút để ý.

Mà người đó dường như nghe không hiểu hai chữ “thắt gút”, cả kinh lùi đầu lưỡi về, rụt lại thân thể, ô ô nhìn chủ nhân.

“Như vậy sao được? A Tài nhà ta ngay cả lần đầu tiên cũng không có thắt gút, như vậy làm sao không làm... nó thất vọng? Ta làm không được nữa!” Thân là chủ nhân nhưng không có duyên với phụ nữ coi như xong, hắn tuyệt đối không thể để cho A Tài nhà hắn và hắn gặp phải vận mệnh giống nhau nữa!

Nghe được lời của chủ nhân, A Tài an tâm, ánh mắt tròn vo màu đen nhìn chăm chăm bác sĩ, cái đuôi vui vẻ phe phẩy.

Phương Nhĩ Kiệt hừ lạnh, đưa tay bắt được cái đuôi của con chó, một tay cầm kim lên, mắt con chó tròn to, không chút khách khí đâm vào dưới lông con chó.

“Ô. . . . .” Mắt con chó rung rung.

“A, A jay người sao không nhẹ một chút, không thấy được A Tài đau đến gọi lên nha?” Chủ nhân đau lòng chạm nhẹ vào lông con chó yêu quý.

Phương Nhĩ Kiệt rút ra kim ra, “Yên tâm, so với tim không được Anna yêu mến, nỗi đau nho nhỏ này không đáng kể chút nào.”

“Ô. . . . .” A tài đáng thương liếm cánh tay chủ nhân, ánh mắt hàm chứa nước quang, hắn muốn có vợ a, kỳ động dục rất thống khổ nha!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

“Người không hiểu nha, Anna có tốt như thế ko nha?” Hốc mắt của người chủ rung rung, liếc sang em gái đang đứng một bên.

Ai, tại sao Ajay tùy tiện là có thể nhặt được đang em gái, mà hắn sống lâu như vậy, lại không có em gái nào đến nữa, chỉ có thể ngày ngày nhìn cuộn phim? Hu. . . . .

“A châu hay Sa Sa cũng là một đối tượng tốt.” Phương Nhĩ Kiệt rất thiện lương cung cấp phương hướng.

“Sa Sa chỉ là con chó mập làm sao xứng đôi với A Tài nhà ta?” Nói đùa gì vậy, hình dáng Sa Sa gấp đôi A Tài nha!

Không sao, nó có thể chấp nhận, nó một chút cũng không chọn. . . . . cái đuôi A Tài dao động mạnh hơn, chỉ kém không có sủa hai tiếng.

“A Mộc nha, đầu người thật ngốc.” Phương Nhĩ Kiệt lắc đầu, dùng ánh mắt nhìn chủ nhân của con chó. “Trọng điểm không phải là Sa Sa, mà là A Thù nha!”

“Gi cơ?” A mộc nghe vẫn không hiểu.

“Đầu người chứa óc heo à.” Phương Nhĩ Kiệt không nhịn được ra lời nhận xét.

“Hừm!” Bị nói người não heo hắn rất khó chịu.

“Người muốn làm cả đời xử nam sao?” Phương Nhĩ Kiệt chặn lại lời của hắn.

“Dĩ nhiên không. . . . .” A mộc nhất thời lúng túng.

“Nghe nói A Châu gần đây thất tình. . . . .”

Lời còn chưa nói hết, a Mộc lập tức ôm lấy A Tài chạy ra bên ngoài.

“Khoan! Nhớ trả tiền nha.” Còn muốn cộng thêm phí dụng.” Tổng cộng một ngàn năm trăm đồng, buôn bán nhỏ, không chấp nhận cho thiếu, xin trả ngay.”

A Mộc tiện tay móc ra tiền mặt, cũng không cò kè mặc cả, thấy em gái đứng đó, đem tiền đưa cho Ông Ngử Mạt đứng ở một bên, rồi chạy nhanh ra.

“Đây, tiền. . . .” Ông Ngử Mạt nhận lấy tiền mặt, còn chưa không kịp thối tiền lẻ đối phương đã đi, cô chớp mắt nhìn về phía Phương Nhi Kiệt.

“Còn dư lại tính là tiền trà nước đi!” Phương Nhi Kiệt nhún vai, trên người vẫn là T-shirt và quần jean, trên chân mang dép, tóc đen tùy ý giải, trong miệng kẹp chặt điều thuốc, cả người thoát nhìn theo húng chí nói không ra mị lực gọi cảm.

Cho dù nói hần là nam tiếp viên, Ông Ngử Mạt cũng tin, nếu không thì chính là nam tiếp viên, nói tóm lại, cô tuyệt đối không nghĩ tới nghề nghiệp của hần là —— bác sỹ thú y!

Biết sơ nghề nghiệp của hần, cô sững sốt thật lâu, dù sao nhìn hần như thế nào cũng không giống như bác sỹ thú y nha! Nhưng hần hết lần này tới lần khác khám bệnh, ở tại nơi này mấy ngày, mỗi ngày đều có người mang gia súc trong nhà để cho hần xem bệnh.

Bằng không chính là hần tự mình đi một chuyến chuồng heo hoặc dê, kiểm tra thân thể của bọn nó có khỏe mạnh không, mà cô cũng đứng phía sau hần.

Mùi khai chuồng heo và dê làm cho cô ngừng thở, thiếu chút nữa muốn ngất đi, nhưng mà mặt hần không đổi sắc, thậm chí giúp nuôi heo, hoặc là giúp trần trên cạo lông dê.

Những chuyện này cô căn bản chưa làm qua, lần đầu tiên đụng vào heo và dê, cô bị hù nhảy rất xa, nhưng hần trực tiếp kéo cô trở lại.

Chỉ bỏ lại một câu nói.” Ngoan, trước lạ sau quen, không có gì đáng sợ!” Sau đó đã nắm tay cô, không để ý cô đang thét chói tai, cầm lấy kéo liền hướng lông trên người dê cắt đi.

Cô mở to mắt, nhìn dê biết điều đứng im, lông màu trắng nhanh chóng được cắt xong, cô không khỏi cảm thấy mới lạ, sợ hãi trong lòng cũng biến mất theo.

Cô không nhịn được đưa tay sờ đầu dê, thấy dê gọi be be, cô cười vuốt tóc, bắt đầu chủ động giúp dê cạo lông, mà hần thì buông tay cô để cho làm một mình.

Trừ lần đó ra, hần còn cho cô làm rất nhiều chuyện, không phải là công việc ồ ồ, tỷ như đến tiệm bán hoa giúp đỡ, nếu không thì giúp đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm nổi tiếng cho du khách đến trần, nghe nói bây giờ là mùa hoa đào, trong trần có rất nhiều du khách, mà người trong trần cũng giúp đỡ lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ngay cả Phương Nhi Kiệt trong ba không năm chưa đi làm việc nặng, nếu không thì giúp lái xe, theo Trần Trường nói, hần làm tài xế, tuyệt đối có thể chở về một đồng nữ du khách.

Lời này cũng là thật, chỉ cần hần vừa đi ra ngoài, không bao lâu nữa, bên cạnh tuyệt đối có một đồng phụ nữ vây quanh hần.

“Phát gốc gì nha?” Thấy Ông Ngử Mạt lại đang sững sờ, Phương Nhi Kiệt đưa tay nắm được mũi thon, sau đó chờ phản ứng khả ái của cô.

Cô nhất định sẽ che lỗ mũi, cau chặt chân mày, đáng vẻ vừa tức giận vừa hờn dỗi trừng hần, về mặt thật này làm cho người ta nhìn hoài không chán nha!

Phương Nhi Kiệt rất biến thái nghĩ tới, ai ngờ bàn tay nhỏ bé lại đột nhiên đẩy tay của hần ra, cặp mắt to xinh đẹp kia tức giận trừng hần một cái, sau đó hừ một tiếng, rồi bỏ đi.

Phương Nhi Kiệt khiêu mi, nhìn cánh tay mình bị đẩy ra, lại thấy gò má cô phồng to, nói rõ cô đang tức giận.” Nha đầu, ai chọc giận em rồi?” Mới vừa rồi không phải còn rất tốt sao?

“Anh.” Ông Ngử Mạt rất thành thực, không vui nhìn chằm chằm hần.

“Anh!!! tại sao?” Hần nơi nào chọc tới cô?

“Anh. . . .” Đúng nha, hần tại sao?

Uông Ngữ Mạt đột nhiên nói không ra lời, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hấn, cũng không biết tại sao, nghĩ đến hình ảnh Phuong Nhi Kiệt bị phụ nữ vây quanh, cô sẽ không vui về.

Hơn nữa thấy hấn bị vây quanh còn cười vui như vậy, tuyệt không bài xích, thậm chí cùng những phụ nữ liếc mắt đưa tình, cô liền. . . . .

“Nha đầu!” Tại sao lại ngây người?

“A!” Uông Ngữ Mạt hoàn hồn, lại bị khuôn mặt đột nhiên gần sát hù dọa, trực giác của cô nghĩ đến , phía sau cũng là vách tường, làm cho cô lui về sau không được, chỉ có thể dính chặt vách tường. Thân hình cao lớn của hấn dường như nhanh chóng dán lên cô, cô cảm giác được hơi nóng của da thịt hấn.

“Nha đầu.” Tiếng nói dễ nghe gần sát bên tai, bàn tay to cầm tay cô, khẽ vuốt chung quanh tay.

Uông Ngữ Mạt cảm giác tim cô đập nhanh, bị hấn cầm cánh tay không khỏi run rẩy.

“Nha đầu.” Một bàn tay khác nâng cằm trắng nõn lên, hấn nhìn cô cười, cả người tản ra lực hấp dẫn, gương mặt tuấn tú gần sát nữa, Uông Ngữ Mạt khản trương dừng lại hô hấp.

“Tiền.” Ai ngờ cánh môi ở gần sát cô , rồi lại dừng lại, sau đó mở miệng nói ra một chữ.

“A?” Nàng còn không có hoàn hồn, ngây ngốc theo dõi môi hấn.

Nhưng hấn lui thân thể lại, đem tay phải của cô giơ cao. “Nha đầu, tiền bị em bóp nát, có thể phiền em đưa tiền cho anh không?”

Uông Ngữ Mạt rũ con ngươi xuống, nhìn tiền bị mình nắm đến có nhiều nếp nhăn, cô chậm rãi buông tay ra.

“Ngaoan.” Phuong Nhi Kiệt kéo tiền giấy, cung chịu vỗ vỗ đầu của cô, gương mặt tuấn tú khôi phục nụ cười anh trai, thật giống như mị lực vừa rồi chỉ là ảo giác. “Bữa trưa em muốn ăn cái gì?”

“Ừm.” em biết điều một chút chờ ăn.” Bàn tay to vỗ nhẹ mặt của cô, thân thể mệt mỏi, Phuong Nhi Kiệt không có việc gì làm nên đi ra khám và chữa bệnh, chuẩn bị trở về.

Đóng cửa lại, hấn nhìn cánh tay bị đẩy ra, giơ tay lên đem cánh môi nhẹ nhàng dán lên, sau đó nghĩ đến trước khi rời đi tiểu nha đầu kia vẫn còn chưa hoàn hồn về mặt có chút mất mát.

Thật đáng yêu! Đáng yêu làm cho hấn không nhịn được muốn trêu chọc tiếp. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Không thể phủ nhận, ánh mắt cô vừa khản trương vừa mong đợi, trong lòng hấn tự dâng lên lòng hư vinh.

Bất quá cừu con nhỏ khá ái trêu chọc lâu cũng quay lại cắn người , lần sau cho cô kẹo ăn là được.

Nghĩ như vậy, Phuong Nhi Kiệt vui vẻ huýt sáo, xoay người đi vào trong nhà.

Vào nhà trước, sau đó hấn nghe truyền đến tiếng thét chói tai, tâm trạng càng tốt hơn.

Ha ha, lần này hấn nhặt về một vật nhỏ rất thú vị nha!

Không được! Cô còn có vị hôn phu, hơn nữa không lâu nữa phải trở đám cưới, làm sao có thể đối với một ông chú đỏ mặt tim đập?

Mặc dù chú ấy thoát nhìn rất ngon miệng. . . . .

Trong đầu Uông Ngữ Mạt không khỏi hiện hình ảnh đẹp mắt hôm qua—— Phuong Nhi Kiệt tắm rửa xong, chân trần trụi, trên người chỉ mặc quần jean, quần lót không có móc lại, từ từ lôi khóa kéo, thân thể cường tráng còn dính nước, tóc đen ẩm ướt ....

Ôm trọn cái trán, ngũ quan lộ vẻ cuồng dã.

Cô ngồi im phòng khách, sững sờ nhìn hấn đi ra phòng tắm, trước đó đi tới tủ lạnh, lấy nước khoáng ra, đôi môi khô gọi ngửa đầu uống miệng bình.

Cô nhìn yết hầu khỏe mạnh chuyển động, từng ngụm từng ngụm nuốt nước lạnh như băng vào, nhưng cô cảm thấy cả người nóng lên, không nhận được dùng sức nuốt nước miếng một cái.

Cô cố sức theo dõi miệng hắn, thấy nước khoáng từ mép tràn ra, cô không nhận được vưon ra phần lưỡi. . . . .

“Nha đầu.” Ánh mắt của cô rõ ràng như vậy, Phương Nhi Kiệt quay đầu nhìn cô, lông mày đẹp nhíu lên, tròng mắt đen có ý cười.

“A?” Cô còn chưa có hoàn hồn, chẳng qua là trực giác lên tiếng.

“Muốn uống nước sao?” Hắn trêu chọc cô, sớm quen ánh mắt si mê của Uông Ngữ Mạt, em gái ngây thơ làm sao có thể kháng cự nị lực của hắn đây?

“Uống nước. . . . .” Ánh mắt ngu ngơ chống lại tròng mắt đen chế nhạo kia, Uông Ngữ Mạt lập tức hoàn hồn, gương mặt trong nháy mắt hồng tháu. Trời. . . . . Cúi đầu, Cô vô số lần khóc thét ở trong lòng.

Cô tại sao lại nhìn đến ngực a? Về mặt vừa rồi của cô nhất định rất háo sắc, A. . . . Uông Ngữ Mạt, đừng quên cô còn có vị hôn phu nha!

“Không phải muốn uống nước, vậy em tại sao lại nhìn anh nha?” Đối với đáng vẻ xấu hổ muốn chết sớm tập mãi thành thói quen, Phương Nhi Kiệt vui vẻ sờ môi, tiếp tục giả vờ ngu.

“Đây, em. . . .” Uông Ngữ Mạt nói quanh co, mắc cỡ căn bản nói không ra lời, cô làm sao có thể nói cô vừa mới quan sát toan tính với hắn?

Thấy nước từ khoe môi khêu gọi chảy ra, cô thiếu chút nữa muốn đưa thân lưỡi liếm đi. . . . .

Trời! Uông Ngữ Mạt cô quả thật là sắc nữ! Làm sao cô có ý nghĩ dơ bẩn tà ác như vậy a?

Nếu Phương Nhi Kiệt biết cô đang suy nghĩ gì, hẳn nhất định sẽ hối hận chứa chấp cơ. Cô tại sao lại toan tính ý đồ xấu với chú đã có ý tốt chứa chấp cô nha? Hôn nữa cô không nên làm như vật ... Thanh Lê Kha thất vọng thì sao?

Ồ. . . . . Uông Ngữ Mạt, cô biến thành người xấu!

“Nha đầu, tại sao không nói lời nào?” Ừ. . . . . Hắn thích trêu chọc... thì sao? Phương Nhi Kiệt rất có lương tâm tự mình kiểm nghiệm.

“Em, em đi tắm!” Uông Ngữ Mạt căn bản không mặt mũi ngẩng đầu, cô cúi mặt xuống, cảm thấy thẹn chạy vào phòng tắm, sau đó cả đêm cũng không dám nhìn thẳng mắt người ấy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Chuyện cứ như vậy kết thúc sao? Không có! Đêm đó cô đã nằm mộng.

Trong mộng, tay cô mon trón một lòng ngực bẽn chặc, lòng bàn tay cảm giác được da thịt mềm nhẵn rồi lại cường chặc của phái nam, cô dường như là yêu thích không muốn buông tay.

Cô trần truồng, tay của người đàn ông đó nâng mông của nàng lên, môi nóng rực chôn ở cổ của cô, thở ra hơi thở kích thích da thịt, lồi lẽ nóng ướt ở trên người cô đốt nhiều ngọn lửa.

Cô thờ khẽ, không tránh không lui, than thể ngược lại dán lên người đàn ông đó, tay cô vòng ở cổ người đàn ông đó, cúi đầu gặm nhẹ xương quai xanh của người đó.

Cô mê luyến thân thể của hắn, da thịt cường tráng có lực, bất quá hơi to con, mỗi một tác vắn da cũng hoàn mỹ như dưới bạc thầy điêu khắc, làm cho cô mê muội không thôi

Còn có mùi vị trên người hắn, đó là hơi thở tinh khiết cuồng dã của phái nam, tuyệt không dịu dàng, làm cho tim cô đập thành thịch.

Môi của cô đi lên, nhẹ mút lấy yết hầu người đàn ông đó, cảm giác được hắn thờ dốc, trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn. Cô biết mình có thể không chế xinh đẹp dã thú, cô thích như vậy cảm giác.

Cô giương môi mút lấy cằm dưới khêu gọi, đầu lưỡi liếm qua, chậm chạp tron tới cánh môi hấp dẫn cô, cô mới đưa lưỡi, đôi môi nóng ướt ấy lập tức

chiếm lấy môi cô.

Cô thở khẽ, thân thể quá hưng phấn run rẩy, ngọn lửa quán cô, liếm mút mỗi phân ngọt trong cái miệng nhỏ nhắn, cô bị hôn đến hô hấp dồn dập, thiếu chút nữa thở không nổi.

Cánh tay cường tráng ôm chặt cô, cô than nhẹ, mắt ngập nước giương lên, mê luyến nhìn người đàn ông làm cho cô ý loạn tình mê.

Cảm nhận được ánh mắt mê muội của cô, người đàn ông đó khẽ cắn môi dưới của cô, nhìn cô cười gọi cảm một tiếng, sau đó. . . . .

Làm tỉnh cô lại!

Loại cảm xúc kinh ngạc này, đến bây giờ cô vẫn còn dư âm. Cô Ưông Ngữ Mạt, sống đến hai mươi ba tuổi lần đầu tiên trong đời mơ mộng xuân, hơn nữa đối tượng không phải là vị hôn phu của cô, mà là, mà là. . . . .

“Là ai?”

“Phải. . . . .” Trục giác của cô trở về, con người xinh đẹp nâng lên, nhưng thấy một gương mặt xinh đẹp áp vào trước mắt, bị làm cho sợ cô sợ đến lui về phía sau, cái ghế phía dưới bởi vì động tác của cô mà không ổn định, nhưng ngay sau đó thì “Wow ——”

“Cẩn thận.” Đối phương có ý tốt kéo cô, làm cho thân thể cô ngồi vững.

“Cảm ơn, cảm ơn.” Ưông Ngữ Mạt thở ra hơi, vỗ vỗ bộ ngực, lúc này mới nhìn về phía trước mắt phệ mỹ nữ. “Trần Trường, cảm ơn cô”

“Không cần khách sáo.” Trần Trường mặc quần áo bà bầu vàng nhạt, mặc dù bụng đang to, nhưng cả người duyên dáng không gì sánh được, tỏa ra nét thanh thực của phụ nữ.

Nói thật, ở trấn nhỏ mấy ngày nay, Ưông Ngữ Mạt cảm thấy trấn nhỏ này là chuyên ra tuần nam nữ sao? Phương Nhi Kiệt rất đẹp trai ngay cả Trần Trường cũng xinh đẹp làm cho cô nhìn há hốc mồm, những dân trấn khác lại càng đặc biệt làm cho cô khắc sâu ấn tượng.

A, còn có trình độ nhón nháo cũng làm cho cô mở rộng tầm mắt, ở trấn nhỏ này căn bản không có bí mật, một chuyện nhỏ nhỏ cũng có thể truyền thành rất thần kỳ.

Mà bây giờ chuyện mới nhất trong trấn chính là chuyện cô và Phương Nhi Kiệt, bọn họ cũng hoài nghi Phương Nhi Kiệt có tâm tình cô, hại cô liều chết giải thích, nói Phương Nhi Kiệt là người có ý tốt chưa chấp cô, cho cô làm tạp công, là một người tốt khó gặp.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Nhưng lời của cô vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người không thể tin đưa mắt nhìn cô, còn lời nói thành khẩn của cô ý là ngàn vạn lần không nên gán cho cậu ta biệt danh xấu xa.

Nhưng mà cô một chút cũng không cảm thấy Phương Nhi Kiệt hư nha! Người xấu rõ ràng là cô, cô lại dám loạn tưởng đối với người giúp mình, ô. . . . .
. Cô rất xấu hổ.

“A, cho nên cô nằm mộng xuân rất giống Ajay phải không!” Thấy tiểu nữ sinh trầm ngâm nên lên tiếng hỏi, trong lòng nghĩ gì cô ấy đều nói ra, thân là người duy nhất nghe, Trần Trường cố gắng đem những từ lảm bảm nghe không sót câu nào.

“Đúng, không sai, chính là. . . . . A!” Ưông Ngữ Mạt che miệng lại, một đôi mắt to tròn, kinh hoàng nhìn Trần Trường cô cô cô. . . . .

“Đúng, là cô nói ra.” Trần Trường cười ngọt ngào, còn trấn an vỗ bả vai của Ưông Ngữ Mạt. “Ngoan, không cần lo lắng, nơi này chỉ có hai người tôi và cô, cho nên người nghe thấy chỉ có tôi.”

Nghe được lời của Trần Trường, Ưông Ngữ Mạt chỉ cảm thấy muốn chết. Trời ơi! Cô tại có thói xấu lảm bảm?

“Trần Trường, tôi. . . . .” Ưông Ngữ Mạt muốn giải thích, nhưng Trần Trường cười cắt đứt lời của cô.

“Tiểu Mạt nha, cô có vị hôn phu sao?” Cô nhớ được mới vừa rồi cô nghe được ba chữ “Vị hôn phu”, hắc hắc, cũng không biết người khác có phải cũng biết hay không?

“Ừm!” Ông Ngừ Mạt gật đầu

“Cô bởi vì không muốn lập gia đình mới rời nhà trốn đi?” Bình thường phim truyền hình cũng thường chiếu như vậy.

“Không phải là trước hôn lễ tôi sẽ trở về.” Ông Ngừ Mạt thành thực trả lời.

Nhưng sự thành thật của cô lại làm cho Trần Trường sững sốt , “Vậy cô tại sao rời nhà trốn đi?” Vừa không bài xích lập gia đình, tại sao lại trốn đi?

“Tôi. . . . .” Ông Ngừ Mạt cúi đầu, lắc lắc đầu ngón tay, giống như đứa trẻ làm sai chuyện.”Tôi cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng rất nôn nóng, cứ như vậy lập gia đình, cảm giác rất không tốt, rất sợ hãi, cho nên. . . . .” Cô cũng nói không ra nổi long.

Cô chỉ muốn lấy hơi, cho nên chỉ bằng một chút kích động liền rời khỏi nhà.

Trần Trường nhìn đầu của Ông Ngừ Mạt cuối xuống, đôi mắt đẹp khôn khéo nhẹ nhàng lóe lên, nghe Ông Ngừ Mạt nói quanh co cảm giác được cô ấy không thể xác định.

Cô nhìn Ông Ngừ Mạt, cho cô một nụ cười trấn an.”Ăn sang đi , à cô thích vị hôn phu không?”

Ông Ngừ Mạt không chút do dự, lập tức gật đầu.”Thích nha!” Cô trả lời rất tự nhiên, giọng nói không có chút nào buồn bã, trông mắt tinh khiết , không có trong bất kỳ cô bé nào.

“A. . . . .” Trần Trường dừng một chút, mới chậm rãi phun ra một câu nói trọng yếu.”Cô cảm thấy Ajay như thế nào? Cô thích hắn sao?”

“A?” Không ngờ đến Trần Trường sẽ hỏi câu này, Ông Ngừ Mạt giật mình sững sốt , khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, tay nhỏ bé bối rối khua lên .”Trần Trường, tôi, tôi và anh Phương không phải là quan hệ này, tôi, tôi không thích hắn nha, không! Cũng không phải là không thích, tôi, tôi. . . . .”

“Phải. . . . .”

Ông Ngừ Mạt bắt đầu lời nói không có mạch lạc, “Mặc dù tôi nằm mộng xuân mơ tới hắn, nhưng, nhưng mà đây chỉ là ngoài ý muốn. . . . . Tôi, tôi. . . . .”

“Ngừng!” Trần Trường che miệng của Ông Ngừ Mạt, biết cái gì đều không cần hỏi, biểu hiện của em gái rõ ràng như vậy, chẳng qua là mối tình đầu, nhưng vẫn còn không biết mùi vị tình yêu.

Hừm! Phương Nhi Kiệt đứng là hèn hạ, biết rõ mình có nhiều tội ác, biết rõ em gái thuần tình chịu không được trêu chọc, người ta thật bị hắn trêu chọc thành dạng này! Vừa vặn, cô ấy còn có vị hôn phu, cô chờ xem hắn sẽ dọn dẹp như thế nào nha!

Nhưng lời của cô vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người không thể tin đưa mắt nhìn cô, còn lời nói thành khẩn của cô ý là ngàn vạn lần không nên gán cho cậu ta biệt danh xấu xa.

Nhưng mà cô một chút cũng không cảm thấy Phương Nhi Kiệt hư nha! Người xấu rõ ràng là cô, cô lại dám loạn tưởng đối với người giúp mình , ô. . . . . Cô rất xấu hổ.

“A, cho nên cô nằm mộng xuân rất giống Ajay phải không!” Thấy tiểu nữ sinh trầm ngâm nên lên tiếng hỏi ,trong lòng nghĩ gì cô ấy đều nói ra, thân là người duy nhất nghe, Trần Trường cố gắng đem những từ lảm bảm nghe không sót câu nào.

“Đúng, không sai, chính là. . . . . A!” Ông Ngừ Mạt che miệng lại, một đôi mắt to tròn tròn, kinh hoàng nhìn Trần Trường cô cô cô. . . . .

“Đúng, là cô nói ra.” Trần Trường cười ngọt ngào, còn trấn an vỗ bả vai của Ông Ngừ Mạt.”Ngoan, không cần lo lắng, nơi này chỉ có hai người tôi và cô, cho nên người nghe thấy chỉ có tôi.”

Nghe được lời của Trần Trường, Ông Ngừ Mạt chỉ cảm thấy muốn chết.Trời ơi! Cô tại có thói xấu lảm bảm?

“Trần Trường,tôi. . . . .” Ông Ngừ Mạt muốn giải thích, nhưng Trần Trường cười cắt đứt lời của cô.

“Tiểu Mạt nha, cô có vị hôn phu sao?” Cô nhớ được mới vừa rồi có nghe được ba chữ “Vị hôn phu”, hắc hắc, cũng không biết người khác có phải cũng biết hay không?

“Ừm!” Ông Ngừ Mạt gật đầu

“Cô bởi vì không muốn lập gia đình mới rời nhà trốn đi?” Bình thường phim truyền hình cũng thường chiếu như vậy.

“Không phải là trước hôn lễ tôi sẽ trở về.” Ông Ngừ Mạt thành thực trả lời.

Nhưng sự thành thật của cô lại làm cho Trần Trường sững sốt , “Vậy cô tại sao rời nhà trốn đi?” Vừa không bài xích lập gia đình, tại sao lại trốn đi?

“Tôi. . . . .” Ông Ngừ Mạt cúi đầu, lắc lắc đầu ngón tay, giống như đứa trẻ làm sai chuyện.”Tôi cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng rất nôn

nóng, cứ như vậy lập gia đình, cảm giác rất không tốt, rất sợ hãi, cho nên. . . . .”Cô cũng nói không ra nổi long.

Cô chỉ muốn lấy hơi, cho nên chỉ bằng một chút kích động liền rời khỏi nhà.

Trần Trường nhìn đầu của Uông Ngữ Mạt cuối xuống, đôi mắt đẹp khôn khéo nhẹ nhàng lóe lên, nghe Uông Ngữ Mạt nói quanh co cảm giác được cô ấy không thể xác định.

Cô nhìn Uông Ngữ Mạt, cho cô một nụ cười trấn an.”Ăn sang đi, à cô thích vị hôn phu không?”

Uông Ngữ Mạt không chút do dự, lập tức gật đầu.”Thích nha!” Cô trả lời rất tự nhiên, giọng nói không có chút nào buồn bã, trông mắt tinh khiết, không có trong bất kỳ cô bé nào.

“A. . . . .” Trần Trường dừng một chút, mới chậm rãi phun ra một câu nói trọng yếu.”Cô cảm thấy Ajay như thế nào?Cô thích hắn sao?”

“A?” Không ngờ đến Trần Trường sẽ hỏi câu này, Uông Ngữ Mạt giật mình sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, tay nhỏ bé bối rối khua lên.”Trần Trường, tôi, tôi và anh Phương không phải là quan hệ này, tôi, tôi không thích hắn nha, không! Cũng không phải là không thích, tôi, tôi. . . . .”

“Phải. . . . .”

Uông Ngữ Mạt bắt đầu lời nói không có mạch lạc, “Mặc dù tôi nằm mộng xuân mơ tới hắn, nhưng, nhưng mà đây chỉ là ngoài ý muốn. . . . . Tôi, tôi. . . . .”

“Ngừng!” Trần Trường che miệng của Uông Ngữ Mạt, biết cái gì đều không cần hỏi, biểu hiện của em gái rõ ràng như vậy, chẳng qua là mối tình đầu, nhưng vẫn còn không biết mùi vị tình yêu.

Hừm! Phương Nhi Kiệt đúng là hèn hạ, biết rõ mình có nhiều tội ác, biết rõ em gái thuần tình chịu không được trêu chọc, người ta thật bị hắn trêu chọc thành dạng này! Vừa vặn, cô ấy còn có vị hôn phu, cô chờ xem hắn sẽ dọn dẹp như thế nào nha!

Nhưng lời của cô vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người không thể tin đưa mắt nhìn cô, còn lời nói thành khẩn của cô ý là ngàn vạn lần không nên gán cho cậu ta biệt danh xấu xa.

Nhưng mà cô một chút cũng không cảm thấy Phương Nhi Kiệt hư nha! Người xấu rõ ràng là cô, cô lại dám loạn tưởng đối với người giúp mình, ô. . . . . Cô rất xấu hổ.

“A, cho nên cô nằm mộng xuân rất giống Ajay phải không!” Thấy tiểu nữ sinh trầm ngâm nên lên tiếng hỏi, trong lòng nghĩ gì cô ấy đều nói ra, thân là người duy nhất nghe, Trần Trường cố gắng đem những từ lảm bảm nghe không sót câu nào.

“Đúng, không sai, chính là. . . . . A!” Uông Ngữ Mạt che miệng lại, một đôi mắt to tròn tròn, kinh hoàng nhìn Trần Trường, cô cô cô. . . . .

“Đúng, là cô nói ra.” Trần Trường cười ngọt ngào, còn trấn an vỗ bả vai của Uông Ngữ Mạt.”Ngoan, không cần lo lắng, nơi này chỉ có hai người tôi và cô, cho nên người nghe thấy chỉ có tôi.”

Nghe được lời của Trần Trường, Uông Ngữ Mạt chỉ cảm thấy muốn chết. Trời ơi! Cô tại có thói xấu lảm bảm?

“Trần Trường tôi. . . . .” Uông Ngữ Mạt muốn giải thích, nhưng Trần Trường cười cắt đứt lời của cô.

“Tiểu Mạt nha, cô có vị hôn phu sao?” Cô nhớ được mới vừa rồi cô nghe được ba chữ “Vị hôn phu”, hắc hắc, cũng không biết người khác có phải cũng biết hay không?

“Ừm!” Uông Ngữ Mạt gật đầu

“Cô bởi vì không muốn lập gia đình mới rời nhà trốn đi?” Bình thường phim truyền hình cũng thường chiếu như vậy.

“Không phải là trước hôn lễ tôi sẽ trở về.” Uông Ngữ Mạt thành thực trả lời.

Nhưng sự thành thật của cô lại làm cho Trần Trường sững sốt, “Vậy cô tại sao rời nhà trốn đi?” Vừa không bài xích lập gia đình, tại sao lại trốn đi?

“Tôi. . . . .” Uông Ngữ Mạt cúi đầu, lắc lắc đầu ngón tay, giống như đứa trẻ lảm sai chuyện.”Tôi cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng rất nôn nóng, cứ như vậy lập gia đình, cảm giác rất không tốt, rất sợ hãi, cho nên. . . . .”Cô cũng nói không ra nổi long.

Cô chỉ muốn lấy hơi, cho nên chỉ bằng một chút kích động liền rời khỏi nhà.

Trần Trường nhìn đầu của Uông Ngữ Mạt cuối xuống, đôi mắt đẹp khôn khéo nhẹ nhàng lóe lên, nghe Uông Ngữ Mạt nói quanh co cảm giác được cô ấy không thể xác định.

Cô nhìn Uông Ngữ Mạt, cho cô một nụ cười trấn an.”Ăn sang đi, à cô thích vị hôn phu không?”

Uông Ngữ Mạt không chút do dự, lập tức gật đầu.”Thích nha!” Cô trả lời rất tự nhiên, giọng nói không có chút nào buồn bã, tròn mắt tinh khiết , không có trong bất kỳ cô bé nào.

“A. . . . .” Trần Trường dừng một chút, mới chậm rãi phun ra một câu nói trọng yếu.”Cô cảm thấy Ajay như thế nào?Cô thích hắn sao?”

“A?” Không ngờ đến Trần Trường sẽ hỏi câu này, Uông Ngữ Mạt giật mình sững sốt , khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, tay nhỏ bé bối rối khua lên .”Trần Trường, tôi, tôi và anh Phương không phải là quan hệ này, tôi, tôi không thích hắn nha, không! Cũng không phải là không thích, tôi, tôi.....”

“Phải. . . . .”

Uông Ngữ Mạt bắt đầu lời nói không có mạch lạc, “Mặc dù tôi nằm mộng xuân mơ tới hắn, nhưng, nhưng mà đây chỉ là ngoại ý muốn. . . . . Tôi, tôi. . . .”

“Ngừng!” Trần Trường che miệng của Uông Ngữ Mạt, biết cái gì đều không cần hỏi, biểu hiện của em gái rõ ràng như vậy, chẳng qua là mối tình đầu, nhưng vẫn còn không biết mùi vị tình yêu.

Hừm! Phương Nhi Kiệt đúng là hèn hạ, biết rõ mình có nhiều tội ác, biết rõ em gái thuần tình chịu không được trêu chọc, người ta thật bị hắn trêu chọc thành dạng này! Vừa vặn, cô ấy còn có vị hôn phu, cô chờ xem hắn sẽ dọn dẹp như thế nào nha!

Nhưng lời của cô vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người không thể tin đưa mắt nhìn cô, còn lời nói thành khẩn của cô ý là ngàn vạn lần không nên gán cho cậu ta biệt danh xấu xa.

Nhưng mà cô một chút cũng không cảm thấy Phương Nhi Kiệt hư nha! Người xấu rõ ràng là cô, cô lại dám loạn tưởng đối với người giúp mình , ô. . . . . Cô rất xấu hổ.

“A, cho nên cô nằm mộng xuân rất giống Ajay phải không!” Thấy tiểu nữ sinh trầm ngâm nên lên tiếng hỏi ,trong lòng nghĩ gì cô ấy đều nói ra, thân là người duy nhất nghe, Trần Trường cố gắng đem những từ lảm bảm nghe không sót câu nào.

“Đúng, không sai, chính là. . . . .A!” Uông Ngữ Mạt che miệng lại, một đôi mắt to tròn, kinh hoàng nhìn Trần Trường,cô cô cô. . . . .

“Đúng, là cô nói ra.” Trần Trường cười ngọt ngào, còn trấn an vỗ bả vai của Uông Ngữ Mạt.”Ngoan, không cần lo lắng, nơi này chỉ có hai người tôi và cô, cho nên người nghe thấy chỉ có tôi.”

Nghe được lời của Trần Trường, Uông Ngữ Mạt chỉ cảm thấy muốn chết. Trời ơi! Cô tại có thói xấu lảm bảm?

“Trần Trường.tôi. . . . .” Uông Ngữ Mạt muốn giải thích, nhưng Trần Trường cười cắt đứt lời của cô.

“Tiểu Mạt nha, cô có vị hôn phu sao?” Cô nhớ được mới vừa rồi cô nghe được ba chữ “Vị hôn phu”, hắc hắc, cũng không biết người khác có phải cũng biết hay không?

“Ừm!” Uông Ngữ Mạt gật đầu

“Cô bởi vì không muốn lập gia đình mới rời nhà trốn đi?” Bình thường phim truyền hình cũng thường chiếu như vậy.

“Không phải là trước hôn lễ tôi sẽ trở về.” Uông Ngữ Mạt thành thực trả lời.

Nhưng sự thành thật của cô lại làm cho Trần Trường sững sốt , “Vậy cô tại sao rời nhà trốn đi?” Vừa không bài xích lập gia đình, tại sao lại trốn đi?

“Tôi. . . . .” Uông Ngữ Mạt cúi đầu, lắc lắc đầu ngón tay, giống như đứa trẻ làm sai chuyện.”Tôi cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng rất nôn nóng, cứ như vậy lập gia đình, cảm giác rất không tốt, rất sợ hãi, cho nên. . . . .”Cô cũng nói không ra nổi long.

Cô chỉ muốn lấy hơi, cho nên chỉ bằng một chút kích động liền rời khỏi nhà.

Trần Trường nhìn đầu của Uông Ngữ Mạt cuối xuống, đôi mắt đẹp khôn khéo nhẹ nhàng lóe lên, nghe Uông Ngữ Mạt nói quanh co cảm giác được cô ấy không thể xác định.

Cô nhìn Uông Ngữ Mạt, cho cô một nụ cười trấn an.”Ăn sang đi, à cô thích vị hôn phu không?”

Uông Ngữ Mạt không chút do dự, lập tức gật đầu.”Thích nha!” Cô trả lời rất tự nhiên, giọng nói không có chút nào buồn bã, tròn mắt tinh khiết , không có trong bất kỳ cô bé nào.

“A. . . . .” Trần Trường dừng một chút, mới chậm rãi phun ra một câu nói trọng yếu.”Cô cảm thấy Ajay như thế nào?Cô thích hắn sao?”

“A?” Không ngờ đến Trần Trường sẽ hỏi câu này, Uông Ngữ Mạt giật mình sững sốt , khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, tay nhỏ bé bối rối khua lên .”Trần Trường, tôi, tôi và anh Phương không phải là quan hệ này, tôi, tôi không thích hắn nha, không! Cũng không phải là không thích, tôi, tôi.....”

“Phải . . . .”

Uông Ngữ Mạt bắt đầu lời nói không có mạch lạc, “Mặc dù tôi nằm mộng xuân mơ tới hân, nhưng, nhưng mà đây chỉ là ngoài ý muốn. . . . . Tôi, tôi. . . .”

“Ngừng!” Trần Trường che miệng của Uông Ngữ Mạt, biết cái gì đều không cần hỏi, biểu hiện của em gái rõ ràng như vậy, chẳng qua là mối tình đầu, nhưng vẫn còn không biết mùi vị tình yêu.

Hừm! Phương Nhi Kiệt đứng là hèn hạ, biết rõ mình có nhiều tội ác, biết rõ em gái thuần tình chịu không được trêu chọc, người ta thật bị hân trêu chọc thành dạng này! Vừa vặn, cô ấy còn có vị hôn phu, cô chờ xem hân sẽ dọn dẹp như thế nào nha!

Nhưng lời của cô vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người không thể tin đưa mắt nhìn cô, còn lời nói thành khẩn của cô ý là ngàn vạn lần không nên gán cho cậu ta biệt danh xấu xa.

Nhưng mà cô một chút cũng không cảm thấy Phương Nhi Kiệt hư nha! Người xấu rõ ràng là cô, cô lại dám loạn tưởng đối với người giúp mình, ô. . . . . Cô rất xấu hổ.

“A, cho nên cô nằm mộng xuân rất giống Ajay phải không!” Thấy tiểu nữ sinh trầm ngâm nên lên tiếng hỏi, trong lòng nghĩ gì cô ấy đều nói ra, thân là người duy nhất nghe, Trần Trường cố gắng đem những từ lảm bảm nghe không sót câu nào.

“Đúng, không sai, chính là. . . . . A!” Uông Ngữ Mạt che miệng lại, một đôi mắt to tròn tròn, kinh hoàng nhìn Trần Trường cô cô cô. . . . .

“Đúng là cô nói ra.” Trần Trường cười ngọt ngào, còn trấn an vỗ bả vai của Uông Ngữ Mạt.”Ngoan, không cần lo lắng, nơi này chỉ có hai người tôi và cô, cho nên người nghe thấy chỉ có tôi.”

Nghe được lời của Trần Trường, Uông Ngữ Mạt chỉ cảm thấy muốn chết. Trời ơi! Cô tại có thói xấu lảm bảm?

“Trần Trường, tôi. . . . .” Uông Ngữ Mạt muốn giải thích, nhưng Trần Trường cười cắt đứt lời của cô.

“Tiểu Mạt nha, cô có vị hôn phu sao?” Cô nhớ được mới vừa rồi cô nghe được ba chữ “Vị hôn phu”, hắc hắc, cũng không biết người khác có phải cũng biết hay không?

“Ừm!” Uông Ngữ Mạt gật đầu

“Cô bởi vì không muốn lập gia đình mới rời nhà trốn đi?” Bình thường phim truyền hình cũng thường chiếu như vậy.

“Không phải là trước hôn lễ tôi sẽ trở về.” Uông Ngữ Mạt thành thực trả lời.

Nhưng sự thành thật của cô lại làm cho Trần Trường sững sờ, “Vậy cô tại sao rời nhà trốn đi?” Vừa không bài xích lập gia đình, tại sao lại trốn đi?

“Tôi. . . . .” Uông Ngữ Mạt cúi đầu, lắc lắc đầu ngón tay, giống như đứa trẻ làm sai chuyện.”Tôi cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng rất nôn nóng, cứ như vậy lập gia đình, cảm giác rất không tốt, rất sợ hãi, cho nên. . . . .” Cô cũng nói không ra nổi lòng.

Cô chỉ muốn lấy hơi, cho nên chỉ bằng một chút kích động liền rời khỏi nhà.

Trần Trường nhìn đầu của Uông Ngữ Mạt cuối xuống, đôi mắt đẹp khôn khéo nhẹ nhàng lóe lên, nghe Uông Ngữ Mạt nói quanh co cảm giác được cô ấy không thể xác định.

Cô nhìn Uông Ngữ Mạt, cho cô một nụ cười trấn an.”Ăn sang đi, à cô thích vị hôn phu không?”

Uông Ngữ Mạt không chút do dự, lập tức gật đầu.”Thích nha!” Cô trả lời rất tự nhiên, giọng nói không có chút nào buồn bã, trông mắt tinh khiết, không có trong bất kỳ cô bé nào.

“A. . . . .” Trần Trường dừng một chút, mới chậm rãi phun ra một câu nói trọng yếu.”Cô cảm thấy Ajay như thế nào? Cô thích hân sao?”

“A?” Không ngờ đến Trần Trường sẽ hỏi câu này, Uông Ngữ Mạt giật mình sững sờ, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, tay nhỏ bé bối rối khua lên.”Trần Trường, tôi, tôi và anh Phương không phải là quan hệ này, tôi, tôi không thích hân nha, không! Cũng không phải là không thích, tôi, tôi. . . . .”

“Phải . . . .”

Uông Ngữ Mạt bắt đầu lời nói không có mạch lạc, “Mặc dù tôi nằm mộng xuân mơ tới hân, nhưng, nhưng mà đây chỉ là ngoài ý muốn. . . . . Tôi, tôi. . . .”

“Ngừng!” Trần Trường che miệng của Uông Ngữ Mạt, biết cái gì đều không cần hỏi, biểu hiện của em gái rõ ràng như vậy, chẳng qua là mối tình đầu, nhưng vẫn còn không biết mùi vị tình yêu.

Hừm! Phương Nhi Kiệt đứng là hèn hạ, biết rõ mình có nhiều tội ác, biết rõ em gái thuần tình chịu không được trêu chọc, người ta thật bị hân trêu chọc

thành dạng này! Vừa vặn, cô ấy còn có vị hôn phu, cô chờ xem hắn sẽ dọn dẹp như thế nào nha!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Không được, cô ít nhất phải cảnh cáo em gái một chút, cái người tốt trong miệng em gái căn bản là đại Dã Lang, cô không cẩn thận sẽ bị thương.

“Tiểu Mạt a, tôi đã nói với cô. . . .” Trần Trường đang chuẩn bị khuyên, lại thấy tầm mắt của Uông Ngữ Mạt nhìn về phía ngoài cửa sổ, một đôi lông mày nhỏ nhắn thật chắc.

Cô khiêu mi, cũng nhìn theo về phía ngoài cửa sổ, sau đó. . . . .

A, shit! Cô đã quên tên Phuong kia đã nhận làm tài xế xe, đến dưới chân núi chờ năm du khách đi lên, mà bình thường họ Phuong kia làm tài xế, điểm ngộ là tránh không khỏi.

Cửa thủy tinh được mở, Phuong Nhĩ Kiệt đẹp trai tựa vào cạnh cửa, bên cạnh thì dán ba mỹ nữ, “Hắc, mỹ nữ Trần Trường, nha đầu hôm nay phiền cô chăm sóc, ta hôm nay có chút bận.”

“Bận rộn cái gì?” Trần Trường liếc Phuong Nhĩ Kiệt đứng ở phía sau ba phụ nữ, cánh môi tức giận nhẹ phớt, tên sắc lang này, khẩu vị thật đúng là lớn!

“Đến dưới chân núi chơi, các cô ấy hẹn ta đến nghỉ phép trung tâm CLB nói chuyện phiếm” Phuong Nhĩ Kiệt cười phong lưu, ngón tay quét nhẹ quá bên cạnh mỹ nữ, rước lấy một tiếng hờn dỗi.

Đúng nha, sợ rằng còn có thể hàn huyên tới trên giường nha! Trần Trường ở trong lòng hừ nhẹ.

“Cứ như vậy, nha đầu phiền cô nha!” Báo bị xong, Phuong Nhĩ Kiệt xoay người, ôm mỹ nữ chuẩn bị rời đi.

“Ta cũng vậy muốn đi.”

Đột nhiên toát ra thanh âm để cho bọn họ sửng sốt, Phuong Nhĩ Kiệt dừng bước lại, áo phía sau lập tức bị kéo, hắn xoay người, kinh ngạc nhìn Uông Ngữ Mạt nắm áo hắn.

“Nha đầu?” Hắn cau mày, hoài nghi mình nghe lầm “Em đang ở đây đùa giỡn hay sao?”

Uông Ngữ Mạt ngẩng đầu nhìn hắn, ngữ khí kiên định, khuôn mặt nhỏ nhắn có thật tình, con ngươi ngưng tụ về ngay cả chính cô cũng không biết mình đang tức giận.

“Em cũng muốn.”

Uông Ngữ Mạt lần đầu tiên đến CLB, hoàn toàn không giống như cô thấy trên TV.

Cô cho là CLB rất âm ỉ, sẽ có người ở trong sân nhảy nhiệt vũ, còn có đèn ngũ sắc lập lòe, nhưng mà lúc này CLB rất yên tĩnh, ánh đèn hoàng hôn, âm nhạc nhẹ, tùm năm tùm ba người ở góc, cũng có người ngồi ở quầy bar. . . .

Có người đang ở sân nhảy ôm ấp, nhưng tuyệt không ồn ào, cũng không giống trong tưởng tượng của cô.

“Ajay, chúng ta đi nhảy nha!” Giọng nói làm cho Uông Ngữ Mạt kéo tầm mắt nhìn chung quanh về, ánh mắt nhìn vào người đối diện.

Phuong Nhĩ Kiệt ngồi ở chính giữa, bên cạnh dán lên ba mỹ nữ, cô nhớ được người đó tên là Annie.

“Nhảy sao. . . . .” Phuong Nhĩ Kiệt lắc nhẹ chén rượu trên tay, rượu vàng óng ở trong ly đọng đọng, trông mắt đen rơi vào trên người Uông Ngữ Mạt, vừa vặn để hai ánh mắt nhìn nhau, hắn sờ môi, thanh âm trầm thấp “Các cô đi đi, tôi không thể để cô ấy ngồi một mình ở đây.”

Nghe được lời của hắn, Uông Ngữ Mạt nhưng tuyệt không cảm thấy cao hứng, ngữ khí của hắn nói rõ cô như là nhóc con, sợ cô chạy loạn.

“Cô ấy không phải là trẻ con!” Annie tức giận, mắt hừng trừng mắt nhìn Uông Ngữ Mạt một cái.

Chương 19

Đứng, anh đã bảo cô ấy biết điều một chút ngồi ở đây chờ không nên cử động, chờ chúng ta nhảy xong trở lại!” Ngồi ở bên phải Khiết Tây Táp ôm lấy cánh tay của Phương Nhi Kiệt, muốn kéo Phương Nhi Kiệt đến sàn nhảy. “Thật sao! Em gái, em biết điều một chút ngồi ở đây chờ chúng tôi trở lại!” Người đó chạm nhẹ đầu của Ưông Ngữ Mạt gần.

Ưông Ngữ Mạt không nói chuyện, cánh môi khẽ mím môi. Cô không thích người khác sờ đầu của cô, nhưng từ nhỏ được dạy kèm tại nhà làm cho cô không cách nào vô lễ đẩy cánh tay đó ra.

Cô chỉ có thể trầm mặc, đặt bàn tay nhỏ bé ở trên đùi nắm chặt, một đôi mắt tròn mắt vẫn yên lặng nhìn Phương Nhi Kiệt.

Cô chờ hân làm sao làm, thật muốn bỏ lại cô, cùng các cô gái ấy đi nhảy sao?

Nhìn ánh mắt cố chấp của Ưông Ngữ Mạt chờ hân lựa chọn, Phương Nhi Kiệt mỉm cười càng sâu, “Ngoan, các cô đi nhảy, tôi ở đây thưởng thức là được rồi.”

Bị cự tuyệt, ba mỹ nữ đang muốn nói chuyện, âm nhạc sàn nhảy lại đột nhiên từ trữ tình chuyển sang nhạc rock.

“Âm nhạc đổi, mau đi đi! Tôi đang chờ xem các cô làm sao hấp dẫn tôi.” Phương Nhi Kiệt cười đến mê người, ngón tay chạm nhẹ vào mặt non của Annie.

“Chán.” Các nàng bị lời của hân trêu chọc cười, khải đặc dẫn đầu khi hân trên mặt hôn một cái. “Vậy người hào hảo thưởng thức nga!”

Quay mặt đi, ba người đó lác lác đi vào sàn nhảy.

Phương Nhi Kiệt từ đầu đến cuối miệng đều nở nụ cười, giờ chén rượu hương sàn nhảy kính, “Như vậy hài lòng chưa?” Hân cười mở miệng, ánh mắt lại không rời khỏi sàn nhảy.

“Em không có ngăn cản anh đi nhảy nha.” Ưông Ngữ Mạt buồn bực nói, cô nhìn thấy ly nước chanh trước mắt mình, toàn bộ trong đám người cũng chỉ có một mình cô uống nước trái cây. Cô đưa tay, chuẩn bị cầm ly rượu.

“Không được.” Rõ ràng là nhìn sàn nhảy, nhưng Phương Nhi Kiệt giống như sớm đoán được cô sẽ cử động, đưa tay phủ ở trên ly rượu. “Nhóc con không thể uống rượu.”

“Em không phải là nhóc con.” Cô hai mươi ba tuổi, đã sớm trưởng thành.

Phương Nhi Kiệt rốt cục đem ánh mắt đưa đến trên người cô, gương mặt tuấn tú có chút bực bội. “Nha đầu. . . . .”

Ưông Ngữ Mạt lấy ra tay của hân ra, giống như là muốn chứng minh, hoặc như là giận dữ, đem trong ly rượu một chút uống, nhưng đầu lưỡi vừa đụng đến mùi rượu, cô lập tức mặt nhăn mặt, trực giác địa muốn đem rượu trong miệng phun ra, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt Phương Nhi Kiệt, cô quật cường uống một hơi vào.

“Khụ khụ. . . . .” Nước mắt do bị sặc nên tuôn ra.

“Nha đầu!” Phương Nhi Kiệt vội vàng ngồi vào bên người cô, bàn tay to vỗ lưng ô, đưa tay rút ra miếng giấy lau mặt cho cô. “Bị sặc sao? Đã bảo em đừng uống.” Hân nhẹ lau nước khóe môi đi.

“Đề mình em lau.” Ưông Ngữ Mạt đẩy hân ra, tự mình rút miếng giấy lau nước trên mặt, nhưng trong miệng hoàn sở hữu mùi vị rượu, hơn nữa cô cảm thấy đầu có chút choáng váng, cô không nhìn được vô đầu.

“Như thế nào? Thấy không khỏe sao?” Phương Nhi Kiệt vỗ lưng của cô, đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Đúng như dự đoán, khuôn mặt tuyết trắng nhỏ nhắn bị rượu sặc đến hiện hồng, một đôi mắt đẹp mọng nước tròn bóng, đầu mũi hồng hồng, đôi môi cũng hồng hồng, giống như mèo con nhỏ.

Chương 20

Nhưng mà. . . . . con người đơn giản, trông mắt lơ mơ, thiếu trong trẻo nhưng quyến rũ hơn, đôi môi hồng nhuận hé mở, giống như là đang gọi người hôn cô.

Uông Ngữ Mạt nheo lại con người, tầm mắt trở nên mơ hồ, người trước mắt cô sáng ngời, cô đưa tay lên trên mặt của Phương Nhi Kiệt.” lung lay a.”

“Nha đầu, em say rồi.” Ngón cái nhẹ nhàng trượt qua cánh môi non mềm của cô, ánh mắt của hắn u ám

“Say? Không có nha!” Cô cau mày, cảm thấy đôi môi bị hắn sờ đến ngứa ngáy, hơn nữa trên người hắn còn có mùi nước hoa, cô ghét mùi vị kia. Cô không vui đưa tay đẩy hắn ra.”Tránh ra, không nên đụng tới!”

Đáng ghét! Cô hôm nay rất ghét hắn!

Uông Ngữ Mạt đem cái móng nhỏ chuyển sang bên cạnh, muốn kéo dài khoảng cách với Phương Nhi Kiệt, khuôn mặt nhỏ nhắn còn không thèm nhìn hắn, nói rõ cho đối phương biết —— Cô tức giận.

Phương Nhi Kiệt nhủ mảy, rõ ràng bị đùa bỡn, nhưng điệu bộ đáng yêu làm cho hắn buồn cười, không nghĩ tới con cừu nhỏ uống rượu say lại đáng yêu như thế.

Hắn cũng đi theo hoạt động thân thể, da mặt dày ngồi vào bên người cô.”Nha đầu, người nào chọc giận em giận?”

Câu hỏi của hắn nhận được một tiếng hừ lạnh, Phương Nhi Kiệt sờ lỗ mũi, đến gần hơn, đưa tay vỗ nhẹ vai của cô.”Nha đầu. . . . .”

Uông Ngữ Mạt đẩy tay của hắn ra, một lần nữa hoạt động cái móng nhỏ, mắt hướng chu môi trừng hắn.”Em ghét anh!” Cô rất chân thành nói xong, vừa hừ một tiếng, tiếp tục chải tóc, rõ ràng đang tức giận nhưng một chút sát thương cũng không có, trái ngược với mèo con nhỏ chỉ khóc lóc om sòm.

Phương Nhi Kiệt nhin cười, ngón tay kéo nhẹ tóc của cô.”Tại sao? Anh làm sai cái gì?”

“Đừng đụng.” Cô muốn kéo tóc của mình trở về, nhưng hắn chủ động buông tay, sau đó lại bắt được một ... nhúm tóc khác, thấy cô lại muốn đẩy ra ra, hắn vừa buông ra, lại đưa tay tiếp tục . . . . .

A! Cô bị chọc đến thở ra hơi, bắt được tay của hắn, há mồm dùng sức cắn.

“A!” Không nghĩ tới cô còn biết cắn người, còn cắn mạnh được như vậy, Phương Nhi Kiệt kêu thành tiếng.

“Hừ, đáng đời!” Cô đắc ý, đối với hắn hừ lạnh, giống như đánh thắng một cuộc trận chiến, cười khanh khách.

Nhìn vết cắn trên mu bàn tay, nhìn lại nụ cười vui vẻ của cô, Phương Nhi Kiệt cũng không tức giận, bờ môi chứa đựng cười.”Hết giận rồi? Không tức giận rồi? Hay là đưa tay để em cắn nữa nhé?” Hắn hào phóng vươn ra một bàn tay khác.

Nhìn hắn vươn cánh tay khác ra, Uông Ngữ Mạt chậm rãi thu hồi nụ cười, yên lặng cúi đầu.

“Tại sao?” Một chút tức giận, một chút cười, hiện tại vừa vẽ mặt như đưa đám?

Cô cắn môi yên lặng nói nhỏ, ” Hôm nay anh thật đáng ghét.”

“Ghét nơi nào?”

“Tất cả.” Cô đưa mắt trừng hắn, vừa rũ xuống, “Anh bỏ lại em, cùng người khác chơi, còn cười đến thật đáng ghét.” Cô ghét hắn cười với ba người phụ nữ kia. . .

Nghe lời của cô, con người của Phương Nhi Kiệt chợt lóe lên, thanh âm vẫn thấp nhu.”Anh không phải đã đưa em đi sao?”

“Đó là em kiên trì muốn đi cùng. . . . .” Mà hắn không có cách khác mới đưa cô theo, nhưng mà hắn cũng không nhìn cô, chỉ nhìn người khác cười.

Thấy cô đang cúi đầu xuống, ánh mắt của Phương Nhi Kiệt thâm trầm, hắn là nam nhân thành thực, dĩ nhiên hiểu hành động của Uông Ngữ Mạt là có ý gì.

Chương 21

Thật ra thì mấy ngày cùng chung đụng, hắn thấy ánh mắt của cô rõ ràng như vậy, hắn làm sao không thể nhìn ra? Cô căn bản ngây ngô không biết giấu diếm.

Cô sẽ đối với hắn động tâm, đây không phải là chuyện ngoài ý muốn, bởi vì hắn trêu chọc cho nên hắn biết mị lực của mình, biết làm sao để cho một phụ nữ đối với mình động tâm, hướng chỉ cô chỉ là em gái nhỏ chưa yêu lần nào.

Trêu chọc cô bởi vì rất vui, ánh mắt của cô quá tinh khiết, phản ứng quá khả ái, làm cho hắn không khống chế được bản tính ác liệt của mình.

Nhưng phát hiện trêu chọc xảy ra vấn đề, hắn biết mình nên thu lại, khi cô còn chưa biết cô thích hắn, hắn nên thu tay lại.

Trêu thì rất vui nhưng hắn không muốn gây ra phiền toái, hắn nghĩ đến xế chiều trước khi rời đi Trần Trường ném ánh mắt cảnh cáo cho hắn.

Được rồi, hắn là thật quá mức đáng ghét, biết rõ vật nhỏ ngây thơ không chịu được trêu chọc nhưng hắn lại làm theo bản tính của mình.

Hắn cũng đã thức tỉnh cho nên hôm nay mới đưa theo những cô gái kia đến trước mặt của Uông Ngữ Mạt, còn trình ra thái độ lảng tránh, hắn muốn cho cô biết, hắn không phải là người tốt như cô suy nghĩ.

Hắn từ trước đến giờ không phải là người tốt.

Nhưng hắn không nghĩ tới Uông Ngữ Mạt dám mở miệng đòi theo, hành động của cô làm cho hắn ngạc nhiên, nhưng cũng không có cự tuyệt. Cả buổi tối cô không âm ỉ không náo, vẹn vẹn dùng một đôi mắt nhìn hắn.

Đó là ánh mắt đáng yêu.

Chỉ thiếu một ngôi nỏ, cô có thể trở thành phụ nữ chân chính, mà hắn biết, chỉ cần hắn muốn là hắn có thể làm cho nụ hoa nhỏ của cô nở rộ, chỉ dạy cô, làm cho cô càng trở nên xinh đẹp.

Nhưng mà hoa sau khi tàn thì sao nha?

Cô chưa chịu qua tổn thương, mà hắn sẽ làm cô bị thương, hắn từ trước đến giờ cũng không phải là người vô tình nha!

Trò chơi chỉ dạy nên đến đây chấm dứt, tuy là hắn chơi chưa đã, nhưng em gái không phải là nhân vật trong trò chơi.

“Nha đầu.” Hắn chạm nhẹ đỉnh đầu của cô. “Em say, đi thôi, về nhà.”

“Về nhà?” Uông Ngữ Mạt mờ mịt ngẩng đầu lên, rượu còn trong óc bắt đầu phát huy, ánh mắt của cô hoảng hốt, nhắm lại mắt, cô dùng sức hắt đầu.

Không nên! Cô không nên về nhà!

“Không! Không về nhà!” Còn chưa tiến tới cuộc sống kết hôn, cô chưa muốn về nhà!

“Ngaoan.” Hắn nhẹ giọng dụ dỗ cô, đưa tay chuẩn bị ôm cô, hắn không cho là người uống rượu say có thể một mình đi.

“Không!” Nhưng cô đẩy tay của hắn ra, nheo mắt nhìn, “Bạch Thanh Lê. . . . . Thật xin lỗi. . . . .” Cô lần đầu tiên mộng xuân đối tượng thế nhưng không phải là hắn.

“Bạch Thanh Lê ?” Là ai?

“Bạch Thanh Lê. . . . .” Cô đột nhiên đụng ngã hắn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Không có nghĩ đến cô sẽ có cử động này, Phương Nhĩ Kiệt không kịp đề phòng, bị cô đẩy ngã ở trên ghế sa lon, mà cô thì gục ở trên người hắn.

“Nha đầu. . . . .”

“Bạch Thanh Lê. . . . .” Ưng Ngữ Mạt bưng lấy mặt của hắn. “Thật xin lỗi. . . . .” Lần thứ hai mộng xuân đối tượng vẫn không phải là hắn.

Về mặt của cô như đưa đám, một đôi mắt nhìn chăm chăm môi của Phương Nhĩ Kiệt, nghĩ tới lần trước mộng xuân bị đôi môi này hôn qua trong lòng có chút run rẩy. Cô không nhịn được liếm cánh môi. “Bạch Thanh Lê. . . . .”

Vẫn nghe được cô gọi Bạch Thanh Lê, cô đang nhận lộn hắn sao?

Phương Nhĩ Kiệt nhú mày, hắn lần đầu tiên bị ngộ nhận là người đàn ông khác, cảm giác như vậy không rất không vui. “Nha đầu anh không. . . . . A!”

Lời còn chưa dứt, một cánh môi mềm thò lỗ đụng vào môi của hắn, hắn đau đến cau mày, mà cô thì bắt đầu gặm cắn môi của hắn.

“Ừm. . . . . ừm!” Mới há miệng, đầu lưỡi liền trượt vào trong miệng hắn, chuẩn bị quấy loạn xạ trong miệng hắn, hắn nếm được mùi rượu trong miệng cô, còn có hương vị ngọt ngào thuộc về cô.

Con người lơ mơ, vốn muốn đưa tay đẩy cô ra nhưng ngược lại hắn lại giữ chặt cái ót của cô, đầu lưỡi nóng bỏng bắt đầu phản kích, khéo léo liếm láp đầu lưỡi.

“Ừm. . . . . Không. . . . .” Cô hừ nhẹ, môi bị hôn đến choáng váng sung mọng, dường như thở không nổi, cô chịu không được đẩy hắn ra, mở miệng thở dốc.

Hơi thở của Phương Nhĩ Kiệt cũng không ổn, con người u ám ngó chừng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, đôi môi nhỏ nhắn bị hôn qua càng xinh đẹp ướt át, con người ngập nước, đáng vẻ động tình kia làm cho cô vốn hồn nhiên lộ ra một tia gợi cảm.

Bụng dưới của hắn bởi cô mà dựng lên còn nóng rực. Phương Nhĩ Kiệt không khỏi nín chặt lại chân mày, không nghĩ tới cô có thể câu khơi dục vọng của hắn.

Ưng Ngữ Mạt lại không nghĩ đến mình có thể dấy lên dục vọng đàn ông, cô liếm liếm cánh môi, khuôn mặt nhỏ nhắn hướng về phía hắn. “Bạch Thanh Lê. . . . .”

Lại là này tên! Tên Bạch Thanh Lê rốt cuộc là người nào?

“Bạch. . . . .”

“Câm miệng.” Hắn không muốn nghe ba chữ kia nữa.

“Bạch. . . . .”

“Anh nói. . . . .”

“Ừm!” Cô đột nhiên che miệng lại.

Động tác đột nhiên của cô làm cho Phương Nhĩ Kiệt có dự cảm không tốt. “Nha đầu, chờ một chút. . . . .”

Không còn kịp rồi!

“Nôn ——” Cô ói lên trên người hắn.

.....

Đây là báo ứng do hắn trêu chọc cô sao?

Phương Nhĩ Kiệt không nói gì nhìn ổ vật trên người, lại nhìn về phía ngòai dưới đất.

Cô phun lên cả người hắn ở CLB, trên người hai người tất cả đều là đồ ói ra, hắn nên cảm thấy may mắn cô không nôn ra cái gì, phần lớn là nước chua, bất quá mùi vị cũng đủ làm cho người ta cau mày.

Như thế rất tốt, hai người đều bẩn, hắn cũng không thể cứ như vậy ôm cô trở về trấn nhỏ, không còn cách khác chỉ có thể nghỉ ở phòng trung tâm.

Về phần kia ba mỹ nữ, ừ. . . . . Hôm nay là hắn không có duyên, các cô thấy cả người hắn như thế liền cách xa, ngay cả nhích tới gần cũng không dám.

Người nha, lớn lên dù đẹp trai thế nào, trên người tất cả đều là đồ nôn ra cũng không có biện pháp mê người.

Khóe môi lộ ra vẻ giễu cợt, không có đả ngộ, Phương Nhi Kiệt cũng không thấy đáng tiếc, hấn từ trước đến giờ không thiếu đàn bà, hôm nay ba cô gái kia chỉ là muốn cho Uông Ngữ Mạt nhìn mà thôi.

Nhìn lại vật nhỏ đang ngủ say, hấn quyết định trước đó nên tắm trước ,mùi thối trên người làm cho hấn chịu không được.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Chạy nhanh vào phòng tắm, hấn đem quần áo bẩn vứt xuống cái giỏ giặt quần áo, tính chút nữa gọi nhân viên đem đi giặt, vọt tắm đi rửa, ở thất lưng vền vền chỉ quần một cái khăn tắm đi ra.

Mà Uông Ngữ Mạt vẫn ngồi tại chỗ, trên người tất cả đều là mùi chua, nhưng cô chưa nghĩ được mùi thối xộc vào mũi, vẫn ngủ như bình thường.

Hấn thở dài, đi tới trước người của nàng ngồi xổm xuống, cũng không để ý trên người nàng mùi thối, đưa tay vỗ nhẹ mặt của nàng.”Nha đầu, tỉnh! Nha đầu. . . . .”

“A. . . . . Đứng mà. . . . .” Uông Ngữ Mạt cau mày, lẩm bẩm một tiếng,đẩy tay của hấn ra, cái trán đụng vào vách tường, lại tiếp tục ngủ say.

Phương Nhi Kiệt không khỏi bật cười, tiếp tục vỗ mặt của cô.”Nha đầu, em muốn ngủ cũng phải tắm sạch trước chứ!” Còn gọi là Liễu Phàm thanh âm, thấy cô giống như không để ý tới hấn, hấn nhủ mày.”Nếu em không tỉnh lại,anh đành tự mình ra tay giúp em đem đi giặt nha!”

Giống như là nghe được lời của hấn, tròng mắt đang nhắm hé mở ra, có chút mơ hồ liếc hấn một cái, cô mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Ừm. . . . .”Cô thật muốn hấn tự mình ra tay sao?

Ngó chừng khuôn mặt nhỏ nhắn, Phương Nhi Kiệt do dự một chút, hấn làm sao để cho em gái bản ngủ cả đêm, đợi cô tỉnh ngủ tự mình xử lý.

Nhưng khi nhìn thấy ngay cả đầu tóc của cô cũng dính ố vật, cả người vừa bẩn vừa thối ,làm cho hấn thật sự không cách nào nhìn được. Mặc dù hoa tâm, nhưng hấn đối với phụ nữ từ trước đến giờ đều dịu dàng, rồi nói đến hấn làm vật nhỏ thành như vậy, hấn cũng nên có một nửa trách nhiệm.

“Là em không dậy,chứ không phải là anh muốn chiếm tiện nghi của em.” Hấn nhướn môi nở nụ cười lưu manh, đưa tay ôm lấy cô, đi vào phòng tắm.

Hấn để cô ngồi trên nắp bồn cầu, mà Uông Ngữ Mạt thì mềm nhũn co người ngủ, không biết mình sắp bị cời sạch.

Thấy cô ngủ như bình thường, say đến bất tỉnh nhân sự, Phương Nhi Kiệt không khỏi lắc đầu, thật là, một chút ý thức nguy hiểm cũng không có, không phải hấn đối với phụ nữ say rượu không có hứng thú, hơn nữa hấn tương đối thích đàn bà đẹp thành thực vừa đầy đặn, giống như vật nhỏ thanh khiết vậy.

Tây không phải món ăn của hấn.

Tại sao hấn còn chọc cho tiểu cô nương xuân tâm nhộn nhạo?

A! Thối hư tật xấu đàn ông nhà, thật là không thể sửa đổi.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng về mặt của Phương Nhi Kiệt bình tĩnh,còn đưa tay cời nút áo trên người Uông Ngữ Mạt ra. Sau đó, hấn không nhìn được huyết sáo.

Hấn còn tưởng rằng vật nhỏ rất gầy, thật không nghĩ đến rất tròn đầy , ôm trọn vật tròn ở dưới nội y màu trắng, độ cong cao vút vô cùng mê người, hấn nghĩ hấn là cỡ D, có thể là do uống rượu say,cho nên da thịt tuyết trắng lộ ra phi hồng.

Ở phòng tắm

Dưới ánh đèn càn lộ vẻ sáng bóng mê người.

Ừm. . . . . Phương Nhi Kiệt dời đi ánh mắt, giữ tầm mắt lên khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say, bàn tay to vỗ lên.”Nè! Vật nhỏ! Uông Ngữ Mạt!” Hấn cho cô thêm một lần cơ hội.

Nhưng Uông tiểu thư trả lại cho hấn một cái ngăm khế, tay nhỏ bé lần nữa tức giận đẩy hấn ra.

Rất tốt, thật bất tỉnh ? Phương Nhi Kiệt hô khẩu khí, vẻ mặt đứng đắn đưa tay đẩy nút áo lót ra, thiếu áo lót trôi buộc, hai gò bồng đảo mềm mại nhẹ nhàng lay động, nụ hoa tiếp xúc đến không khí lạnh lẽo, nhạy cảm trở nên cứng rắn .

Tâm mắt của hắn không khỏi bị hấp dẫn, nhụy tiem non nót giống như hoa anh đào, màu sắc trắng mịn mê người.

Phương Nhi Kiệt lập tức mở mắt, hô hấp mơ hồ chìm xuống. Gặp quý, hắn không nghĩ tới vóc người của Uông Ngữ Mạt tốt như vậy, vừa vặn hắn rất thích —— da thịt vô cùng mịn màng, ôm trọn hai gò ngực, eo nhỏ nhắn, có thể dễ dàng chọc cho ngọn lửa trong lòng người đàn ông tà ác trời dậy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biệt Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Hắn vội vàng hít sâu. . . . . Không được, Uông Ngữ Mạt hắn không đụng được, tuổi cô ấy còn quá nhỏ, hơn nữa còn uống rượu say, hắn từ trước đến giờ không đụng phụ nữ say rượu.

Hắn vẫn nên nhanh tay giúp cô tắm rửa, ngàn vạn chớ suy nghĩ quá nhiều.

Tâm trạng chần chừ nên ánh mắt của hắn chính trực, nhanh chóng cởi quần và quần lót trên người cô xuống, đối với u huyết non mềm kia làm như không thấy, sau đó ôm cô bước nhanh vào bồn tắm.

Hắn để cô xuống, muốn cho cô đứng thẳng, ai ngờ cả người cô mềm nhũn dán lên người hắn, “Shit!” Đầu nụ hoa của cô cọ xát qua lòng ngực của hắn, phía dưới lập tức nổi lên phản ứng.

“Uông Ngữ Mạt, đứng vững!” Giọng nói thô ráp, hắn bắt được cánh tay của cô, kéo ra khoảng cách, sau đó đè xuống chót mủ, vòi hoa phía trên sen lập tức chảy ra nước nóng.

Phương Nhi Kiệt một tay ôm chặt cô, tay phải đưa lên chải tóc cô, nhưng thân thể mềm mại mềm nhũn hương trên người hắn dựa vào, da thịt ma sát qua lại, làm cho hắn cũng rút ra khẩu khí.

Đem ánh mắt định ở đỉnh đầu của cô, hắn cố gắng không nhìn chỗ khác, sau đó đem cô xoay người, làm cho cô đưa lưng về phía mình, đầu gối trên tay xoa lên mái tóc đen nhánh, nhanh chóng giúp cô gội đầu.

Nước nóng chảy xuống làm cho Uông Ngữ Mạt mờ mịt tỉnh lại, cô nửa mở con ngươi, ngây ngốc nhìn gạch màu trắng, đầu óc mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy da đầu có ngón tay lướt qua, hỗn hợp bọt có nước chảy xuống.

Cô rũ xuống mắt, cả người dựa vào phía sau.

“A!” Phương Nhi Kiệt đưa tay đặt lên hông của cô, bàn tay chạm vào da thịt trắng mịn, hô hấp của hắn không khỏi trầm trọng .

Nước nóng làm cho da thịt cô trơn hơn, lưng tuyết trắng dán lòng ngực của hắn, hắn chỉ cần nhìn xuống là có thể thấy nhụy tiem đỏ hồng.

Tay ôm chặt eo nhỏ nhắn thiếu chút nữa muốn đi lên che lại nhũ hoa, hung hăng kéo nụ hoa dụ người phạm tội kia ra, khiến nó ở giữa ngón tay cao nhon chuyển hồng.

Tròng mắt đen vội vàng dừng lại, yết hầu chuyển động, Phương Nhi Kiệt kiên cường đè nén đầu óc mơ màng, để cho nước trôi bọt trên đầu xuống.

Tiếp tục là gian khổ nhất. . . . .

Hắn nhìn chằm chằm tuyết bôi, nghĩ đến tay của mình tắm rửa lướt qua mỗi một tác da thịt, hắn dường như có thể tưởng tượng chính là xúc cảm tốt đẹp kia chính là. . . . .

Dục vọng dưới bụng lập tức nóng rực cứng rắn, khăn tắm ngay từ lúc mới đã rút tại bồn tắm, phái nam đã sớm bộc phát, đẩy vào khe hở giữa khe hở tuyết trắng, chỉ cần hắn thẳng lưng dùng sức là có thể từ sau tiến vào kiểu huyết non nót kia.

Phương Nhi Kiệt lập tức lui về sau, khom người chuẩn bị nhặt khăn tắm lên, ai ngờ Uông Ngữ Mạt lại đột nhiên chuyển về phía sau, động tác của cô làm cho hắn sững sờ, động tác dừng lại.

Uông Ngữ Mạt mở to mắt, cùng hắn chống lại tầm mắt.

“Em . . . .” Hấn cho là cô đã tỉnh rượu, ai ngờ cô lại đột nhiên đi phía trước cùng “Á!” Hấn trực tiếp đỡ được cô, thân thể mềm mại lần nữa cùng hấn kề nhau.

“Uông. . . . .” Mới nghĩ kéo cô ra, cô lại đột nhiên đưa tay ôm cổ của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên, đột nhiên dán vào mặt của hấn.

Hấn nhìn sâu, thấy cô nheo mắt, bàn tay nhỏ bé vuốt mặt của hấn.

Hấn lớn lên thật là đẹp? ! Ngón tay mảnh khảnh của Uông Ngữ Mạt lướt qua môi mỏng kêu gọi, cô không nhìn được liếm môi, cử động của cô làm cho tròng mắt người đàn ông nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Nguồn bị nhảy chương, mời các bạn sang chương tiếp theo !!!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Lời lẽ nóng bỏng ở trong cái miệng nhỏ nhắn đòi hỏi, nước nóng từ phía trên chảy xuống, lời lẽ quán giao, không chỉ nuốt nước vào, họ cũng trao đổi nướ bọt lẫn nhau.

Bàn tay nắm đen từ phía dưới bụng lấy một bên ngực mềm, không cách nào một tay nắm giữ trắng mịn để cho ngón tay dùng sức thu nạp nhũ thịt tuyết trắng, ở trong tay ý xoa bóp đè ép.

Mà ngón tay cũng nắm lấy nhụy tiêm, mài chuyển, lại dùng lực xé chuẩn bị, để cho Bội Lôi ở ngón giữa chuyển hồng biến ngạnh, hóa thành Mellie môi quả.

“Ừ. . . . .” Hấn thô lỗ để cho Uông Ngữ Mạt cảm thấy một tia đau, nàng kháng nghị địa ngâm khế, nhưng toàn số bị hấn nuốt vào trong miệng.

Cường kiện thân thể đè ép nàng, lưng của nàng dán từ gạch, hấn một tay nâng mông đẹp, kiên quyết không có ở đây nhu huyết bên ngoài vuốt phẳng.

Đỉnh phái nam lướt qua cánh hoa, hơi dịch chuyển vào, vừa xâm nhập giữa chân, vật to và dài như có như không cọ sát cánh hoa, va chạm giống như trêu chọc tình dục trong người cô.

Uông Ngữ Mạt cảm thấy chỗ kín mở ra có một loại tê dại ngựa ngựa, làm cho cô cảm thấy khó chịu, eo nhỏ nhắn nhẹ lắc lắc, muốn tránh khỏi trêu chọc của hấn, nhưng tuyết đồn lại đi lên, muốn hấn dùng sức tiếp xúc.

Bụng giống như đốt ngọn lửa, làm cho cả người cô nóng lên, nước nóng chảy xuống như cổ vũ vui lấp hỏa trong cơ thể cô, cô thở khế, đầu lưỡi bị kịch liệt mát, trong miệng cô tất cả đều là mùi đàn ông, giống như độc được, làm mê loạn thần trí của cô.

Cái này so với mộng xuân còn kích tình hơn, Uông Ngữ Mạt loạn xạ nghĩ tới, đôi mắt đẹp thấy lòng ngực rộng rãi, bàn tay nhỏ bé không nhìn được buông cổ ra, mò đi xuống.

Lửa nóng trên da thịt trơn trượt vừa kiên cường, xúc cảm tốt đẹp chẳng qua làm cho cô ngẩng lên, đầu ngón tay vô ý phật qua nơi nhô ra của ngực hấn.

Phượng Nhi Kiệt khẽ run, ngay từ lúc tay cô hoạt động trên người hấn, hơi thở của hấn càng không yên, buồng cánh môi bị hấn hôn đến sưng đỏ, ngón tay giống như trừng phạt ngắt nhụy tiêm đỏ bùng.

“Á!” Cô cau mày than nhẹ, ánh mắt ngập nước nhìn hấn, bàn tay nhỏ bé dùng ở lòng ngực của hấn, không dám lộn xộn nữa.

“Tiếp tục sò!” Hấn nhìn cô nở ra nụ cười kêu gọi, bàn tay vỗ về chơi đùa hai gò bồng đào mềm, kéo nhẹ hai đầu nhụy hoa, lực đạo của hấn không nhẹ không nặng, làm cho cô cảm thấy đau, nhưng cũng cảm thấy một tia khoái cảm không nói ra lời.

Uông Ngữ Mạt cúi đầu, thấy bàn tay nắm đen không ngừng nắm bóp hai nhũ thịt, da thịt tình tứ lưu lại dấu vết thô lỗ của hấn, đầu nhụy hoa bị hấn kéo

chuẩn bị chuyển sang màu đỏ, lửa nóng to và dài không ngừng đâm vào chỗ kín, vật nóng dâng trào làm cho cô kinh ngạc

Cô tròn to con người.

Chú ý tới tầm mắt của cô, Phương Nhi Kiệt cười đến tà nịnh, “Em chưa nhìn qua sao? Hửm?” Hắn cười đùa giống như đang hỏi, hon đầy chân của cô ra, đỉnh vật to dài muốn xâm nhập cánh hoa, cũng không xâm nhập, vền vẹn miệng cánh hoa dò xét.

“Em . . . .” Lần đầu tiên thấy vật không lồ thuộc về người đàn ông, Uông Ngữ Mạt không khỏi lung túng, cô không nghĩ tới ở trong mộng cũng có thể thấy rõ ràng như vậy.

Mộng xuân này thật chân thật, chân thật đến làm cho tim cô đập cuồng loạn, làm cho cô không khỏi lui bước, cô muốn tỉnh lại, không muốn nằm mộng này nữa.

Đã thấy trong mắt cô e sợ, bàn tay nắm chặt mộng cô đẩy đến phía trước, bàn tay lướt qua cánh hoa, đi lên tìm được nhụy châu non nót, ngón cái đột nhiên một trận đè nén.

“À!” Đột nhiên cảm thấy thoải mái làm cho Uông Ngữ Mạt run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn ngậm nga, bàn tay nhỏ bé kích động bắt được cánh tay hắn, lòng mày nhỏ nhắn thật chắc chấu lên.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

à hắn cũng không bỏ qua cho cô, ngón tay thô ráp đè ép cánh hoa, phái nam rút ra khỏi miệng hoa, rồi lại từ từ xâm nhập, như thế qua lại. Mà môi nóng ướt cũng đi xuống hợp ở nhụy tiêm, đầu lưỡi liếm láp bốn phía nhụy hoa, rồi há miệng mút, hàm răng gặm cắn gò ngực trơn mềm, lưu lại vết cắn rất nhỏ.

“A a. . . . . Ừm. . . . .” Mới nếm thử tình dục thân thể yêu kiều căn bản không chống cự được hắn trêu chọc, mới một lát trong mắt bị lây muốn sắc, đầu ngón tay bám thật sâu vào cánh tay hắn.

Phản ứng của cô làm cho hắn hài lòng, lửa đã đốt, hắn sẽ không cho phép cô lui bước, là cô vén lên dục vọng của hắn trước, cho nên cô phải chịu trách nhiệm dập tắt lửa.

Về phần cái gì đụng mà không tiến vào, Phương Nhi Kiệt không muốn bắn khoả nhiều như vậy, hắn chỉ muốn hung hăng đoạt lấy cô, làm cho cô ở dưới thân hắn khóc lả.

Tròng mắt đen xẹt qua một tia lửa làm cho người ta như nhũn ra, đầu lưỡi nóng ướt liếm qua ngực nhỏ, đem hai đầu nhụy hoa liếm đến trong suốt phát sáng, răng ác liệt cắn xuống.

“À!” Cô dùng sức run lên, vật to dài rút lui khỏi miệng hoa, kéo một đoạn dài rồi đột nhiên đâm vào hoa huyệt, vách tường hoa rất chặt bởi vì bị dục vọng xâm lấn mà co rút lại.

“Không. . . . .” Cô lắc đầu, không có thói quen loại bị cảm giác xa lạ xâm nhập, bụng bởi vì khẩn trương mà co rút lại, vách tường cũng theo co rút nhanh, muốn đem ngón tay đẩy đi ra.

Nhưng nơi ấy lại làm cho dục vọng phái nam nóng rực lên, hắn cắn nhũ thịt, chậm chạp qua lại di động, ma sát tỉ mỉ xài thịt.

Hắn chuyển động thật chậm, từng cái ra vào cũng cẩn thận cọ sát qua cánh hoa, đầu ngón tay đâm vào thịt non, làm cho cô thích ứng sự hiện hữu của hắn.

Mà ngón cái cũng không kìm nén đã sớm làm xài châu sung đỏ tươi, mùi thơm ái dịch bị chậm chạp quấy ra, hai mảnh cánh hoa cũng bị trong suốt.

“Ừm. . . . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm đỏ ửng, chân mày nhăn lại đã sớm giãn ra, cái miệng nhỏ nhắn không được phun ra hơi thở gấp gấp, cô thậm chí không nhìn được lác lác mộng, nghênh hợp với ngón tay dài đang đưa đẩy.

Biết cô bắt đầu hưởng thụ, ngón tay tăng nhanh tốc độ đưa vào kéo ra, mà phái nam đụng vào cánh hoa, cọ đến cánh hoa đỏ tươi như máu, kiều diễm như hoa hồng sáng sớm nở rộ, mà hoa lộ kia cháy ra ái dịch rất là mê người, hương thơm ngọt ngào.

Phương Nhi Kiệt đưa lưỡi liếm qua đầu nụ hoa ướt át, giương con người nhìn khuôn mặt nhỏ bé ửng hồng. Rơi vào tình dục cả người cô xinh đẹp kinh người, con người đầy sương mù nhuận nước, da thịt thì xinh đẹp côi hồng, cái miệng nhỏ nhắn không nhìn được bật ra âm thanh yêu kiều.

Nghe được tiếng rên rĩ, cô không nhìn được há miệng cắn ngón tay, cái loại nhục nhã kiều diễm làm cho Phương Nhi Kiệt nheo lại tròng mắt đen.

Như vậy cô làm cho hắn càng muốn dùng sức , hung hăng hái cô.

Ở xài vách tường ngón tay đang động đột nhiên cong lên, đỉnh lộng lấy xài vách tường, sau đó lại ngang ngược đâm vào một ngón tay , cuồng liệt đút vào nhu huyết.

“A ừ. . . . . Ừ. . . . .” Đau đớn và khoái cảm giáp công lẫn nhau, Uông Ngữ Mạt cắn chặt ngón trỏ, vẫn ngăn không được tiếng than nhẹ thật nhỏ.

Lông mày nhỏ nhắn lần nữa vát lên, than thể càng đỏ, xài vách tường nổi lên kịch liệt, thịt non chắc trát bắt đầu co rút lại, thật chắc hút ngón tay dài đang ra vào.

Mà hắn lần nữa mút đầu nụ hoa, răng gặm kiểu nhụy dùng lực kéo, mà ngón tay dài cũng cong lên, áp bách xài vách tường, ngón cái thô lỗ địa ma sát sung xài châu.

Thân thể cô kích động run rẩy, loại hồng tươi đẹp bị lấy lên làn da trắng ngần, nhu huyết không ngừng ngọ ngào co rút lại, đầy đủ ái dịch từ chỗ sâu xông ra.

Ngón tay dài rút ra, thủy dịch cũng lập tức chảy ra hoa huyết, tràn ngập hương vị ngọt ngào thuộc về cô, ở trong phòng tắm hiện mở. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Phương Nhi Kiệt dường như mê muội nhìn Uông Ngữ Mạt.

Lần đầu nếm vui về thân thể mềm mại bày ra tư thái xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn kích động giương nhẹ, gương mặt lộ ra tình dục côی hồng, thần thái xen vào hồn nhiên và phóng đảng, đủ để dẫn động dục hóa của bất kỳ người đàn ông nào.

Mà nhu huyết lúc mở lúc đóng , giống như cái miệng nhỏ nhắn chưa đủ, làm cho người ta muốn hung hăng tiến vào, muốn bị cái miệng nhỏ nhắn chắc trát dùng sức hấp thụ.

Hắn đỡ chân của cô lên, sớm bị phái nam xâm lược chảy ra nhiều nước quang, đỉnh gạt mở cánh hoa, tròng mắt đen nhìn chăm chăm cô, hẹp miệng bên chắc có lực lập tức đâm vào phía trước, tiến vào không cách nào chiếm lĩnh kiểu huyết, xuyên phá chỗ sâu mỏng manh ấy.

“A ——” đột nhiên đau nhói làm cho cả người của Uông Ngữ Mạt cứng ngắc, cô mở mắt to xanh, nhìn tròng mắt đen u ám, nước mắt bởi vì đau đớn mà tóe ra.

Tại sao nằm mộng lại đau như vậy. . . . . Cô mờ mịt cắn môi, trong lòng đột nhiên hoảng hốt.

“Anh a. . . . .” Chôn ở trong cơ thể đột nhiên di động, xài vách tường còn chưa thích ứng vật khổng lồ của hắn, hắn di động ma sát vách tường non chắc trát, làm cho cô cảm thấy đau .

“Không nên cử động. . . . .” Cô lắc đầu than nhẹ, nước mắt tí tách rơi xuống, trong lòng càng thêm bối rối, người ta nói trong mộng chắc là không biết đau, còn cô thì rất đau nha. . . . .

Trong phút chốc, cô tỉnh rệu.

Thấy trong mắt cô khiếp sợ, Phương Nhi Kiệt chau lên lông mày, đưa lưỡi liếm đi nước mắt trên mặt cô. “Đã tỉnh sao?” Hắn dịu dàng hỏi, mà phía dưới thể công cũng không dừng lại, phái nam lui tới cửa huyết, lại đột nhiên xuyên vào.

“Không. . . . .” Uông Ngữ Mạt lắc đầu, đầu ngón tay thật chắc bám vào đầu vai hắn, thân thể mềm mại bởi vì hắn tiến vào mà run rẩy, đau đớn làm cho sắc mặt cô trắng bệch. “Không. . . . . A!”

Hắn cũng không để ý tới lời của cô, phái nam nóng rực không ngừng qua lại ra vào, tia máu màu hồng hỗn hợp ở hoa lộ, đi theo hắn đưa đẩy mà chảy đầy bắp đùi nhỏ.

“Thật đau như vậy không?” Hắn nhẹ mút lấy môi dưới của cô, không để cho hàm răng tiếp tục làm nhục môi mềm. “Thật ra thì không có đau như vậy nha?”

Cô đã sớm thừa nhận hắn, đầu lưỡi trượt vào miệng hơi thở đầy mùi đàn hương, vừa thối lui khỏi, lại tiến vào thật chậm, liếm xuống phần lưỡi sau đó rồi khỏi cái miệng nhỏ nhắn.

Mà phía dưới dục vọng cũng chậm dần, cùng đầu lưỡi lấy đồng dạng tiết tấu ở trong miệng nhỏ qua lại ra vào, trêu chọc tình dục cô.

“A. . . . .” Thân thể run rẩy, căng thẳng bởi vì động tác của hắn mà hiện mở một loại tê dại người, cô không biết thế nào, tròn mắt lộ ra bối rối, còn có một chút nhàn nhạt mê loạn.

“Ngoan, thả lỏng. . . . .” Hắn dụ dỗ cô, đầu lưỡi liếm qua phần lưỡi, lại muốn lui, nhưng cái lưỡi cô không nhịn được chủ động cuốn lấy hắn.

Tròn mắt đen nở một nụ cười, hắn không phản kháng, cho dù cái lưỡi sợ hãi triền miên, mà hắn cũng phối hợp liếm chất ngọt trong cái miệng nhỏ nhắn.

Cảm giác được thân thể xinh đẹp mềm mại, chắc chắn xài vách tường cũng bắt đầu vui vẻ phun ra nuốt vào, hẹp miệng chuyển động, hắn lại dùng lực tiến vào, đâm sâu trong hoa tâm.

“A a. . . . .” Ưng Ngừ Mạt cong lên thân thể, thân thể bởi vì hắn thô lỗ mà đau, nhưng là trong đau đớn rồi lại có một loại tê dại không nói ra lời, hỗn hợp có đau đớn làm cho cô run rẩy không dứt.

“Anh Phương. . . . .” Cô không nhìn thấy hắn, lời lẽ bị cái miệng của hắn cắn nuốt, cô niếm mùi vị chứa hắn trong miệng mùi vị, mà chỗ kín thì thừa nhận của hắn cuồng liệt đưa đẩy.

Đây không phải là mộng, cô biết rồi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Tuy nhiên nó thật giống như dừng lại không được, đầu ngón tay thật chắc nắm vai hắn, miệng cô bị bàn tay to khấu chặt, ngón tay dùng sức nhéo thịt ở miệng, nhiệt thiết không lồ xuyên qua cô, đau đớn hóa thành vui thích làm cho người ta run rẩy, biết rõ không nên, nhưng cô bắt đầu hưởng thụ.

Mới nếm thử ham muốn xa lạ, cô vừa sợ vừa loạn, thân thể chỉ có thể theo hắn lắc lư, phải nam to lớn ra vào mà sát qua xài thịt, quấy ra tiếng vang cảm thấy thẹn.

Cô nghe được thanh âm phóng đảng, nghe được cô thở gấp, nghe được đầu lưỡi của cô và hắn dây dưa lẫn nhau tạo ra tiếng vang, cô hẳn là cảm thấy cảm thấy rất thẹn, vừa vận nhưng lại càng hưng phấn, eo nhỏ nhún động lên, cô bối rối nhìn xuống hắn, không hiểu mình tại sao có lần này.

“Anh Phương. . . . .” Cô thở khè, sợ hãi gọi hắn.

“Gi?” Hắn đáp lại, nhẹ mát lấy môi dưới nở nang, bàn tay đột nhiên đi lên phía trước, kéo lấy nụ hoa sưng tấy trước miệng, bừa bãi thay đổi.

Mà động tác của hắn thì rước lấy cái miệng nhỏ nhắn phun ra ngâm nga kiều mỹ, xài thịt nhất thời càng chặt, dùng sức hút chặt nhiệt thiết phái nam.

Cô rất chặt làm cho hắn thiếu chút nữa thất khống, miệng hẹp không cam lòng yếu thế đụng mạnh vào hoa tâm, vuốt ve mỗi một chỗ mềm mại trong hoa huyết.

“Không aa. . . . .” Cô lắc đầu, trong miệng hô không nên lời, gò ngực ngược lại cao hơn.

Cử động của cô làm cho hắn thấp giọng cười, bàn tay dùng sức vỗ gò ngực một cái.

“A!” Cô nhẹ nhàng lên tiếng, xài vách tường bởi vì đau đớn mà buộc chặt, làm cho người đàn ông thiếu chút nữa trước thời gian tước vũ khí.

Phương Nhi Kiệt cau mày nhìn xuống vọng động, nhưng đâm vào càng kịch liệt hơn, giống như là muốn trừng phạt cô, ngón tay dùng sức nhéo nụ hoa.

“Không nên. . . . . Đau. . . . .” Cô khóc ròng.

“Chỉ có đau thôi sao?” Hắn khề cần lênh vai, ngón tay dùng sức ở cánh hoa, mà bàn tay sớm bị ái dịch quấy ra nhuộm đầy.”Như vậy. . . . . Rất thoải mái sao?”

Hắn giương con ngươi nhìn cô, không ngoài ý đã thấy vẻ mặt xấu hổ của cô.

Lần đầu tiên nghe được lời tà ác như vậy, Ưng Ngừ Mạt căn bản nói không ra lời, chỉ có thể cảm thấy thẹn nhìn hắn, hàm răng lần nữa cắn xuống môi dưới.

“Đừng cắn.” Không thể để cô tiếp tục ngược đãi môi mềm, Phương Nhi Kiệt ngừng đầu hôn cô.”Môi xinh đẹp cũng bị em cắn nát.”

Đầu lưỡi liếm lên, trông mắt đen sáng bóng làm cho ngực cô dồn dập. Mà hần nghe thấy được.

“Tim của em đập thật là nhanh.” Bàn tay bắt được một bên ngực mềm, bàn tay thon dài xoa bóp ôm trọn nhũ thịt, cúi đầu há miệng ngậm nhụy hoa.

“Ừm . . . .” Cảm giác được miệng hần nóng ướt, Uông Ngữ Mạt thờ khễ, hai chân hoàn ở hông của hần, cô cúi đầu, thấy ngực của cô bị hần liếm mát, thậm chí còn nhìn thấy đục vọng của hần như thế nào ra vào ở trong cơ thể cô, hình ảnh phóng đảng kia làm cho tim cô đập nhanh hơn. . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Thân thể khác thường làm cho cô sợ, nhưng mà trong sự sợ hãi, lại có một loại hưng phấn kỳ quái. . . . .

“Hu . . . .hu . . .” Cô không nhịn được khóc lên.

Nghe được tiếng cô khóc, Phuong Nhi Kiệt ngạc nhiên ngừng đầu.”Gì thế?” Đây cũng là lần đầu tiên, ngay tại lúc này, có phụ nữ khóc đến ủy khuất như vậy.

Cô rõ ràng rất thoải mái không phải sao? Dưới người cô cái miệng nhỏ nhắn nơi ấy còn hút hần chắc như vậy. . . . .

“Em trở nên thật kỳ quái. . . . . Thật là đáng sợ. . . . .” Uông Ngữ Mạt đáng thương nói, một đôi mắt ngấn nước cầu cứu nhìn Phuong Nhi Kiệt, lại cử động đem mình đưa vào hồ khẩu.

Làm sao. . . . . Đáng yêu như thế!

“Lão Thiên!” Phuong Nhi Kiệt không nhịn được bật cười, trông mắt đen lóe ác ý.”Sợ sao? Vậy anh rời khỏi nha.” Hần chuẩn bị rút phái nam ra.

“Hu . . . . .” Cô cau mày, hần rời đi làm cho trong cơ thể ngược lại trống không, cô không nhịn được ôm lấy hần, bấp đùi cuộn lấy càng chặt, “Không nên. . . . . A!”

Ai ngờ hần lại đột nhiên dùng sức đâm vào, Uông Ngữ Mạt run rẩy, thân thể mềm mại không khỏi hưng phấn căng thẳng.

“Phuong. . . . .” Cô muốn nói chuyện, nhưng hần ra vào giống như cuồng phong mưa sa, một lần so sánh với một lần càng cuồng mãnh, làm cho lời của cô tất cả đều hóa thành rên rỉ.

“Đừng sợ, chỉ cần dùng thân thể hưởng thụ. . . . .” Hôn cánh môi, thăm dò vào cái miệng nhỏ nhắn, thô bạo mát cái lưỡi, cướp đoạt hô hấp của cô.

Mà miệng hẹp cũng tăng thêm ra vào lực đạo, lúc tiến vào cố ý đụng vào cánh hoa non, làm thân thể mềm mại của cô không ngừng run rẩy.

Này vật nhỏ thật là đáng yêu! Khả ái đến làm cho hần muốn dùng lực ăn hết cô, muốn hung hăng giày xéo cô, muốn cô ném hết mọi thứ.

Hần thô lỗ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi cướp lấy mùi vị trong miệng, mà vật to lớn cũng công kích nhu huyết, quấy ra nhiều hương vị chất lỏng ngọt ngào.

Ngón tay tà nện thậm chí vệt cánh hoa ra, ở cửa huyết qua lại đâm vào, đi theo phái nam ra vào nước huyết, đem vui thích ép đến cực hạn.

Dã man dường như khiến cô không thể hô hấp, hần cuồng dã ra vào để lại khoái cảm tới toàn thân, cô cảm giác mình thật giống như sắp chết.

Nhu huyết nóng ướt giống như cảm giác được chủ nhân cuồng loạn, xài thật co rút được nhanh hơn, nổi lên từng đợt từng đợt chắc chẽ kinh luyện.

Chỉ mất kích động nhéo trên vai hần, lưng trần màu đồng sớm bị cô kích động họa xuất mấy đạo vết máu, nhưng trên vai đau nhói kích thích hẹp miệng càng thêm đưa đẩy, cánh hoa sung sớm đỏ tươi ướt át, phỉếm đầy máu ánh sáng màu.

Cả người mềm mại đột nhiên căng thẳng, móng tay dùng sức bấm vào vai, nhưng hoa huyết ngay sau đó buộc chặt, kiều mỹ rên rỉ và hôn triền miên, cuối cùng bị đôi môi nóng bỏng nuốt hết.

Mà xài vách tường từng đợt từng đợt co rút lại, Phuong Nhi Kiệt hưởng thụ hấp thụ thật chắc khoái ý, hẹp miệng lại dùng lực đụng thêm mấy cái, đang muốn thôi lui khỏi, xài vách tường lại đột nhiên một co rút nhanh.

“Đáng chết!” Hần thấp nguyên rửa, phái nam bị ép để cho hần thất khống, hần đột nhiên xuyên qua, nóng rực lập tức phun vãi ra, đi theo thân thể run rẩy cùng nhau tới đỉnh đục vọng. . . .

Không phải là mộng, là thật nha!

Thì ra là say rượu rồi thất thân những lời này thật sự. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Uông Ngữ Mạt núp ở mặt trong giường,hoi tỉnh ngủ, thân thể chưa đau tựa nhắc nhở tất cả chuyện tối hôm qua, mỗi một màn kịch tình hồi tưởng cũng làm cho cô mặt đỏ tai hồng, lui thành một đoàn thân thể giống như trứng tôm nấu chín, vừa hồng vừa nóng.

Cô nghe được trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, biết Phương Nhi Kiệt giờ phút này đang tắm, làm sao bây giờ,cô muốn thừa dịp lúc này vội vàng trốn sao?

Nhưng cô có thể bỏ chạy sao? Trên người không có tiền,lại không có mặc quần áo. . . . .

Cô nhớ được tối hôm qua quần áo hình như bị hấn cỡi xuống nhét vào phòng tắm, hơn nữa quần áo còn bị cô ới lên vô cùng bẩn , cô còn ới lên trên người hấn. . . . .

Nghĩ đến chuyện xảy ra ở CLB, Uông Ngữ Mạt cảm thấy thật mất thể diện, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào giường, ảo não rên rĩ.

Người ta không phải nói uống rượu say xảy ra chuyện gì cũng sẽ quên mất sao? Nhưng cô tại sao nhớ được rõ ràng như vậy nha? !

Cô nhớ được chuyện cô ở CLB cưỡng hôn Phương Nhi Kiệt, thậm chí còn nhớ được ở trong phòng tắm là cô chủ động trước. . . . .

Cô cho là mộng xuân, không nghĩ tới thật sự. . . . . Nhưng khi cô biết là thật thì đã không kịp, cô đã không cách nào suy nghĩ, chỉ có thể mặc cho tất cả mọi chuyện, hơn nữa. . . . . Cô còn rất hường thụ,hu hu. . . . .

Làm sao bây giờ? Cô vốn còn muốn đem thuần khiết của mình hiến tặng cho Bạch Thanh Lê, nhưng mà cô hiện tại tuyệt không thuần khiết nữa, thậm chí còn biến thành đại sắc nữ!

Không chỉ có làm mộng xuân,mà còn cùng đàn ông lên giường, hơn nữa đối tượng lại là . . . . . Tại sao có thể như vậy nha?

“Ồ. . . . .Bạch Thanh Lê. . . . .” Tiểu Ngữ Mạt thật xin lỗi anh nha!

“Hấn là ai vậy?”

“Hấn là ..không. . . . .” A? Uông Ngữ Mạt ngẩng đầu.”Wow!”

Cô bị dọa sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, có thể tưởng tượng đến toàn thân mình trần truồng, chỉ có thể ôm ra giường lui về một góc, sau đó mở to một đôi mắt to nhìn thấy hấn.

Phương Nhi Kiệt mới vừa tắm rửa xong, đầu tóc còn nhỏ vài giọt nước, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, dáng vẻ khêu gợi làm cho Uông Ngữ Mạt nuốt nước miếng.

Thấy trên ngực hấn có vết cắn và vết trảo trên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ, cảm thấy thẹn rũ mắt xuống.”A, thật xin lỗi. . . . .”

“Hả?”Cô đột nhiên nói xin lỗi, Phương Nhi Kiệt không khỏi khiêu mi, “Tại sao em nói xin lỗi?” Uông say thất thân nhưng mà cô cũng!

“Thì . . . . .” Uông Ngữ Mạt đưa mắt nhìn chăm chú hấn, lại mất thể diện rũ tròng mắt xuống.”Trên người của anh. . . . .vết thương”

“Ừm . . . . .” Nhìn vết cắn trên ngực, Phương Nhi Kiệt nhún vai, “Đây không tính là cái gì, phía sau mới đặc sắc,em nhìn xem.” Hấn xoay người làm cho cô nhìn kiệt tác của mình.

Uông Ngữ Mạt tò mò giương mâu, thấy trên lưng hấn tất cả đều là vết trảo, khuôn mặt nhỏ nhắn dường như bị thiêu cháy.”A. . . . .” Nàng dùng chân bông bao ở mặt, Cô không muốn gặp người nữa!

Phản ứng của cô chọc cười hấn, toan tính rút đĩnh hung tròng mắt đen hiện lên một tia u ám.

Đụng thôi không nên tiến vào, giờ làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Tỉnh dậy qua đi, lý trí quay trở về, hắn vừa mới tỉnh lại, liền thấy cô ngủ ở trong lòng ngực của hắn, khuôn mặt nhỏ bé vẫn còn phớt đỏ ửng, bình thân bị hắn ôm vào người.

Cô ngủ được rất sâu, thân thể thơm ngon mềm nhũn, da thịt tuyết trắng không có một tia hoàn hảo, tất cả đều là dấu vết hắn lưu lại, chỉ chút khắc lên da thịt tuyết trắng, ngay cả chỗ kín bên cạnh thịt non còn có vết cắn của hắn.

Tối hôm qua hắn ngoài ý muốn không kiểm soát, thậm chí đã làm biện pháp bảo vệ, không phát tiết ở trong cơ thể cô đã thối lui khỏi, thậm chí không chỉ một lần.

Hắn không nghĩ tới cô sẽ làm hắn không khống chế được, nghe cô khóc rống, hắn đoạt lấy càng cường liệt, tiếng rên rỉ giống ma nguyên rủa, làm cho hắn một lần lại một lần muốn cô.

Trong tình cảm nam nữ hắn từ trước đến giờ đều khắc chế, mặc dù phóng đảng, nhưng hắn luôn là vẫn duy trì tỉnh táo nhất định, nhưng không nghĩ tới tối hôm qua hắn trầm mê, thân thể xinh đẹp ngoài dự tính làm cho hắn ăn sao cũng không ngán.

Nhưng mà. . . . . Cô không thể chạm phải nha!

Cô chẳng những rời nhà trốn đi, thân người trong sạch đáng vẻ như được chiều chuộng, cô không phải là con gái dễ vui đùa nha!

Rõ ràng lý trí cũng nhất thanh nhị sở, nhưng vẫn là không nhịn được đem người ta ăn lấy, vậy phải làm sao bây giờ cho phải. . . . .

Phương Nhi Kiệt sờ sờ lỗ mũi, hắn biết Ưông Ngữ Mạt thích hắn, chẳng qua là cô ngây thơ còn chưa phát hiện. Nhưng hiện tại hai người đã lên giường. . . . .

“Anh Phương. . . . .” Giọng nói sợ hãi từ trong chăn bông truyền ra.

“Giờ cơ?” Che đi u ám trong mắt, Phương Nhi Kiệt nở nụ cười giường mầu nhìn cô, thấy cô vẫn cúi mặt xuống, không dám ngẩng đầu.

“Cái kia. . . . .” Ưông Ngữ Mạt cắn môi, áp ứng. “Tối ngày hôm qua. . . . . Chúng ta. . . . . Ừ. . . . . lên, lên. . . . .”

“Lên giường.” Hắn giúp cô nói ra.

“Ừm. . . . . Đúng.” Cô gật đầu.

Phương Nhi Kiệt thấy cô cả hai bên tai đều đỏ, tròng mắt đen không nhịn được nổi lên nụ cười, vui vẻ thưởng thức đáng vẻ xấu hổ của cô.

Ánh sáng nhàn nhạt từ rèm cửa sổ xuyên thấu đến trên người cô, thân thể nhỏ nhỏ bao ở trong chăn bông, vàng sáng chiếu vào trên mặt cô, mơ hồ lộ ra trắng muốt sáng bóng, lông mi thật dài run rẩy, chạm vai tóc dài rủ xuống, khẽ phủ ở mặt, nhưng không thể che hết phi hồng kia.

Cũng không thể che hết các tỳ vết trên người.

Phương Nhi Kiệt không khỏi sợ hãi ánh mắt run rẩy, bộ ngực đột nhiên co rút nhanh hạ xuống, hắn không nhịn được tiến lên, muốn đưa tay ôm cô vào trong ngực.

“Làm. . . . . Làm như không có xảy ra chuyện gì.”

Cúi đầu lẩm bầm để cho hắn dừng lại động tác, trong nháy mắt hoàn hồn, mảy mảy nhẹ vất, nghi ngờ địa nhìn cô. “Em mới vừa nói gì?”

“Làm. . . . .” Ưông Ngữ Mạt giống như vùi đầu vào trong cơ thể. “Tối hôm qua. . . . . Làm như không có xảy ra chuyện gì. . . . . Chúng ta. . . . . sẽ đem nó quên mất. . . . .”

“Quên mất?” Cô nói vậy chắc hắn hiểu nha?

“Ừm. . . . . Như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt. . . . .” Giọng nói của cô càng ngày càng thấp, lỗ tai càng ngày càng hồng, làm sao cũng không nghĩ tới mình một ngày kia sẽ nói ra lời như thế, nhưng mà cô lại không biết nên nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

ô không thể nào muốn hấn chịu trách nhiệm, dù sao tối hôm qua cô cũng có phần sai, là cô dụ dỗ hấn, hơn nữa cô còn có Bạch Thanh Lê, không bao lâu phải trở về lập gia đình, cô căn bản là không thể nào cùng hấn ở chung một chỗ. . . . . Trong lòng đột nhiên đau nhói, Uông Ngữ Mạt cảm thấy khó khăn nhứt mảy, cảm thấy trong lòng khó chịu, giống như bị tảng đá lớn đè lên, làm cho cô có chút không thờ nổi.

Ồ. . . . . Cô nhất định phải xin lỗi Thanh Lê Kha, cô đã vượt tường a!

Phương Nhi Kiệt nhìn chăm chăm cô, cẩn thận hỏi rõ ràng: "Ý của em là chuyện tối hôm qua chúng ta lên giường coi như không có xảy ra sao?"

"Ừ!" Uông Ngữ Mạt gật đầu.

Thấy cô gật đầu, Phương Nhi Kiệt mày nhướn lại càng chắc hơn.

Rất tốt, lời của cô ngoài ý liệu của hấn, nhưng vô cùng phù hợp nhu cầu của hấn, cái này giúp hấn không cần phiền não xử lý nên làm thế nào, bởi vì cô đã trước hết nghĩ tốt lắm, chủ động giúp hấn giải quyết một cái phiền phức.

Có thể tưởng tượng là như vậy, nhưng mày vẫn nhăn lại làm sao cũng không giải được.

Nhìn chăm chăm cô đang cúi đầu xuống, trong lòng của Phương Nhi Kiệt có loại cảm giác khác thường nói không ra lời, hấn không nghĩ tới nàng sẽ nói ra như vậy, việc này và cá tính đơn thuần tuyệt không tương xứng.

Rồi hãy nói, cô không phải là thích hấn sao? Vậy tại sao. . . . .

Phương Nhi Kiệt thiếu chút nữa muốn mở miệng hỏi cô tại sao, nhưng mở miệng rồi lại ngừng lời nói, hấn hỏi tại sao? Lời của cô nói không phải là hấn muốn sao?

Hấn là lòng tự ái nam nhân quá phá, dĩ vãng lời nói này cũng là hấn nói đối với người phụ nữ khác, đây là lần đầu tiên có phụ nữ nói với hấn như thế, hơn nữa còn là trong miệng Uông Ngữ Mạt nói ra, cho nên hấn mới có thể không thể tiếp nhận. . . . .

Mặc dù cúi đầu, nhưng Uông Ngữ Mạt vẫn cảm giác được tầm mắt bức người của Phương Nhi Kiệt, cô không khỏi hoảng loạn lên, "Em, em đi tắm trước." Ôm chần bồng, cô từ từ bò xuống giường, chịu đựng đau, bước nhanh vào phòng tắm, né tránh ánh mắt của hấn.

Khi tới cửa, cô lập tức đóng cửa chậm rãi ngồi xuống.

"Trời ơi. . . . ." Nghĩ đến lời mới vừa nói, cô cúi đầu rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn phiền não nhăn chung một chỗ. Nói là nói như vậy, cô làm sao có thể thật làm như không có xảy ra?

Cô cúi đầu nhìn mình, trên người tất cả dấu vết đều là hấn lưu lại, cô nhìn những vết hồng tím đập loạn nhịp, gương mặt hồng đến giống như có thể nhỏ ra huyết. Cô thậm chí thấy giữa hai chân vết cắn, ngón tay không nhịn được đụng vào, thân thể nóng lên, làm cho cô hoảng hốt toan tính.

Nụ hôn của hấn, hấn thở dốc, hấn cuồng liệt ra vào thân thể cô. . . . . Uông Ngữ Mạt không khỏi run rẩy, cả người có chút tê dại. . . . .

"A. . . . ." Cô mắc cỡ đem mặt vùi vào đầu gối.

Cô làm sao có thể quên được nha. . . . .

.....

Tiểu nha đầu rõ ràng muốn trốn hấn.

Cùng ở một dưới mái hiên, cô lại đang làm công việc chỗ của hấn, có thể trốn được đi đâu? Nhưng cô thật đúng là tránh né, hơn nữa lần mất rất rõ ràng.

Buổi sáng, hấn xuống lầu nhìn qua trên bàn là bữa ăn sáng đơn giản, bên cạnh còn kẹp tờ giấy, nói cô đi giúp đỡ Trần Trường kia, hôm nay sẽ không trở về phòng khám bệnh.

OK! Hấn nhún vai, lo lắng.

Buổi tối, hấn nấu bữa ăn tối, nghe được tiếng cửa mở, quay đầu còn chưa nói một câu nói, Uông Ngữ Mạt đã dồn dập mở miệng, nói cô ở nhà Trần Trường ăn no, cô mệt mỏi muốn đi tắm rồi ngủ sớm.

Nói cho hết lời, người liền vội vã chạy lên lầu, đầu nhỏ vẫn buông xuống, hoàn toàn không ngẩng đầu nhìn hấn.

Hấn nhú mày, nhìn thời gian, không tới tám giờ, sớm như vậy mà muốn ngủ?

Mà tình hình này, kéo dài ba ngày, hôm nay là ngày thứ tư.

Cầm lấy tờ giấy trên bàn ăn, Phươg Nhĩ Kiệt miễn cưỡng khiêu mi, không tệ, hôm nay có sáng ý, không phải đi Trần Trường nữa, mà là đi ra tiệm bán hoa giúp đỡ. Để tờ giấy xuống, hấn nhìn bữa ăn sáng trên bàn.

Bánh nướng và sữa tươi, ngay cả trứng chần nước sôi cũng không có, bởi vì nha đầu kia ngay cả trứng cũng sẽ không chiên, mà hấn cứ như vậy ăn bánh và sữa tươi suốt ba ngày.

Cầm lấy bánh, phía trên vẫn còn ấm, xem ra nha đầu kia sớm đoán ra khi nào hấn xuống lầu, khi hấn xuống lầu liền vội vàng ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Ở trên lầu, hấn đã nghe thấy tiếng động cô vội rời ra cửa, hấn từ cửa sổ đi xuống nhìn, nhìn đáng về cô ra cửa.

Di nhiên, cũng đã thấy cô quay đầu lại nhìn cửa đóng lại, thờ dài nặng nề, sau đó cúi đầu rời đi, trên mặt luống cuống và phiền não hấn đều thấy được nhất thanh nhị sở.

A, rõ ràng nói muốn làm cái gì cũng không có xảy ra, nhưng biểu hiện của cô và lời nói hoàn toàn không phù hợp nha!

Sờ lên cánh môi, Phươg Nhĩ Kiệt cắn lên miếng bánh, lông mày động lại suy nghĩ.

Hấn vốn muốn rời đi trấn nhỏ một thời gian, nhưng lời của Uông Ngữ Mạt loại bỏ ý nghĩ của hấn. Nếu cô nói như vậy, hấn cần gì phải rời đi? Hấn muốn cô làm sao với câu nói của mình!

Hấn thừa nhận là lòng tự ái nam nhân bị quấy phá, lời của cô làm cho hấn nghe không phải là rất thoải mái, hơn nữa tiểu nha đầu đối với hấn rõ ràng là thích, hơn nữa cô là lần đầu tiên. . . . . Hấn cho là cô tỉnh lại sẽ khóc lóc, buồn rầu, hoặc là yêu cầu hấn chịu trách nhiệm.

Hoàn toàn không có, cô chẳng qua là đồ mặt, nói quanh co chối bỏ tất cả.

Phản ứng của cô làm cho hấn thấy lạ, nói như vậy thật là hơi dễ dàng, cái gì đều không cần chịu trách nhiệm, thật tốt, hấn giảm đi một phiền toái.

Nhưng mà. . . . . Nghĩ đến Uông Ngữ Mạt vội vã vứt bỏ đáng về cùng hấn lên giường, cánh môi không khỏi khẽ mím, mà mấy ngày này thấy đáng về cô trốn tránh làm cho hấn cũng khó chịu.

Không phải nói muốn quên mất? Không phải nói làm như không có xảy ra chuyện gì? Phản ứng của cô căn bản là lừa gạt quý!

Trốn hấn rõ ràng như vậy, ngay cả khi gặp ở trấn nhỏ, hấn còn chưa chào hỏi, cô liền cúi đầu bước nhanh rời đi, nếu không thì là đi đường vòng, mà cặp kia mắt tuyệt đối sẽ không nhìn thẳng hấn.

Cô kỳ lạ đến mọi người cả trấn đều nhìn ra, cô quả thực là chiêu cáo thiên hạ, nói cô đang trốn hấn Phươg Nhĩ Kiệt.

Cái này làm sao có thể gạt người nói không xảy ra chuyện gì? Mấy ngày qua ánh mắt mọi người trong trấn cũng rất khiển trách, giống như hấn khi dễ cô bé. . . . . Không sai, hấn thật đã bắt nạt cô.

Liếm mảnh nhỏ trên bánh bao, Phươg Nhĩ Kiệt nghĩ tới hấn đã từng liếm qua da thịt trơn mịn, giống như sữa tươi trắng mịn, hấn nhẹ nhàng khẽ cắn, cô liền run rẩy ngậm khẽ, màu da nhẵn nhụi lập tức in hấn dấu vết, mà hấn mon tron vết cắn kia, giống như diệt hoa phong, trong lòng thỏa mãn hư vinh đàn ông.

Con người của Phươg Nhĩ Kiệt gom lại, mỗi lần hồi tưởng thân thể liền nổi lên một tia nóng rực, ngón tay rục rịch ngóc lên, muốn đem đóa hoa kia nắm ở trong tay, đem kia cánh hoa từng mảnh từng mảnh hái xuống.

“Họ Phương kia , nét mặt của cậu thật đậm đàng.” Tiếng giễu cợt từ cửa truyền đến.

Phương Nhĩ Kiệt quay lại, chỉ thấy một phụ nữ xinh đẹp có thai đứng ở cửa, cũng không đợi chủ nhân chào hỏi, liền tự mình đi vào trong nhà, ngồi xuống sofa.

“Trà, không nên quá nóng.” Vuốt rất tròn cái bụng, rất tự nhiên mở miệng.

“Họ Đồ kia, Cô tưởng đây là nhà mình sao?” Đối mặt với phụ nữ liễu lĩnh, Phương Nhĩ Kiệt mặt không đổi sắc, miễn cưỡng đáp lời, nhưng vẫn đưa tay vì cô rót ly trà nóng.

Không có cách nào, bà bầu có đặc quyền, nhìn ở viên tròn trên bụng, hần miễn cưỡng phục vụ phụ nữ.

Hần bụng ly trà, đưa cho người phụ nữ kia.

“Cám ơn.” Nhận lấy trà, Trần Trường cười thật ngọt ngào, uống một hớp, một đôi mắt đẹp liếc phòng ốc một cái.”Tiểu hồng mao không có ở đây sao?”

Phương Nhĩ Kiệt ngồi vào đối diện ghế sa lon, đối mặt lời hỏi thăm của cô, nhàn nhạt liếc cô một cái, hoàn toàn không muốn đáp lời, hần cũng không tin người phụ nữ này lại không biết Uông Ngữ Mạt đi đến tiệm bán hoa !

Trần Trường khẽ mỉm cười, hần không nói lời nào, chính cô cũng có cách khác.”Vừa rồi đang suy nghĩ gì? Về mặt thật đậm nha.”

Phương Nhĩ Kiệt khiêu mi, nói rõ —— liên quan đến cô sao!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Trần Trường nở thêm nụ cười thật ngọt ngào, ngón tay nhẹ nhàng vẽ dọc theo cạnh ly, đôi mắt đẹp có chút nhạo báng.”Gần đây tiểu hồng mao rất bận rộn nha, công việc rất mệt, mỗi ngày đều thấy cô chạy việc trong trấn, kỳ quái,tôi xem mấy ngày qua phòng khám bệnh cũng không có chuyện làm, sao có thể làm cho cô ấy bận rộn?”

Phương Nhĩ Kiệt giống như cũ không lên tiếng, chẳng qua là nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn cô một cái.

“Ngươi là Đại Dã Lang đã làm cái gì a? Để cho tiểu hồng mao trốn ngươi như vậy.” Trần Trường cười khẽ, từ từ uống trà nóng.

Phương Nhĩ Kiệt cũng không nói, Trần Trường nhìn hần, đôi mắt đẹp chuyển thành sắc bén.”Tiểu hồng mao ăn ngon không?”

Nếu đối phương nói rõ, hần cũng không giấu diếm, thành thực trả lời.”Mỹ vị ngon miệng.”

Trần Trường hừ nhẹ, không vui vẻ lắm trông hần.”A jay, ngươi biết rõ tiểu hồng mao chịu không được trò chơi của cậu, trước cậu trêu chọc cô ấy, tôi nghĩ cậu sẽ có phản tác, không nghĩ tới lại đem người cũng gặm, giờ cậu định làm như thế nào?” Sớm biết nam nhân này cá tính ác liệt....

“Không có gì.” Phương Nhĩ Kiệt nhún vai.”Đụng vào cô ấy là chuyện ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Trần Trường hừ nhẹ, khinh thường nhìn.”Là tình trùng lên não sao?”

Phương Nhĩ Kiệt cười cười, không phủ nhận.

Trần Trường lắc đầu, “Cũng chỉ có nha đầu kia nói cậu là người tốt.”

“Đúng nha, thật là một tiểu xuẩn ngốc.” Nghĩ đến nha đầu kia, trông mắt đen lóe lên, khóe miệng không nhịn được câu khôi cười, có thể tưởng tượng đến dáng vẻ cô tròn hần, gương mặt xinh đẹp hiện lên một tia u ám

Trần Trường nhíu mày, nhìn về mặt cửa hần vào trong mắt, đôi mắt đẹp lóe lên.”Bị ngươi ăn, tiểu hồng mao phản ứng như thế nào?” Khóc? Òn ào? Không, cảm giác không giống, nhìn dáng vẻ trốn tránh của Uông Ngữ Mạt, phát triển nhất định ngoài dự đoán.Nếu không khuôn mặt nam nhân sắc sẽ không kỳ quái như vậy.

Phương Nhĩ Kiệt mím môi, thật sự không muốn nói ra khỏi miệng, nhưng hần biết nếu hần không nói, người phụ nữ này cũng sẽ đi hỏi Uông Ngữ Mạt.

Bầu môi, hần chỉ có cách đàng hoàng trả lời.”Cô ấy muốn ta quên mất, làm như không xảy ra chuyện gì.”

“Phụt!” Trần Trường thiếu chút nữa phun trà, thấy con người của Phương Nhi Kiệt hơi u ám, cô cười đến siêu cấp vui vẻ. “Humm. . . . . Không nghĩ tới a . . . . . thật không nghĩ tới, Ajay, thật bất ngờ! Tôn thương sao?”

Phương Nhi Kiệt hừ nhẹ, sớm biết người phụ nữ này có loại phản ứng như thế.

“Ha ha, vốn cho là tiểu hồng mao thích cậu, cho dù còn u mê không biết, nhưng cũng không nên là loại phản ứng này. . . . . Xem ra, không phải là tiểu hồng mao thích cậu, chẳng qua là chỗ sâu trong lòng người ta có thích người khác.” Vị hôn phu của cô. Bất quá cô sẽ không nói với Phương Nhi Kiệt. . .

Thích người khác? Thanh Lê Kha?

Phương Nhi Kiệt nghĩ đến Uông Ngữ Mạt trong miệng vẫn gọi Thanh Lê Kha, uống rượu say cô luôn miệng kêu ba chữ kia, ngay cả cùng hắn lên giường tỉnh lại, cũng là kêu cái tên này.

Cái tên Thanh Lê Kha kia là ai?

Hắn có hỏi, nhưng cuối cùng hai người cũng vây quanh những vấn đề khác, hắn cũng không nghĩ quá nhiều, không thể nào để ý, nhưng bây giờ. . . . .

Cánh môi không tự chủ mấp mí lên, con người chuyển sâu, Phương Nhi Kiệt phát hiện mình thế nhưng để ý.

Gặp quý, hắn đang toan tính cái gì?

Nha đầu còn thích người khác, so với hắn có thích hơn không? Cho nên mới nói quên mất chuyện lên giường, làm như không có xảy ra chuyện gì? Cũng bởi vì tên Thanh Lê Kha trong miệng cô sao?

Nhìn sắc mặt Phương Nhi Kiệt âm tư, lòng mảy Trần Trường nướng cao hơn, khó thấy được nha! Khó được thấy hoa tâm nam nhân lộ ra loại xuân tình này.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

“A, tôi mới vừa đi qua tiệm bán hoa thấy Tiểu Mạt, bên cạnh còn có hai người nam sinh vây quanh, tôi thấy Tiểu Mạt đỏ mặt, bị người ta đến gần còn vội vã không biết nên làm sao cự tuyệt, thật đáng yêu.”

“Sao? Không tệ nha!” Phương Nhi Kiệt vô tình nhún vai. “Tiểu nha đầu lớn lên khá ái, bị đến gần là bình thường.”

“Đúng!” Trần Trường gật đầu đồng ý.

Hai người nhìn lẫn nhau, Trần Trường cười càng ngọt, Phương Nhi Kiệt thì sờ môi.

Hắn đứng dậy, “Tôi đi đến phòng khám, uống xong đặt ly tại đây là được.” Nói xong, hắn suy sụp chạy ra khỏi phòng, phong thái trước sau không tập trung, đáng tiếc bước chân hơi nhanh để lộ ra ý nghĩ trong lòng hắn.

A! Trần Trường cười uống trà, đôi mắt đẹp lưu chuyển.

Xem ra có chuyện rồi! Đại Dã Lang không phải là thờ ơ nha. . . . . Bất quá Tiểu hồng mao còn có vị hôn phu, xem ra có trò hay để xem rồi.

Uông Ngữ Mạt biết đáng về tránh né của mình quá rõ ràng, rõ ràng nói muốn cái gì cũng không có xảy ra, nhưng mà cô nhìn không được vẫn trốn hắn.

Không có biện pháp, cô cũng không cách nào nhìn thẳng hắn! Hơn nữa cũng không biết dùng thái độ gì đối mặt hắn, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, cô căn bản làm không được nha! Cuối cùng chỉ có thể lựa chọn phương pháp kém cỏi nhất—— trốn.

Vội vã chạy ra cửa, Uông Ngữ Mạt chỉ có thể dùng sức thở dài, nhìn cửa một cái, cô vô lực buông thông cúi đầu đi ra sân.

Hôm nay muốn đi ra tiệm bán hoa giúp đỡ, mỗi ngày làm cho mình bận rộn, chính là không đến phòng khám bệnh, bởi vì đến phòng khám bệnh thì phải cùng Phương Nhi Kiệt chung đụng, cô không dám.

Chỉ tưởng tượng thôi trái tim của cô liền cuồn cuộn, cô hiện tại nhìn hắn cũng không dám, nào dám cùng hắn ở chung một chỗ?

Mấy ngày qua cô làm mình bận rộn nhiều việc, loay hoay không rảnh suy nghĩ, làm cho mình mệt đến ngã đầu liền ngủ, nhưng mà khi mệt đến ngủ thiếp đi, trong mộng vẫn mơ tới hắn.

Nghĩ đến hình ảnh trong mộng, khuôn mặt nhỏ nhắn tự cảm thấy thẹn đỏ lên.

Mộng xuân lần lượt không ngừng quấn cô, trong mộng hai người cùng kích tình, da thịt và da thịt lửa nóng kề nhau, khi hắn thương yêu, ngón tay đặt lên vai hạ dấu vết, mộng xoay chuyển, ngay cả chân cũng nhiệt tình vòng chặt hông của hắn. . . .

Mà hắn nóng rực xuyên qua cô, một lần lại một lần, ma sát nơi nhạy cảm của cô, làm cho cô run rẩy rên rỉ, cuốn lấy càng chặt.

“A. . . . .” Uông Ngữ Mạt đỏ mặt, dùng sức lắc đầu, muốn vứt đi những hình ảnh tu nhân trong đầu, rõ ràng là mộng, nhưng lại vô cùng chân thật, mỗi một đêm cũng kịch liệt cuốn lấy cô

Có lẽ thật không phải là mộng.

Bởi vì cô quá thật với hắn từng lên giường, thậm chí thân thể của cô giờ phút này còn có lưu dấu vết của hắn, ngày thứ tư, dấu vết trên người vẫn chưa hoàn toàn rút đi, mỗi lần nhìn dấu hôn trên người mình, cô đỏ mặt tim đập loạn, thậm chí còn sẽ nghĩ tới hắn, đột nhiên cả người nóng lên.

Uông Ngữ Mạt, cô học thói xấu, cô là sắc nữ! Đừng quên cô đã có Thanh Lê Kha, hơn nữa qua một tháng nữa phải lập gia đình. . . . .

Uông Ngữ Mạt sừng sốt, lúc này mới nghĩ đến mình đã rời nhà gần một tháng, nhiều nhất đợi nửa tháng nữa cô phải trở về.

Trở về. . . . .

Cô không tự chủ khẽ thở dài, sau khi trở về, sẽ không thấy được anh Phương. . . . Trong lòng đột nhiên co rút đau đớn, cô không nhận được cau mày.

Lại tới nữa, gần đây không biết xảy ra chuyện gì, trong lòng hay đau, nhất là nghĩ đến không thấy được anh Phương. . . . . Tại sao lại như vậy nha?

“Tiểu Mạt, Cô tại sao đứng ngăn người ở cửa?” Ông chủ tiệm bán hoa thấy Uông Ngữ Mạt vẫn đứng ở cửa không vào, không nhận được tò mò.

“A?” Uông Ngữ Mạt hoàn hồn, thấy ông chủ nghi ngờ nhìn cô, cô vội vàng lắc đầu. “Không có, không có gì, thật xin lỗi.”

“Hi hi!” Ông chủ cười, “Tôi không có máng cô.”

Uông Ngữ Mạt cũng không để ý cười tươi, mọi người trong trấn rất tốt, mặc dù mới tới không lâu, nhưng là cô rất thích người trong trấn, cũng rất thích anh Phương. . . . .

Trong lòng bỗng nhiên chấn động, không! Không phải là loại thích giống anh hai, bởi vì hắn người rất tốt, cô xem hắn như anh trai mình. . . . .

Nhưng, nhưng mà. . . . . Cô đã cùng anh hai lên giường?

Trong lòng đột nhiên xuất hiện nghi vấn này, cô lập tức lắc đầu.

Vậy là mộng xuân sao?

Không! Làm sao có thể?

Nhưng mà cô và Phương Nhi Kiệt lên giường, còn mơ tới hắn. . . . . Lên giường có thể nói là sai lầm khi say rượu, còn mộng xuân thì sao?

Uông Ngữ Mạt cắn môi có chút hoảng hốt.

“Tiểu Mạt! Tiểu Mạt!” Thấy cô ngăn người, sắc mặt thật là khó nhìn, ông chủ không khỏi khản trương.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

A?” Uông Ngữ Mạt kinh ngạc ngẩng đầu. “Tại sao? Cô không khỏe sao?” Ông chủ lo lắng sờ trán của cô.

“Không có, tôi không sao.” Ông Ngừ Mạt vội vàng xé ra nụ cười, nhưng ánh mắt vô cùng loạn, cô cúi đầu, vội vàng mở miệng, “Tôi, tôi đi vào trong giúp đỡ.”

“Tiểu Mạt?” Ông chủ nhíu mày, mặc dù cảm thấy Ông Ngừ Mạt là lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều, “Vậy làm phiền cô chú ý phòng trọ một chút, tôi phải đem hoa xuống dưới chân núi.”

“Được.” Ông Ngừ Mạt mặc tạp dề vào, mắt nhìn ông chủ rời đi, cô ôm lấy chậu hoa nhỏ để trước cửa để đi, bận rộn sửa sang lại tiệm bán hoa.

Mà bối rối trong đầu thì cô bỏ mặc, không để cho mình nghĩ nhiều hơn nữa, chỉ cần làm cho mình bận rộn, cô sẽ không loạn tưởng nha.

Cô đem chậu hoa nhỏ đặt bên ngoài xong, rồi cầm lấy nước, chuẩn bị tưới nước cho hoa.

“Tiểu thư.”

“Vâng.” Cô quay đầu nhìn về phía khách hàng, thấy hai người nam sinh đứng ở trước mặt, cô nhìn bọn họ mỉm cười. “Muốn mua hoa sao?”

Không nghĩ tới gặp được nữ sinh đáng yêu như thế, hai người nam sinh bị chạm điện nụ cười của cô, nam sinh bên phải lập tức mở miệng. “Tiểu thư, cô thật xinh đẹp, là người trong trấn sao?”

“Ách. . . . .” Ông Ngừ Mạt trừng mắt nhìn.

“Tiểu thư, cô tên là gì?” Nam sinh bên trái cũng khẩn thiết mở miệng. “Chúng tôi lần đầu tiên đến trấn nhỏ này, cô có nơi nào để tham quan không?”

“Nếu không có thể mời cô hướng dẫn cho chúng tôi?” Nam sinh bên phải nói tiếp.

“Tôi. . . . .” Ông Ngừ Mạt nhìn bọn họ, “Thật xin lỗi, tôi còn công việc. . . . .”

“Vậy chúng tôi giúp cô.” Đã thấy trên tay cô đang cầm bình tưới hoa, nam sinh bên trái liền đưa tay giúp cô.

“Không, không cần.” Ông Ngừ Mạt đưa tay, không thể ứng phó tình hình như thế, cô chịu đựng lui về sau. Từ nhỏ được bảo hộ rất tốt, nam sinh bên cạnh ngoại trừ sáu anh trai chính là Thanh Lê Kha, cho dù rời nhà trốn đi, cô cũng chỉ cùng Phương Nhĩ Kiệt thân thiết.

Đối với đàn ông khác cô đều giữ một khoảng cách.

“Không sao, cho chúng tôi giúp cô đi!” Nam sinh bên phải đến gần cô.

“Không. . . . .” Ông Ngừ Mạt lắc đầu, ôm bình tưới, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì khẩn trương mà hiện hồng, con người e sợ loạn chuyển, cô thật sự không có quen cùng nam sinh xa lạ đến gần như vậy.

Nhưng đáng vẻ khẩn trương của cô lại làm cho hai người nam sinh cảm thấy chơi thật vui, không nghĩ tới tiểu nữ sinh ở nông thôn đáng yêu như thế.

“Cô đừng sợ. . . . .”

“Nha đầu.” Thanh âm dày cắm vào, thân ảnh cao to bước vào, cánh tay tự nhiên ôm eo Ông Ngừ Mạt, để cho cô rời xa hai người nam sinh.

“Anh Phương!” Thấy Phương Nhĩ Kiệt, Ông Ngừ Mạt thở phào nhẹ nhõm, nhưng cảm xúc khẩn trương mới hoãn lại, rồi lại lập tức bay lên, cô nhớ tới mình đang trốn hẩn.

Cô vội vàng ngăn cánh tay của hẩn, “Ách, Anh Phương. . . . .”

Nhưng cánh tay người đàn ông này ôm càng chặt, một cái tay khác thậm chí giơ lên mặt của cô, muốn cô ngẩng đầu nhìn hẩn. “Nha đầu.” Thanh âm trầm thấp làm cho tim cô run rẩy.

“A?” Cô khẩn trương hô một tiếng rồi ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt lại nhìn sang một bên, không dám nhìn thẳng hẩn, bị hẩn ôm lấy cả thân thể đều cứng ngắc, cánh tay hẩn. . . . . Nóng quá.

“Mặt của em bản quá.” Ngón tay thân mật mon trớn gương mặt của cô, ngón cái ám muội ép lên cánh môi của cô.

Sao? Bản? Có sao? Nhưng cô rõ ràng không có đụng phải đồ bản a. . . . . Mà, hơn nữa, hẩn tại sao sờ môi của mình chứ? Hẩn sờ môi của cô thật nóng.

Cô muốn mở miệng, nhưng vừa mở miệng giống như ngậm ngón tay của hẩn, cho nên cô chỉ có thể đầu cánh môi, không dám lên tiếng.

Đáng vẻ của cô chọc cười hẩn, thấy cô giống như chỉ tiểu bạch thỏ run rẩy, gương mặt ửng đỏ lên, ngay cả hô hấp cũng rất rối loạn, khả ái đến làm cho người ta muốn dùng lực khi dễ.

Này hai tiểu tử kia hẩn cũng có loại ý nghĩ này? Tròng mắt đen nhàn nhạt liếc hai người nam sinh một cái. “Các cậu có chuyện gì sao?”

“Ách. . . . .” Không nghĩ tới có người đàn ông lạ mặt khác, hơn nữa khí thế lớn như thế kia, bọn họ hoàn toàn không thể so sánh với hấn , hai người vội vàng lác đầu.

Phương Nhi Kiệt khiêu mi.”Không muốn mua hoa sao?”

Hai người nghĩ rồi lác đầu,nhưng nhìn đến Phương Nhi Kiệt híp lại con ngươi,bọn họ lại vội vàng gật đầu.”Mua, muốn mua!”

“Muốn mua hoa gì?” Phương Nhi Kiệt nở nụ cười câu khôi, giọng nói rất ôn hòa , nhưng khí thế cũng rất đáng sợ.

Hai người nam sinh chỉ đại hai chậu hoa.

“Xin chờ một chút.” Phương Nhi Kiệt nhìn về phía tiểu nha đầu trong ngực, ngón tay của hấn vẫn ma sát môi của cô, thậm chí đẩy cánh môi ra, để cho đầu ngón tay đụng phải phần lưỡi.

“Ừm. . . . .” Uông Ngữ Mạt không nhịn được phát ra một tiếng thờ khê, thân thể sớm bởi vì hấn xoa mà nóng lên, con ngươi mọng nước.

Uông Ngữ Mạt nghe được mình phát ra thanh âm, lập tức tỉnh táo lại, nhìn lại mắt của hấn, hai chân không khỏi như nhũn ra, trong lòng chấn động,cô khăn trương mở to mắt.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 8

“Nha đầu, bọn họ muốn mua hoa.” Giọng nói trầm thấp lại kêu gọi làm cho tim cô đập nhanh hơn.

“Được.” Nàng tùy tiện gật đầu,bàn tay nhỏ bé lần nữa muốn kéo cánh tay của hấn ra, lần này cánh tay cường kiện dễ dàng buông ra.

Uông Ngữ Mạt vội vàng lui ra, xoay người chuẩn bị cầm chậu hoa. Ai ngờ cô mới xoay người, một sức mạnh nào đó lại đem cô kéo về phía sau,cô sững sờ , khuôn mặt nhỏ nhắn bị bàn tay nắm chặt, sau đó cô ngẩng mặt lên.

“Nha đầu, chỗ này của em cũng rất bản.”

Gi cơ? Còn chưa nói ra nghi vấn, cánh môi liền lập tức bị vật ấm áp đặt lên.

Vì, tại sao. . . . .

Uông Ngữ Mạt không hiểu, vì sao Phương Nhi Kiệt đột nhiên hôn cô, hơn nữa còn là ở trước nơi đông người ,mọi người trong trấn đều thấy được. Mà cô cũng bị hù đến . . . . .nóng nóng,môi mềm nhũn, hấn còn đem đầu lưỡi đưa vào , làm cho cô sợ đến tròn con ngươi xanh,nhìn lại cặp mắt đen quá sâu kia.

Sau đó. . . . . Cô bị hù đến muốn chạy.

Cô đẩy hấn ra, không dám nhìn bốn phía, cúi đầu bước nhanh,lại không biết muốn chạy đi đâu.Cô tin tưởng chuyện hấn hôn cô không cần ba phút đồng hồ sẽ truyền khắp trấn nhỏ, năng lực cái trấn nhỏ Bát Quái này cô cũng đã thấy rồi, vì vậy cả trái tim cô hoang mang rối loạn, cô hoàn toàn không muốn bị dò hỏi nha!

Bởi vì ngay cả cô cũng không biết Anh Phương tại sao hôn cô nha!

Kết quả cô không thể làm gì khác hơn là trốn đến dòng suối nhỏ phía sau núi, cả người tựa vào gốc cây lớn, che cánh môi, ngây ngốc ngẩn người.

Ngẩn ngơ một chút, thì ngây người cả một ngày.

Bụng kêu ừng ực làm cô cau mày, mặt trời cũng xuống núi, cô cũng không thể ở nơi này qua đêm nha? Nhưng mà trở về. . . . .

Nghĩ đến trở về nhất định đụng phải Phương Nhi Kiệt, Uông Ngữ Mạt liền phiền não vùi đầu vào đầu gối.

Cô đã né hấn ba ngày, vốn là nghĩ hôm nay cũng chiếu theo công việc, ai ngờ hấn lại đột nhiên hôn cô, làm cho cô không biết làm sao, cũng không biết đối mặt hấn như thế nào nữa!

“Tại sao hôn cô nha. . . . .” Sờ cánh môi,cô còn nhớ rõ nhiệt độ trên môi hấn, tim đập thình thịch, nghĩ đến lúc hai người nhìn chăm chú trong mắt của

hắn hiện lên ánh lửa.

Chân cô thiếu chút nữa mềm nhũn, nếu không phải kịp đẩy tay hắn ra, bỏ chạy đi, cô nhất định sẽ tụt vào ngực hắn, sau đó chủ động hôn hắn.

Bị hắn dụ dỗ, làm cho đầu óc cô cả ngày đều hỗn loạn, nghĩ cũng là Phương Nhi Kiệt, mà càng muốn đầu óc lại càng loạn, làm cho cô rất nôn nóng.

Ài, rất phiền nha! Ông Ngừ Mạt không nhịn được nắm lấy tóc, ừm ừm....ừm ừm. . . . . Cái bụng lại vang lên, cô chu cái miệng nhỏ nhắn, do dự mấy phút đồng hồ, mới từ từ bò dậy.

Cuối cùng, không có chỗ để đi, cô chỉ có thể trở về nhà Phương Nhi Kiệt kia.

Cô cúi đầu yên lặng đi tới, vừa nghĩ làm như thế nào đối mặt với Phương Nhi Kiệt. Cô muốn hỏi hắn buổi sáng vì sao hôn cô, nhưng lại sợ nghe được câu trả lời của hắn.

Trải qua chung đụng lần này, cô biết Phương Nhi Kiệt thích trêu chọc cô, hắn luôn không đứng đắn xem cô như thú cưng để trêu, mà cô thì bị hắn chọc đến đỏ mặt tím đập.

Nhưng khi đó giữa hai người còn có giới hạn, hắn trêu chọc cô, cũng không vượt qua, nhưng cô bối rối, cũng biết đây chỉ là đùa, chỉ cần không vượt qua giới tuyến kia, bọn họ đều rất an toàn.

Nhưng mà. . . . . Bọn họ đã lên giường.

Giới tuyến đột nhiên đứt lìa, quan hệ của hai người trở nên mơ hồ, mặc dù trong miệng nói đã quên chuyện lên giường, nhưng mà cô vẫn nhớ rõ ràng nha.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Mỗi ngày trở về mặc dù cúi đầu nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, làm cho cô sợ, cũng làm cho cô tâm hoảng ý loạn.

Cô mặc dù đơn thuần nhưng không ngu ngốc, mấy ngày qua tim loạn nhịp làm cho cô loáng thoáng hiểu cái gì, tuy nhiên lại không dám đi tìm tòi nghiên cứu quá sâu, đó là không được nha!

Cô có vị hôn phu, hơn nữa phải kết hôn, Thanh Lê Kha đối với cô tốt như vậy, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cô cũng thích Bạch Thanh Lê nha, gả cho Bạch Thanh Lê không phải là nguyện vọng cả đời của cô sao?

Cho nên chớ suy nghĩ quá nhiều, mấy ngày nữa cô phải rời đi, phải trở về, bất kể là chuyện lên giường hay là chuyện buổi sáng kia. Cô đều muốn quên mất, không muốn nhớ nữa!

Ông Ngừ Mạt hít sâu một cái, dừng bước, nhìn vào cánh cửa sắp bước, cửa sổ lộ ra ánh đèn sáng ngời, cô có thể nghe được tiếng động từ bên trong truyền ra, cô biết hắn ở bên trong.

Đưa tay cầm tay cầm cán cửa, cô mở cửa bước vào.

“Trở về rồi sao?.” Phương Nhi Kiệt tà tụt tại cửa phòng bếp. Nếu cô không trở lại hắn vừa muốn ra ngoài tìm cô.

“Ừm!” Ông Ngừ Mạt gật đầu, thói quen cúi đầu, nhận thấy được ánh mắt của hắn, cả người lùi thêm mấy bước.

“Anh đang nấu. . . . .”

“Em đi tắm trước!” Cô cúi đầu muốn chạy nhanh lên lầu.

Nhưng lần này người đàn ông đó không cho cô trốn. Phương Nhi Kiệt ngăn cản trước thang lầu, nhìn cô cúi đầu xuống, “Chuyện buổi sáng, em không muốn hỏi?”

Không nghĩ tới hắn nhắc lại, Ông Ngừ Mạt ngẩn người, “Em. . .”

“Ngẩng đầu! Anh không có thói quen nói chuyện với đỉnh đầu.” Hai tay hoàn ngực, hắn dựa vào tường, bá đạo ra lệnh. Nha đầu này đã trốn quá lâu, thái độ né tránh của cô làm cho hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Buổi sáng xúc động động hôn cô là ngoài ý muốn, hắn cũng không nghĩ tới thông gia gặp nhau. Rồi nhìn đến hai người nam trẻ kia đây đưa với cô, mà cô lại sợ hãi giống như con thỏ nhỏ kinh hoàng, đáng về khuôn trang chẳng qua là làm cho người ta càng muốn trêu chọc cô.

Hắn thấy vẻ mặt hai tiểu tử kia thật thú vị, trong lòng lập tức dâng lên một chút không vui, lập tức tiến lên bày ra dáng vẻ thân mật, biểu thị công khai chủ quyền.

Tiểu nha đầu xuân ngọc này chỉ có hắn mới có thể khi dễ, chỉ có hắn có thể trêu chọc, đáng về đồ mặt lung tung cũng chỉ có hắn mới được nhìn, chỉ có hắn mới được quyền.

Đột nhiên có ham muốn chiếm giữ làm cho hắn kinh ngạc, hắn không ngờ lại để ý tiểu nha đầu thua hắn chín tuổi? Thật là gặp quý! Phương Nhi Kiệt bị ý nghĩ trong lòng hù lấy.

Mà Ưông Ngừ Mạt bị hắn ôm vào trong ngực một chút cũng không có cảm giác, còn vẫn muốn trốn hắn, muốn kéo dài khoảng cách với hắn. Hắn rõ ràng đã thấy trong mắt cô say đắm, nhưng mà cô vẫn muốn tránh hắn.

Nghĩ đến bà bầu kia nói gì là trong lòng tiểu nha đầu thích người khác, còn có Bạch Thanh Lê trong miệng cô nhớ mãi không quên, đầu hắn chọt u mê, hắn không biết gì về cô, chỉ biết cô đơn thuần, suy đoán xuất thân không tệ, ngoài ra hắn cái gì cũng không biết.

Hắn vốn không muốn tìm tòi nghiên cứu chuyện của cô, nhưng mà bây giờ lại để ý.

Loại này cảm giác để ý là lần đầu có, hắn không có nghĩ tới hắn Phương Nhi Kiệt lại đi để ý một phụ nữ, hơn nữa còn là tiểu nha đầu.

Cô mới hai mươi ba tuổi, nhỏ hơn hắn chín tuổi, hơn nữa còn không phải là món ăn hắn yêu thích, hắn yêu chính là phụ nữ thành thực, cô đơn chỉ là tiểu bạch thỏ.....

Nhìn cô không phải ngốc đến bị hắn lừa gạt, còn đại dốt không biết mình thích hắn?

Không biết mình thích hắn, cho nên trốn hắn, vậy có phải tỏ vẻ trong lòng cô thật ra có người đàn ông khác hay không, cho nên mới muốn tránh hắn?

Cho nên trong lòng hắn không muốn, mà cô lại còn muốn ngăn tay của hắn, hắn như ý nguyện của cô buông tay, thừa dịp cô chưa chuẩn bị, lại kéo cô về hôn lên cánh môi.

Hắn thừa nhận đó là thứ đàn ông tham muốn giữ lấy, muốn cho hai tiểu tử biết kia biết nha đầu này là của hắn, cũng muốn làm cho cô biết, không cho phép trốn hắn nữa.

Ai ngờ cô sợ đến đẩy hắn ra, thất kinh tránh né. Hắn không có đuổi theo, bởi vì tham muốn chiếm giữ quá nặng làm cho hắn kinh ngạc không dám tin tưởng, hắn cần nghĩ lại....

Trải qua một ngày tự hỏi, hắn cũng không phải là loại người không thể tiếp nhận tình hình thực tế, hắn không phải không thừa nhận, hắn là thật để ý nha đầu này.

Vốn là muốn trêu đùa cô. . . . . Khi nào biến thành.....? Có thể là lúc trêu chọc cô, có thể là lúc lên giường, cũng có thể có thể là sau khi lên giường xong, cô lại muốn phui sạch mọi quan hệ.

Ai biết? Dù sao hắn đã toan tính.

Nếu để ý đến như vậy hắn sẽ không cho phép cô trốn nữa, đem tất cả nói rõ, hắn cũng không tin nha đầu này xuân ngọc đến không biết mình thích hắn.

Cô chẳng qua là không dám thừa nhận, không dám suy nghĩ sâu xa, về phần nguyên nhân là cái gì. . . . . Tròng mắt đen chọt khề hiện, cái này hắn muốn từ trong miệng cô moi ra .

Hắn ngo chừng cô, thấy cô vẫn cúi đầu, đầu lông mày rũ xuống, hắn dứt khoát nghiêng người, đem môi nhích tới gần lỗ tai cô.”Nha đầu, em yêu anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Ưông Ngừ Mạt run lên, kích động lắc đầu.”Không có!” Cô không có nha, cô đã có Bạch Thanh Lê, cô thích Bạch Thanh Lê !

“Vậy em vì sao không dám ngẩng đầu nhìn anh?” Cô phủ nhận làm cho môi hắn câu khôi , thanh âm trầm thấp có mị hoặc.”Là bởi vì chột dạ sao? Hửm?”

“Không phải!” Căn răng một cái, Uông Ngữ Mạt ngẩng đầu, trông mắt nhìn thẳng hắn, mặc dù thân thể run rẩy nhưng ánh mắt nhưng vô cùng phát sáng.

Cô nghênh đón làm cho trông mắt đen xẹt qua một tia sáng bóng , trong lòng một trận run rẩy. Con cừu nhỏ ngây thơ, không biết đáng về của cô như vậy càng câu khôi lòng tham muốn chiếm giữ của đàn ông hơn.

Ngón tay vuốt mái tóc cô, hắn cúi đầu khẽ hôn, trông mắt đen nhìn vào cô, ánh lửa trong mắt làm cho người ta run rẩy, “Vậy tại sao em muốn trốn anh?”

Khí thế xâm lược của hắn hù cô, Uông Ngữ Mạt muốn lui về sau nhưng hắn không cho phép, cánh tay ôm cô đột nhiên xoay cô ngược lại áp ở trên tường, dung thân hắn khóa cô ở chính giữa

“Anh Phương. . . . .”

“Em thật quên được rồi ?” Gương mặt tuần tú cúi gần cô, thở ra hơi thở hấp dẫn.”Đêm đó ở phòng tắm, ở trên giường,anh làm sao ôm em, làm sao để em ở dưới thân của anh rên rỉ , em thật quên được rồi ?”

“Em. . . . .” Đôi môi run rẩy, Uông Ngữ Mạt nghĩ đến hình ảnh triền miên kia, lửa nóng, thờ dốc, cơ thể giao triền , còn có nam nhân xâm nhập. . . . .

Làm sao có thể quên được nha ? Kia giống như khắc trên da thịt của cô, lòng của cô, trong đầu của cô, không có lúc nào là không nghĩ tới.

“Tiểu nha đầu. . . . .” Môi khẽ gọi gần sát cô, nhẹ nhàng quét qua cánh môi run rẩy, giọng nói trầm thấp hấp dẫn kia giống như ác ma.”Em yêu anh, đúng không?”

“Không. . . . .” Uông Ngữ Mạt lắc đầu, “Không có. . . . . Em không có. . . . .” Không thể thích, làm sao có thể thích? Cô không có. . . . .

Nhưng hắn thấy cô khóc, giọng nói run rẩy phủ nhận, nhưng trong mắt rõ ràng là thích như vậy.

Phương Nhi Kiệt cười.” Tiểu nha đầu mê nói láo. . . . .” Hắn hôn lên nước mắt cô, cánh tay đem cô ôm vào trong ngực, lời lẽ nóng ướt đặt lên môi mềm.

Lông mi dính nước run rẩy, Uông Ngữ Mạt nhắm lại nhưng không nhìn được mờ môi ra, bàn tay nhỏ bé níu lấy quần áo của hắn, để cho hơi thở của hắn xâm nhập.

Tim nhảyvừa cuồng loạn vừa gấp rút.Cô không thích hắn, không thích, không. . . . . Thích. . . . .

Không thích. . . . . Không. . . . . Không thể thích, không thể. . . . .

“A!Anh Phương. . . . .” Uông Ngữ Mạt cắn môi, muốn nhìn xuống tiếng rên rỉ ngượng ngùng,cô ngửa đầu, tay nhỏ bé cầm chặt lấy ghế sa lon, thân thể cong lên, tuyết đồn giường lên, hai chân đã sớm mở ra, quần lót giắt tại mắt cá chân phải, quần bị nhấc lên, mông bị bàn tay to khấu chặt.

Áo lông dệt bằng tơ cũng bị đẩy lên, áo lót đã sớm rơi trên mặt đất, hai gò bồng đào mềm lộ trong không khí lạnh như băng, nụ hoa màu hồng đã sớm nhay cảm đứng thẳng.

Nam nhân đi vào rất sâu, mỗi lần đều ma sát qua chỗ mẫn cảm nhất, nhắm trúng nơi mềm mại run rẩy, “Ô. . . . . Đừng nha. . . . .”

“Nơi nào?” Phương Nhi Kiệt cúi người xuống, bàn tay đi lên bắt được một bên ngực mềm, hai ngón tay kẹp lại nụ hoa cọ sát xoay chuyển, mọi nơi ấy đâm vào trong nhu huyết.”Là nơi này sao?Phải không?” Hắn chậm rãi gặm vành tai

Trêu chọc hồi,vật nóng rực đột nhiên va chạm

“A!” Thân thể mềm mại kích động run lên, cánh hoa nhất thời co rút chắc hơn, đem phái nam khổng lồ găt gao trôi lại, Phương Nhi Kiệt không nhìn được phát ra một tiếng rên.

“Vật nhỏ,em thật nhạy cảm.” Sớm biết thân thể cô nhạy cảm hể, nhẹ nhàng trêu chọc cô thì có phản ứng, thân thể nhiệt tình như vậy làm cho hắn càng muốn đùa bỡn.

Khẽ cắn lỗ tai, phái nam chậm chạp đưa đẩy,cánh hoa nóng ướt nhu động, dòn nén vật to dài, ái dịch ướt đầm làm trơn bóng của hắn ra vào, chắc chẽ hút làm cho nam nhân khoan khoái long bàn tay bắt được một bên ngực nhỏ.

“A. . . . .” Uông Ngữ Mạt thờ khẽ, gò ngực ở trong tay hắn nảy nở, nụ hoa bị kéo ra, làm cho cô cảm thấy đau , nhưng ngoài đau lại có một cổ tê dại.

Mà hắn chuyển động chậm như vậy, sâu trong hoa tâm tở về chưa đủ,cô không nhìn được lác người, chủ động trước sau hoạt động.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Cử động của cô làm cho hắn cười ra tiếng, đầu lưỡi liếm vào vành tai, “Vật nhỏ, như vậy thích không? Miệng nhỏ của em hút rất đặc ý a.”

“Ồ. . . . .” Cô lắc đầu, không thích, cô không thích. . . . . Nhưng mà nhu huyết hoạt động nhanh hơn, chủ động phun ra nuốt vào phái nam.

“Khẩu thị tâm phi.” Bàn tay không vui nắm chắc một bên ngực trần lưu lại dấu vết thô lỗ, mà phái nam cũng đột nhiên rút ra. . . . .

“A!” Cô bất mãn kêu rên, tuyết đồn khát khao gãy dựa , hai mảnh cánh hoa cũng khấn cầu đóng mở , khát vọng được lấp đầy.”Anh Phương. . . . .”

Uông Ngữ Mạt thống khổ quay đầu, con người nhuận nước tham vọng nhìn hắn, không hiểu hắn vì sao không tiếp tục.

Phương Nhĩ Kiệt buông cô ra, ngồi vào ghế sa lon, tay phải chống đầu, môi mông ôm lấy nụ cười không chính đáng, phái nam dâng trào vẫn chưa đầy vưon cao đứng vững.

Hắn nhìn cô, thiếu hắn chống đỡ, cô mềm nhũn quỳ trên mặt đất, mông thịt tuyết trắng bị hắn nắm đầy vết, ái dịch trong suốt chảy xuống bắp đùi, hai gò ngực bị hắn ôm tròn xoa bóp hiện lên nhiều dấu vết, nụ hoa trong suốt đỏ như máu.

Mặt hiện đầy tình dục, khi hắn dạy dỗ , tiểu nha đầu càng phóng đảng mê người.

“Muốn thì tự mình tới đây.” Hắn khàn giọng mở miệng, tròng mắt đen phát tia sáng lửa nóng.

“Không. . . . .” Uông Ngữ Mạt lắc đầu, cô không dám, nhưng con người mộng nước tham lam nhìn chăm chú vào dục vọng giữa hai chân hắn, đỏ sậm to và dài,cô không nhịn được liếm môi, hai chân kẹp chặt.

“Không muốn thì thôi vậy.” Hắn cũng không dụ dỗ cô, không hấp dẫn cô, chẳng qua là dùng tròng mắt đen nhàn nhạt quét qua toàn thân cô, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hắn, cô cảm thấy cả người càng nóng, dưới bụng bất mãn.

“Hu hu. . . . .” Cô chịu không được địa nước nở.

Nhưng hắn không nhìn đáng vẻ đáng thương của cô, tiểu nha đầu yêu nói láo! Rõ ràng thích hắn nhưng vẫn phủ nhận, thân thể rõ ràng khát vọng hắn, rồi lại khẩu thị tâm phi nói không được.

Vậy hắn cũng không cưỡng bách nàng, chịu đựng dục vọng trưởng đau, hắn chờ cô đầu hàng.

“Hu hu. . . . .” Cô cắn môi, bắp đùi không ngừng ma sát, nhưng là chỉ cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, đôi mắt đẹp nhuận nước không khỏi nhìn về phía hắn.

Nhưng hắn làm như không thấy, rõ ràng dục vọng bộc phát đứng thẳng, tư thái của hắn nhưng vẫn vậy, giống như ác ma, đang đợi con mồi thuận phục.

Cô cắn môi, hai chân đứng dậy, quần bên hông rù xuống, phủ lên mông đẹp.

Đi tới trước người hắn,cô vừa sợ vừa khấn trương nhìn thân thể hắn.

“Sao?” Phương Nhĩ Kiệt khiêu mi.

“Em,em không biết. . . . .” Cô căn bản không biết nên làm sao.

“Vén quần lên.” Sài bước qua mở hai chân, tròng mắt đen nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng và luống cuống, hắn rất yêu vẻ mặt này của cô, chính giữa lại gọi cảm mê người.

Bắt tay vào làm, Uông Ngữ Mạt từ kéo cao quần.

“Tự mình ngồi lên.”

Uông Ngữ Mạt mở to mắt xanh, nhìn dục vọng khổng lồ, mơ hồ hiểu ý của hắn, thân thể không khỏi run rẩy, phân không rõ là sợ hay là hưng phấn.

Mặc dù do dự, nhưng dục vọng đốt người lại làm cho cô thật khó chịu, nuốt nuốt nước miếng,cô sục đở ngồi lên trên đùi hắn, nâng mông tròn lên, để cho cánh hoa chống đỡ đỉnh phái nam, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

“A. . . . .” Vật to dài từ từ gạt mở cánh hoa, cánh hoa bởi vì hưng phấn mà nhúc nhích, nhưng lại càng co chặt, cái loại cảm giác này làm cho cô e sợ không tới một nửa cô liền cứng đờ không dám động.

“Anh Phuong. . . . .” Cô không nhận được nhìn hấn cầu cứu.

Nhìn về mặt của cô, ngón tay lau đi nước mắt dính ở khóe mắt của cô.”Gọi tên anh.” Hấn cũng không muốn cô gọi hấn là anh Phuong nữa.

Cô nhìn thấy hấn, gương mặt hiện hồng, chẳng biết tại sao, không nhận được rũ con ngươi xuống.”Kiệt. . . . . Kiệt. . . . .” Lần đầu tiên gọi hấn như vậy, cô đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

“A! Vật nhỏ khá ái.” Phuong Nhĩ Kiệt không nhận được khẽ cắn gương mặt hồng nhuận của cô, bàn tay chế trụ hông của cô.

Gương mặt bị hấn cắn đau , Ưông Ngữ Mạt muốn rời khỏi, hấn lại đột nhiên đem cô hạ thấp xuống, mà phái nam cũng đột nhiên dùng sức đi lên.

Cô không nhận được không nhéo, tư thế này làm cho vật nóng rực vui vào chỗ sâu, kích thích quá sâu làm cho nhu huyết nhạy cảm co rút nhanh hơn.

Cánh hoa chắc nhúc nhích, đè ép phái nam, Phuong Nhĩ Kiệt cau mày hưởng thụ cao trào bị cô hút chặt, dùng sức đi lên đâm vào mộng .

Đâm vào thật mạnh để cho thân thể mềm mại chấn động, bàn tay nhỏ bé vội vàng ôm chặt vai hấn, cánh hoa kịch liệt phun ra nuốt vào phái nam luật động.

Thế công của hấn quá kịch liệt, cô phải đưa tay vòng quanh cổ, mồ hôi chảy xuống gò ngực, đầu nụ hoa ma sát da thịt của hấn, thỉnh thoảng cùng đỉnh trước ngực của hấn cọ sát, mà hai người cũng bởi vì tiếp xúc mà phát ra thờ dốc.

Cánh tay ôm chặt eo nhỏ đi xuống bắt được khe mộng, đem hai chân cô mở thêm, phái nam to và dài dùng sức đi lên đâm mạnh vào.

“Không a. . . . .” Đem mặt vui vào bên gáy, từng lớp từng lớp cao trào không ngừng đánh úp về phía cô. Ưông Ngữ Mạt dường như chịu không được, cô đành khóc la, cầu xin hấn chậm dần.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Cô khóc lại cổ vũ dục vọng nam nhân, ngón tay tiến lên phía trước đụng vào cánh hoa sớm đã dựng, chuẩn bị thô lỗ đâm vào.

Cánh hoa càng co rút, dường như muốn dùng sức khóa chặt người đàn ông, Phuong Nhĩ Kiệt mắt hờn kêu rên, càng đâm vào kịch liệt hơn, nghe cô khóc la, càng câu khởi tính cách đè nén của nam nhân, vọng động đè nén bộc phát, muốn hành hạ cô.

“Ồ. . . . . Không nên. . . . .” Ưông Ngữ Mạt cảm giác thân thể mình dường như vỡ vụn thật nhanh, cánh hoa đã sớm bị ma sát đau nhói, mà cánh hoa cũng không ngừng co rút, dường như đạt đến cực hạn.”Kiệt. . . . .” Cô đáng thương hô tên của hấn.

Nghe được cô kêu to, con ngươi xẹt qua tia sáng, bàn tay to vịn chặt cái ót của cô, hấn há mồm hôn cái miệng nhỏ nhắn, hẹp mộng đột nhiên đánh về phía hoa tâm.

“Ừ. . . . .” Lờ lờ bị hấn nhiệt liệt cuốn lấy, tiếng rên ri đều bị hấn hút hết, cảm thấy một cổ nóng c vọt vào hoa tâm, thân thể mềm mại kịch liệt run rẩy, bị hấn đẩy hướng càng sâu.

Thân thể có loại thỏa mãn nói không ra lời, Phuong Nhĩ Kiệt mở mắt ra, sức nặng trong ngực làm cho hấn cúi đầu nhìn xuống, môi không nhận được nở nụ cười câu khởi.

Nhìn cô gái nhỏ nằm úp sấp ngủ ở trên người mình, ngón giữa vuốt bên má cô, mơn trớn mí mắt vẫn còn sưng đỏ của cô, nghĩ đến dáng vẻ khóc thật thê thảm tối hôm qua của cô.

“Tiểu ngu ngốc.” Em càng khóc lại càng làm cho anh muốn bắt nạt nha!

Ngón tay lướt qua gương mặt hồng nhuận, hấn nhẹ vuốt ve cánh môi sưng đỏ, ngón cái áp cọ xát môi dưới, thấy cánh môi cô nhô ra, đầu lưỡi khéo léo liếm qua ngón tay, gương mặt quẹ quệt, nhưng vẫn ngủ say bất tỉnh, có thể thấy được cô rất buồn ngủ.

Phuong Nhĩ Kiệt rút tay về, liếm ướt át dính trên ngón tay, chăm chú nhìn về mặt dịu dàng, trông mắt đen lóe lên suy nghĩ.

Hấn không có quên cảm giác giờ phút này trong lòng, chỉ là nhìn cô trong ngực mình ngủ say, trong lòng có loại vui vẻ không nói ra lời, làm cho hấn muốn thỏa mãn nói ra nhưng ánh mắt làm sao cũng không thể rời bỏ cô.

Việc này dường như không hay lắm.

Hắn còn toan tính nhiều hơn, thậm chí muốn đem cô khóa vào trong ngực, không để cho người khác nhìn thấy giờ phút ngọt ngào này của cô.

Tham muốn chiếm giữ làm cho hắn nhẩn lại mây rậm, bắt đầu phiền não.

Tính toán gán vác quá nhiều, tham muốn giữ lấy quá mức tràn đầy, điều này đại biểu cái gì? Cộng thêm cảm giác không muốn buông tay. . . . . Không ổn a không ổn nha!

“Vật nhỏ, em đã nguyện rửa gì với anh nha?” Ngón cái mềm cọ qua gương mặt non, hắn nhẹ giọng lầm bầm, một chút cũng không có thói quen loại tâm tình này.

Cả người vật nhỏ đều là câu đó.

Nếu là xuất thân bình thường thì dễ giải quyết, chỉ sợ quá giàu sang, vậy thì phiền toái lắm. . . . .

Phuong Nhi Kiệt chau mày suy tư, nhưng chuông cửa lại đột nhiên vang lên.

Hắn nhìn về phía cửa, lông mày đẹp mắt giương nhẹ. Thật thần kỳ, lúc nào người trong trần hiểu được nhấn chuông cửa là lễ phép?

“U.M. . . . .” Bị tiếng chuông cửa đánh thức, Uông Ngữ Mạt mệt mỏi mở mắt ra, vẫn còn buồn ngủ xoa mắt.”Tiếng gì a. . . . .”

Phuong Nhi Kiệt trầm tư xuống. Không có chuyện gì nhấn chuông cửa, là muốn báo cho hắn cái gì sao?

“Nha đầu, mặc quần áo lại.” Hắn vỗ mặt của Uông Ngữ Mạt, đưa áo T – shirt rồi giúp cô mặc áo vào.

Uông Ngữ Mạt vẫn chưa tỉnh hoàn toàn, mơ hồ mặc quần áo của hắn vào.

Phuong Nhi Kiệt rời khỏi ghế sa lon, nhặt quần lên mặc vào, quần mới mặc xong, cửa lớn lập tức bị mở ra.

Sau này hắn nhất định phải khóa cửa —— trong lòng của Phuong Nhi Kiệt thầm nghĩ.

“Ajay, có người tới tìm cậu.” Dẫn đầu bước vào cửa chính là Trần Trường, phía sau cô là một gã đàn ông.

Tìm hắn?

Phuong Nhi Kiệt nhìn về phía người đàn ông đó, kinh ngạc như ong mày.

“Niên trưởng, đã lâu không gặp.” Người đó mở miệng.

Bị dáng người của Phuong Nhi Kiệt che lấp, Uông Ngữ Mạt nghe được giọng nói lập tức tỉnh lại, kỳ quái, cô tại sao cảm thấy giọng nói này. . .

Cô tò mò lộ đầu, mắt hạnh lập tức tròn tròn.”Anh hai? !”

Gi? Anh hai?

Phuong Nhi Kiệt nhìn về phía Uông Ngữ Mạt, nhìn lại sắc mặt học đệ trong nháy mắt xanh mét. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Khó trách!

Khó trách hắn vừa bắt đầu đã cảm thấy ba chữ Uông Ngữ Mạt kia rất quen thuộc.

Uông Hành Viễn là niên đệ đại học hắn, lúc ở trường học giao tình hai người cũng không tệ lắm, mặc dù tốt nghiệp không có gặp thường xuyên nhưng thỉnh thoảng cũng có liên lạc, hắn vẫn biết Uông Hành Viễn và mấy huynh đệ kia đều có rất yêu mọi người, trông nom em gái như báu vật .

Hắn từng nghe qua Uông Hành Viễn đề cập tới tên em gái của hắn, bắt quả nghe qua đã quên, hắn từ trước đến giờ không có nhớ ở trong lòng, nhưng bây giờ hắn phải nhớ lấy.

“Anh,anh ha. . . . .” Ông Ngữ Mạt mặc quần áo tử tế, nhìn thấy sắc mặt của Ông Hành Viễn khó coi, nghĩ đến mình mới vừa mặc áo T-shirt của Phương Nhi Kiệt, mà Phương Nhi Kiệt chỉ mặc quần con, trên mặt đất quần áo tử tung, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết hấn mới làm gì.

Mặc dù anh hai cái gì cũng không nói, nhưng sắc mặt anh hai xanh mét đã làm cho cô sợ đến rút vào phía sau Phương Nhi Kiệt.

Hồi lâu, Ông Hành Viễn mới phun ra một câu nói, muốn nàng mặc quần áo chỉnh tề.

Cô vội vàng nhặt quần áo trên mặt đất lên bước nhanh vào phòng tắm ,mặc xong, mở cửa, chỉ thấy anh hai và Phương Nhi Kiệt lẫn đứng nhìn lẫn nhau, không khí căng thẳng làm cho cô sợ.

“Tối đây.” Ông Hành Viễn nhìn em gái ở trong phòng tắm ra mở miệng, một đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm Phương Nhi Kiệt.

Ông Ngữ Mạt không dám phản kháng, cúi đầu đi về phía anh hai, nhưng lúc đi qua Phương Nhi Kiệt , hấn đưa tay kéo cô lại, không để cho cô đi qua.

“Nha đầu,ngoan, ngồi xuống đây.” Phương Nhi Kiệt kéo cô đến ghé sa lon bên cạnh, để cho cô ngồi xuống.

“Đứng, Tiểu Mạt, cô ngồi xuống đó đi, chuyện như vậy để cho đàn ông họ tự xử lý.” Trần Trường cười ngọt ngào , vỗ vỗ cánh tay của Ông Ngữ Mạt trấn an cô.

“Nhưng mà. . . . .” Ông Ngữ Mạt vẫn bất an, hơn nữa thấy sắc mặt anh hai, cô gấp đến độ nhớ tới thân.

“Ngoan, Ajay có thể xử lý .” Trần Trường kéo cô, đôi mắt đẹp liếc Phương Nhi Kiệt một cái.

Phương Nhi Kiệt xem thường đi qua, Trần Trường khiêu mi đáp lại. Trùng cái gì trùng? Ta đã có ý tốt nhắn chuông báo cho.

Phương Nhi Kiệt nhếch môi, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Ông Hành Viễn.”Niên đệ, đã lâu không gặp, không nghĩ tới người sẽ đến trấn nhỏ tìm ta.”

“Ta không phải là tới tìm người.” Giọng nói của Ông Hành Viễn cực lạnh, tức giận nhìn chăm chăm Phương Nhi Kiệt.Nếu không phải còn có một ti lý trí, hấn sớm cho hấn một đấm.

“A, tìm nha đầu sao?” Phương Nhi Kiệt đưa tay chạm nhẹ đầu Ông Ngữ Mạt,dáng vẻ thân mật làm cho Ông Hành Viễn nheo lại con ngươi.

“Phương Nhi Kiệt!”

Huynh trưởng bắn lửa giận tới làm cho Ông Ngữ Mạt co lại vai, vội vàng né tránh vô tình đụng phải Phương Nhi Kiệt, “Anh. . . . .”

“Em câm miệng!” Ông Hành Viễn gầm lên, đây cũng là lần đầu tiên nói lớn tiếng với em gái.

Ông Ngữ Mạt bị dọa sợ đến co rúm lại, đây cũng là lần đầu tiên anh hai tức giận với cô như vậy, có thể thấy được anh hai rất tức giận,cô cắn môi, cúi thấp đầu không dám lên tiếng.

Thấy Ông Ngữ Mạt bị dọa,con ngươi của Phương Nhi Kiệt lóe lên, hơn nữa thấy vành mắt của tiểu nha đầu đỏ lên, tròng mắt đen không khỏi nheo lại.

“Niên đệ, ở địa bàn của ta mà mắng người, lá gan của người trở nên to lớn rồi nha!” Phương Nhi Kiệt nhàn nhạt sờ môi, nhưng trong mắt lại không bắt kỳ nụ cười.

“Ta mắng em gái ta, mắc nợ gì tới người?” Ông Hành Viễn hừ lạnh, nhìn đến em gái mình đỏ mặt hấn cũng không tha .

“Nhưng người cậu đang mần là người phụ nữ của anh.” Phương Nhi Kiệt đưa tay lên mặt của Ông Ngữ Mạt, lau đi lệ quang khóe mắt cô.

Nghe được lời của hấn, Ông Ngữ Mạt khiếp sợ tròn tròn con ngươi, hấn, hấn đang nói cái gì a?”Anh,anh đừng nói lung tung. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

“Ta nào có nói lung tung?” Phương Nhi Kiệt khiêu mi.”Chúng ta lên giường là sự thật, hơn nữa cô yêu thích ta, không phải sao?” Hấn cúi đầu nhẹ nhéo chóp mũi của cô.

Ông Ngữ Mạt lập tức đỏ mặt, cả người lui về sau, không thể tin được hấn lại dám ở trước mặt anh hai làm như vậy, ông trời ơi !. . . . . Cô hoàn toàn

không dám nhìn về mặt của anh hai vào giờ phút này.

Mà sắc mặt của Ông Hành Viễn ba hồi xanh ba hồi đen, hơn nữa thấy ánh mắt đắc ý của Phương Nhi Kiệt bắn tới, hấn tức giận trừng lại.

Phương Nhi Kiệt phong lưu hấn đương nhiên biết, trước kia ở trường học, bạn gái của hấn thay đổi liên tục, dài nhất cũng không vượt qua ba tháng. Khi đó hấn và Phương Nhi Kiệt vẫn nói chuyện với nhau, nói về chuyện phong lưu của hấn.

Nhưng lần này là em gái mình thương yêu nhất, Ông Hành Viễn làm sao cũng cười không nổi, hấn không hề nghĩ tới em gái của mình sẽ bị Phương Nhi Kiệt ăn, nghĩ đến hình ảnh lúc hấn vào cửa, Ông Hành Viễn giận đến muốn chém.

Em gái rời nhà trốn đi, người cả nhà gấp đến độ hốt hoảng, tìm người khắp nơi, sau đó lại hấn hỏi thăm được có có người trong trấn nhỏ thấy có người giống em gái, hấn lập tức đi tìm.

Nghĩ đến đã lâu không gặp niên trưởng cũng ở trong trấn nhỏ này, hấn còn muốn nói thừa dịp này họp gặp với niên trưởng nhiều năm không thấy, thuận tiện hỏi thăm một chút tin tức em gái. Không nghĩ tới em gái lại ở tại nhà Phương Nhi Kiệt, hơn nữa hai người còn. . . . .

“Phương Nhi Kiệt!” Ông Hành Viễn xông lên trước, giơ lên quả đấm dùng sức cho Phương Nhi Kiệt một đấm.

Phương Nhi Kiệt không có né tránh, buồn bực nhận lấy một đấm này, bịch một tiếng hấn bị đánh ngã trên mặt đất, má phải lập tức sưng đỏ, khóe miệng chảy máu.

“A!” Ông Ngử Mạt tiem la, thấy anh hai còn muốn đánh nữa, cô vội vàng nhảy dựng lên. “Anh hai đừng như vậy!”

Nàng che ở trước mặt Phương Nhi Kiệt, khăn trương lắc đầu, sợ đến nước mắt doanh trùng.

“Am gái tránh ra!” Ông Hành Viễn tức giận muốn kéo nàng ra.

“Không! Anh hai!” Ông Ngử Mạt lắc đầu, vội vàng bắt được tay của hấn, không để cho hấn động thủ. “Không! Đừng đánh anh ấy!”

Thấy em gái che cho Phương Nhi Kiệt, Ông Hành Viễn buồn chán. “Tiểu muội! Em không biết thân phận của mình sao? Em đã quên thằng sau mình phải lập gia đình sao? Em đã có một vị hôn phu sao? Em đã quên Thanh Lê Kha sao?”

Ông Ngử Mạt bị mắng đến nước mắt rơi xuống, cô cắn môi, khóc lắc đầu. “Em không có. . . . .” Cô chưa quên nha, cô nhớ được rất rõ ràng. . . . .

“Vị hôn phu?” Nghe được lời của Ông Hành Viễn, Phương Nhi Kiệt cau mày, hấn lau đi máu khóe môi, đứng lên, trông mắt đen ngó chừng Ông Ngử Mạt.

Ông Ngử Mạt không dám ngẩng đầu, cũng không dám đối mặt hấn, chỉ có thể yên lặng cúi đầu.

“Đúng, em gái ta đã có vị hôn phu, qua một tháng nữa em ấy sẽ phải lập gia đình.” Ông Hành Viễn giễu cợt nhìn chằm chằm Phương Nhi Kiệt. “Làm sao? Người không biết sao?”

“Đây là sự thật sao?” Không có đề ý tới Ông Hành Viễn, Phương Nhi Kiệt như cũ chăm chú nhìn Ông Ngử Mạt, chỉ muốn nghe cô trả lời, chẳng lẽ cũng bởi vì có một vị hôn phu, cho nên cô mới không dám thừa nhận thích hấn?

Cô ấy thích vị hôn phu của mình sao?

Cắn môi, Ông Ngử Mạt yên lặng gật đầu.

“Phương Nhi Kiệt, cách em gái ta xa một chút, em ấy cũng không phải là những phụ nữ trước kia nguoi đụng qua!” Ông Hành viễn bắt được tay của Ông Ngử Mạt, “Đi! Theo anh trở về.”

Ông Ngử Mạt yên lặng đi theo anh hai rời đi.

Rời đi trước, cô không nhìn được quay đầu nhìn lại Phương Nhi Kiệt, nhưng hấn không ngẩng, nhìn cũng không nhìn cô một cái, thậm chí cũng không đuổi theo.

Cho đến xe rời xa nhà hấn, cô vẫn không thấy được hấn xuất hiện, cô rốt cục không nhìn được lên tiếng khóc.

“Tiểu muội, về nhà.” Nhìn em gái khóc đến ngủ, Ông Hành Viễn cũng rất đau lòng, tự nhiên đem tất cả mọi chuyện trách lên trên người Phương Nhi Kiệt.

Cái tên đáng chết kia, đáng lý đánh thêm hấn mấy đấm cho hả giận! Bất quá nghĩ đến Phương Nhi Kiệt thế nhưng biết điều ể cho hấn đánh một đấm, hấn không thể không nói mình có chút kinh ngạc.

Lúc Phương Nhi Kiệt ở đại học từng đánh qua xã trưởng, trừ lần đó ra, thỉnh thoảng còn chạy đi kiêm chức đội Judo, thân thủ của hấn thật tốt Ông Hành Viễn đương nhiên là biết đến, nhưng hấn tại sao cam tâm cũng không đánh lại hấn, đây là tại sao?

Là bởi vì quan hệ với em gái sao?

Nhìn em gái sưng đỏ hai mắt, hấn không khỏi cau mày, đây là hấn lần đầu tiên thấy em gái khóc đến khó như vậy, Em ấy thích Phương Nhi Kiệt đến như vậy sao?

Nhưng. . . . . Không được! Ông Hành Viễn căn rằng bỏ qua, Phương Nhi Kiệt căn bản không thích hợp với em gái hấn, em gái mà ở chung một chỗ với hấn sẽ bị tổn thương, ai biết tên hoa tâm khôn kiếp kia khi nào thay lòng đổi dạ nha?

Nhưng hấn đã tận mắt thấy Phương Nhi Kiệt bỏ rơi phụ nữ rất vô tình, nhìn bên ngoài như rất vui vẻ nhưng chỉ là giả bộ, tên kia rất là vô tình, còn có cá tính hoa tâm, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy hấn không thể thật tình với em gái mình được.

Rồi hãy nói em gái cũng không phải là phụ nữ mà Phương Nhi Kiệt từ trước đến giờ có gặp, nhưng hấn vẫn đụng em gái của mình, hừ! Chắc là nhìn em gái mình đơn thuần để bắt nạt, ác tính lừa gạt em gái ăn xuống bụng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Ông Ngừ Mạt mở đôi mắt chưa sót ra, cúi đầu, cô không nói lời nào, cũng không còn nhìn Ông Hành Viễn, im lặng mở cửa xuống xe.

Ông Hành Viễn cũng đi theo xuống xe, nhìn đáng vẻ em gái khổ sở, hấn không khỏi than thở.

“Em gái, anh hai muốn tốt cho em.”

Ông Ngừ Mạt cắn môi, ngẩng đầu nhìn. “Anh hai, em. . . . .”

Giống như là biết cô muốn nói cái gì, sắc mặt Ông Hành Viễn nghiêm túc. “Em gái, đem Phương Nhi Kiệt quên hết đi, về đến nhà cũng đừng nhắc tới, hôn lễ vẫn cứ hành binh thường.”

“Nhưng mà. . . . .”

“Em gái, hấn không thích hợp với em.” Ông Hành Viễn nói lời thành khẩn nhìn cô. “Em không biết hấn, nhưng mà anh hai hiểu rõ, anh thừa nhận Phương Nhi Kiệt không tệ, hấn luôn được đám nữ sinh yêu thích, nhưng hấn chưa bao giờ có thật tình, hấn ở cùng phụ nữ từ trước đến giờ chưa vượt qua ba tháng, hơn nữa cũng nói rất rõ quy tắc. Dĩ nhiên cũng có người tưởng thật, muốn trối chặc hấn, nhưng hấn vẫn bỏ rơi người phụ nữ kia, bắt kể các cô ấy khóc nào, âm ỉ như thế nào, hấn cũng làm như không thấy, em gái, hấn chính là loại đàn ông như thế.

Ông Ngừ Mạt không nói lời nào, chỉ là cúi đầu. “Hấn là niên trưởng anh. . . . .”

“Đúng, cho nên anh thấy hoang đường, cũng hiểu hấn là người như thế nào.” Nắm chặt vai em gái, Ông Hành Viễn nghiêm túc nhìn cô. “Em gái, hấn không thể nào thích em.”

Thân thể Ông Ngừ Mạt chấn động, nhưng Ông Hành Viễn lại không thể không tàn nhẫn.

“Hấn đối với em tốt, có thể chẳng qua là cảm thấy em chơi rất vui, hấn có phải là hay trêu chọc em, làm cho đỏ mặt tím đập, nhưng làm như không xảy ra chuyện gì? Hấn có phải đối với em rất tốt, để cảm em thấy hấn là người tốt, tuy nhiên việc đó đã hấp dẫn em, để cho em động tâm?”

Ông Ngừ Mạt lắc đầu, lại không nói ra.

Cô nghĩ đến Phương Nhi Kiệt luôn trêu chọc cô, thân mật đến gần cô, làm tim cô đập dồn dập, rồi lại cười thối lui, cặp mắt phiếm nụ cười, giống như là giễu cợt phản ứng của cô.

Cô biết rõ hấn xấu xa, nhưng không cách nào ngăn cản tim mình đập thình thịch, thậm chí thấy hấn và người phụ nữ khác ở chung một chỗ, liền không nhịn được cũng đi theo.

Cô giống như con mèo nhỏ bị đùa giỡn, biết rõ hấn ở trêu chọc nàng, biết rõ hấn trêu chọc xong muốn phui tay, nhưng đôi mắt – trông mong theo sát, không muốn hấn cứ như vậy không để ý tới cô.

Biết rõ không thể thích, nhưng cô. . . . . Không tự chủ được thích hấn!

“Nhưng mà. . . . .”

“Em gái, em đã quên Bạch Thanh Lê sao?” Ông Hành Viễn cắt đứt lời của cô, cố gắng bỏ qua vẻ mặt đau lòng của em gái. “Em không phải vẫn thích Bạch Thanh Lê sao? Em không phải từ nhỏ đã muốn gả cho hắn sao? Nguyên vọng của em đã thành sự thật, Bạch Thanh Lê mới là người tốt nhất đối với em.”

Bạch Thanh Lê . . . . . Ông Ngữ Mạt nghĩ đến vị hôn phu, cô thích nhất là anh ấy, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cô thích anh ấy giống sáu anh trai của mình.

Cô cũng cho anh ấy là người mình thích cả đời, nhưng gặp phải Phuong Nhi Kiệt, cô mới biết được thích có rất nhiều loại, mà cô đối với Bạch Thanh Lê . . . . .

“Không được!” Cô lắc đầu, cô không thể gả cho Bạch Thanh Lê như vậy, cô biết rõ người mình thích là ai . . . . .

“Em gái!” Ông Hành Viễn lớn tiếng ngăn cản cô. “Chớ suy nghĩ lung tung, hôn lễ không thể nào hủy bỏ, thiệp cũng phát ra, ba mẹ và gia gia tất cả đã quyết định như vậy, hai nhà chúng ta là thế giao, rồi hãy nói Bạch Thanh Lê thích em như vậy. Em, em nỗ lực làm cho Bạch Thanh Lê trước giờ thương em buồn sao?”

“Em . . . . .” Ông Ngữ Mạt giật mình đột nhiên chảy nước mắt xuống.

Ông Hành Viễn than thở, hạ giọng nói, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt em gái. “Em gái ngoan, chớ suy nghĩ quá nhiều, anh ca chỉ muốn tốt cho em, nghe lời anh nha?”

Nghe lời. . . . . Vì sao muốn em nghe lời, em không phải là tiểu hài tử 1 a. . . . .

“Em . . . . .” Cô còn muốn nói điều gì, một chiếc xe lại đột nhiên vội và dừng lại, một người đàn ông tuấn mỹ nhanh chóng xuống xe.

“Tiểu công chúa!” Người đàn ông đó bước nhanh tới trước mặt Ông Ngữ Mạt, đưa tay dùng sức ôm lấy cô.

“Bạch Thanh Lê . . . . .” Ông Ngữ Mạt kinh ngạc bị người đàn ông đó ôm vào trong ngực.

“Tiểu công chúa, em rốt cục trở lại, em có biết em hù chết Thanh Lê hay không! Em không biết sao, Thanh Lê một mực tìm em, sợ nem ở một mình bên ngoài sẽ xảy ra chuyện, em đơn thuần như vậy, lại chưa từng ra ngoài một lần, nếu là gặp chuyện không may làm sao Làm?”

Dáng vẻ lo lắng của người đàn ông đó làm cho cô rũ mắt xuống, “Thật xin lỗi. . . . .”

Nhận thấy được cô khác thường, Bạch Thanh Lê buông cô ra, đưa tay lên chạm vào mặt của cô. “Làm sao vậy? Làm sao khóc nha? Là ai bắt nạt em?” Hắn nhìn về phía Ông Hành Viễn, trong mắt có nghi vấn.

“Em ấy rời nhà trốn đi, bị ta giáo huấn một bữa.” Ông Hành Viễn tức giận cười một tiếng.

“Anh cũng quá dữ nha? Làm cho Ngữ Mạt khóc thành như vậy.” Bạch Thanh Lê không vui trừng hắn, rồi lại dịu dàng nhìn về phía Ông Ngữ Mạt. “Ngữ Mạt ngoan, đừng khóc, đừng để ý tới anh hai em, Thanh Lê a không trách em, chẳng qua là em bỏ nhà đi như vậy, thật làm cho người ta rất lo lắng.”

“Thật xin lỗi.” Trong mắt thấy Bạch Thanh Lê quan tâm, Ông Ngữ Mạt chột dạ cắn cô, cô nghĩ lời vừa rồi của anh hao. Em nỗ lực làm cho Thanh Lê trước giờ thương em buồn sao ?

“Tiểu công chúa, tại sao rời nhà trốn đi? Em không muốn gả cho anh sao?” Bạch Thanh Lê thương yêu nhìn cô, tiểu cô nương này hắn từ nhỏ cùng chịu đến lớn, là bảo bối trong lòng hắn, cưới cô gái này là nguyên vọng của hắn.

“Em . . . . .” Ông Ngữ Mạt há mồm, một lúc lâu mới lắc đầu, “Không phải.” Ánh mắt của Bạch Thanh Lê làm cho cô không dám nói ra lời nói thật.

“Tiểu công chúa . . . . .” Bạch Thanh Lê nhạy cảm cảm giác được Ông Ngữ Mạt dường như thay đổi, vẻ mặt không hề ngây thơ nữa, trong nháy mắt, nàng giống như là trưởng thành.

“Được rồi, trước hết để cho Tiểu Mạt đi vào, ba mẹ ta ở bên trong chờ lâu rồi đấy!” Ông Hành Viễn mở miệng, giống như nắm lại tay em gái.

Cảm giác được anh hai nắm tay mình hơi chặt, Ông Ngữ Mạt hiểu ý của anh hai, cô nhìn Bạch Thanh Lê nở ra nụ cười. “Bạch Thanh Lê, chúng ta đi vào trước đi!”

Mà lời cô muốn nói vẫn còn chôn sâu trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

Vừa vào cửa nhà, Ưông mẫu lập tức kích động ôm lấy cô. "Tiểu Mạt, con để cho mẹ lo lắng gần chết, để cho mẹ xem một chút. Trời ! Con không những gầy mà còn biến thành đen, có phải ở bên ngoài chịu khổ rồi không?"

"Mẹ." Thấy dáng vẻ mẹ lo lắng, cô ngẩng đầu nhìn sang cha, những anh trai khác còn có gia gia của cô.

"Nha đầu, Con tại sao bỏ nhà đi ?" Ưông lão thái gia lớn tiếng trợn mắt.

"Thật xin lỗi." Biết mình làm cho người nhà lo lắng, Ưông Ngữ Mạt cúi đầu nói xin lỗi.

"Gia gia, đừng trách Ngữ Mạt, Con nghĩ có thể là tại trước hôn lễ em ấy muốn ra ngoài hóng mát một chút, dù sao em ấy còn nhỏ, có thể chuyện kết hôn làm cho em ấy có áp lực." Bạch Thanh Lê lên tiếng nói giúp cô.

"Hừ! Áp lực cái gì?" Lão thái gia hừ lạnh, nhưng nhìn đến sắc mặt cháu gái tái nhợt cũng đau lòng. "Thiệt là, sắc mặt khó coi thành như vậy, có phải bên ngoài chịu khổ lắm phải không?"

Ưông Ngữ Mạt lắc đầu. "Không có. . . . . Thật xin lỗi, con không nên tùy hứng rời nhà, làm cho các người lo lắng, thật xin lỗi."

"Không có chuyện gì không có chuyện gì, trở lại là tốt rồi! Trở lại là tốt rồi!" Ưông mẫu đau lòng ôm con gái. "Ngữ Mạt nha, có phải mệt chết hay không? Con trước phải nghỉ ngơi thật tốt, mấy ngày nay ở nhà, một tháng nữa con sẽ phải lập gia đình. Mặc dù Bạch Thanh Lê thương con, nhưng không còn là cô bé nữa, đã làm vợ người ta sau này không thể nữa tùy hứng bỏ đi, có biết hay không?"

"Ừm!" Ưông Ngữ Mạt biết điều gật đầu.

"Vậy mới ngoan." Ưông mẫu ôm con gái vào lòng.

"Đúng nha!" Ưông phụ cũng lên tiếng, đưa tay khẽ vuốt đầu con gái, "Ngữ Mạt đã trở về, chúng ta cũng đừng lo lắng nữa."

Nghe lời. . . . .

Ưông Ngữ Mạt nhắm mắt lại, đem mặt vùi vào trong lòng mẹ.

Lời trong lòng cô không cách nào nói ra, không ai muốn nghe, cô cũng không biết mở miệng như thế nào, cô sợ nhìn thấy ánh mắt bọn họ vừa tức giận vừa thương tâm.

Cô chỉ có thể nghe lời, biết điều một chút nghe lời. . . . .

Mười ngày trôi qua.

Cách ngày cô kết hôn chỉ còn hai mươi ngày.

Ưông Ngữ Mạt một mình một người ngồi ở đình viện, khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh đạm, nhưng mà mắt hạnh lại tràn ngập u buồn, chuyện dĩ vãng đích thật đã sớm tan đi.

Ở nhà những ngày qua, anh hai đề phòng cô, không để cho cô ra cửa, sợ cô đi đến trấn nhỏ tìm Phuong Nhi Kiệt sao?

Mà người trong nhà cũng sợ cô lại đột nhiên tùy hứng rời nhà, dặn dò người giúp việc trong nhà chú ý, không cho cô một mình ra cửa.

Rõ ràng là nhà mình, nhưng cô đột nhiên cảm thấy giống như nhà lao, khóa chặt đến nỗi cô không thể hít thở.

Muốn chạy trốn, muốn trốn, nhưng cô có thể bỏ chạy sao?

Trừ cái nhà này, cô còn có thể đi được nơi nào?

Trấn nhỏ. . . . . Nơi đó không phải là nhà của cô, Phuong Nhi Kiệt. . . . . Hắn cũng không thuộc về cô.

Mười ngày, hắn không có tới tìm cô, nếu là niên trưởng của anh hai, vậy hắn nhất định biết nhà cô ở đâu. Nếu thật thích cô, hắn sẽ tìm đến cô? Nhưng mà mười ngày trôi qua, hắn cũng không có xuất hiện.

Nếu là hắn thật thích cô, ban đầu cũng sẽ không để anh hai đưa cô về nhà, ban đầu hắn sẽ đuổi theo ra , bắt lại cô.

Nhưng mà xe chạy xa, cô nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu, hắn vẫn không có xuất hiện.

Không đuổi theo , chính là câu trả lời sao?

Hắn không thích cô, hắn chẳng qua là trêu chọc cô mà thôi.

Là cô quá ngu, bị chọc cho động tâm, xuẩn ngốc thích hắn.

Giờ phút này, cô thừa nhận cô thích hắn, thích này so với thích Bạch Thanh Lê không giống nhau, cho tới bây giờ, cô mới sáng tỏ mình thích Bạch Thanh Lê giống như thích anh hai, đây không phải là tình yêu.

Nàng thấy Bạch Thanh Lê tim đập sẽ không tăng nhanh, mặt sẽ không đỏ, sẽ không bối rối, sẽ không kinh hoàng, không phải không biết làm sao. Nhưng khi nhìn đến Phương Nhi Kiệt, cô giống như đũa ngọc, mặc hắn đùa.

Cũng bởi vì thích, cô mới có thể bị hắn chọc cho không biết làm sao, mới có thể cùng hắn lên giường, mới có thể mơ tới hắn. . . . .

Nhưng là cho dù sáng tỏ thì đã sao? Hắn căn bản không thích cô, mà nàng cũng phải lập gia đình.

Nghĩ đến hai mươi ngày sau là hôn lễ, tim của Uông Ngữ Mạt chìm xuống.

Nàng không khỏi mờ mịt, thật cứ như vậy gả cho Bạch Thanh Lê sao?

Biết rõ mình chỉ xem Bạch Thanh Lê như anh hai, gả cho anh ấy như vậy có tốt không? Đối với Bạch Lê Kha công bằng sao? Giấu diếm tất cả thật sự là tốt sao?

Cô muốn mở miệng thẳng thắn, nhưng khi nhìn người nhà, nhìn ánh mắt thương yêu của Bạch Thanh Lê, lời của cô nghẹn ở trong cổ họng, không nói ra.

Cô sợ, cô sợ vừa nói ra khỏi miệng sẽ phá hư tất cả, mà cô gánh chịu không dậy nổi hậu quả, cô cũng không có dũng khí. . . . .

Rũ xuống mắt, Uông Ngữ Mạt cắn môi, trong lòng có đối với mình có chút thất vọng, nàng thất vọng mình thật hèn nhát, thất vọng mình cái gì cũng không dám.

“Ngữ mạt.” Uông mẫu ngồi vào bên cạnh cô, “Con đang suy nghĩ gì?”

Uông mẫu nhìn con gái, không quên những khác thường gần đây của con gái.

Ngay thơ rục rờ giống bây giờ đã trưởng thành, vẻ mặt giống phụ nữ thành thực, thân là mẹ, bà mơ hồ phát hiện cái gì.

“Mẹ.” Nhìn thấy mẹ mình, Uông Ngữ Mạt miễn cưỡng cười một tiếng. “Không có nha, con rất khỏe.”

“Phải không?” Uông mẫu làm sao không nhìn ra con gái mình đang miễn cưỡng cười, nàng đưa tay chạm nhẹ đầu con gái. “Ngữ Mạt, con có gì không vui sao?”

Uông Ngữ Mạt ngăn ra, “Mẹ. . . . .”

Thấy con gái kinh ngạc, Uông mẫu khẽ mỉm cười. “Là thời điểm con trốn nhà đi?”

“Con. . . . .” Uông Ngữ Mạt cắn môi, không biết nên nói ra tất cả không, khuôn mặt nhỏ nhắn đều là luống cuống và khản trương.

Thấy đáng vẻ bối rối của con gái, Uông mẫu cười thêm dịu dàng. “Con gái của mẹ đã trưởng thành, rốt cuộc biết mình thích cái gì.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Con gái của mình bà làm sao không biết? Bà dĩ nhiên biết con gái tình cảm đối với Bạch Thanh Lê cũng không phải là yêu, ít nhất không phải là tình yêu giữa nam và nữ.

Nhưng bà nghĩ con gái còn nhỏ, dù sao còn không hiểu tình yêu, mà Bạch Thanh Lê quả thật đối với con gái bà rất tốt, bà nghĩ cho dù con gái không có yêu Bạch Thanh Lê, đợi con gái hiểu tình yêu là gì, dĩ nhiên là có yêu Bạch Thanh Lê.

Dù sao thế giới con gái vẫn rất đơn thuần, hơn nữa những đàn ông bên người con gái không có người nào có điều kiện tốt hơn Bạch Thanh Lê, bà nghĩ chuyện con gái mình yêu Bạch Thanh Lê hẳn là chuyện sớm hay muộn.

Thật không nghĩ đến con gái lại đột nhiên rời nhà trốn đi, mà sau khi quay về, cả người liền thay đổi, không hề cười, không hề làm nũng nịu, luôn trầm mặc trong phòng, giữa lòng mây có cô đơn.

Bà nhìn ở trong mắt, trong lòng cũng hiểu.

Con gái của bà đã biết yêu, mặc dù ngoài ý muốn, nhưng bà không cảm thấy việc này không có gì không tốt, tiểu hài tử luôn muốn lớn lên, bọn họ không thể nào bảo vệ cả đời.

“Mẹ, Ừm . . . . .”

“Ừ!” Ông mẩu để tay lên môi của cô. “Ngữ Mạt, con không cần nói gì với mẹ, mẹ chỉ muốn hỏi con, con rất thích đối phương sao?”

“Con. . . . .” Nhìn mẹ, Ông Ngữ Mạt gật đầu. “Ừm, con rất thích hẳn, nhưng mà. . . . .” Cô rũ mắt xuống, “Con không biết hẳn có thích con hay không.”

Ông mẩu cười, cứng chịu vuốt đầu con gái. “Nhà đầu ngõ, tình yêu không phải là đứng đợi chờ mà phải tự mình tranh đoạt, con không cố gắng, sao biết kết quả đây?”

“Nhưng mà, hôn lễ. . . . . Bạch Thanh Lê. . . . .”

“Đó là chuyện con phải giải.” Ông mẩu nhẹ nói, vẻ mặt dịu dàng nhưng cũng nghiêm nghị. “Ngữ Mạt, muốn thì phải chính mình mở miệng, đi hành động. Nếu không không ai giúp được con nha.”

“Con. . . . .” Tim của Ông Ngữ Mạt vẫn mờ mịt.

Ông mẩu cũng không nói thêm gì nữa, cúi đầu hôn mặt con gái, sau mới đứng dậy rời đi.

Nhìn mẹ rời đi, Ông Ngữ Mạt cắn môi, nghĩ tới lời của mẹ mình.

Muốn, thì phải mình đi tranh đoạt. . . . .

Cô nghĩ đến Phương Nhi Kiệt, nghĩ đến hôn lễ, nghĩ đến Bạch Thanh Lê. . . . .

Ngón tay dầy đưa dùng sức nắm chặt. “Muốn, thì phải tranh thủ. . . . .” Cô nhắm mắt lại thấp lằm bằm, trong lòng đã quyết định.

Hít sâu một cái, cô mở mắt ra.

“Tiểu nha đầu, đã lâu không gặp.” Đinh đầu đột nhiên truyền đến giọng khinh bạc.

Cô ngẩn ra, nhanh chóng ngẩng đầu, mắt hạnh kinh ngạc mở lớn ra.

“Anh, anh tại sao ở nơi này?” Ông Ngữ Mạt không thể tin được nhìn chằm chằm người đàn ông đó, hoài nghi ánh mắt mình có phải nhìn lầm rồi hay không.

“Làm sao? Nghĩ tới anh sao?” Phương Nhi Kiệt nở nụ cười lưu manh, trên người là độc nhất một chiếc áo T-shirt, quần jean, mí mắt đơn độc thật mỏng cũng phẩm nụ cười, tư thái vẫn không thay đổi, đáng vẻ như vậy thường làm người ta mê người.

“Anh. . . . .” Ông Ngữ Mạt nói không ra lời

“A! Muốn lần vào nhà em thật đúng là khó khăn. Nếu không phải hôm nay nhà em cần người làm vườn, anh thật sự không biết làm sao vào nhà.” Máy tên kia giúp hẳn hỏi thăm tin tức Ông gia, biết Ông gia đang nướn người làm vườn tạm thời, hẳn mới bỏ chạy tới.

Hôm nay là ngày làm việc đầu tiên, hẳn lên vô, đang chuẩn bị tìm Ông Ngữ Mạt, ai biết đi tới đình viện đã thấy cô ngồi ở đây ngẩn người. Vừa lúc bốn bề vắng lặng, hẳn liền nghênh ngang hiện thân.

“Làm sao? Làm sao không nói lời nào?” Thấy cô vẫn nhìn hẳn, Phương Nhi Kiệt nheo lại lông mày, ngón tay nâng cằm trắng mịn của cô lên. “Sợ ngại người?”

Đột nhiên có nước mắt nhỏ trên tay, làm cho hẳn bị hù.

Mở to mắt to, Ông Ngữ Mạt đột nhiên rơi nước mắt.

“A? Làm sao khóc nữa?” Nước mắt của cô làm cho hẳn luống cuống, bàn tay vội vàng bung lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, muốn lau đi nước mắt trên mặt cô.

Nhưng mà nước mắt kia lau thế nào cũng không dừng được, vẫn từ con người lăn xuống.

“Làm sao em thích khóc như vậy?” Phương Nhi Kiệt bắt đắ dĩ, dứt khoát đem cô ôm vào trong ngực. “Làm sao? Thấy anh không vui sao?”

Uông Ngữ Mạt lắc đầu.

“Vậy tại sao khóc?” Hấn hỏi, khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười, nụ cười kia vô cùng đắ ý, xem ra trì hoãn mười ngày qua là đáng giá nha!

“Anh, anh tại sao tới đây?” Nganh thanh âm, giọng nói rầu rĩ từ trong lòng ngực của hấn truyền đến.

“Không đến làm sao cứu tiểu công chúa ra nha?” Hấn trả lời không đứng đắn, nhưng rước lấy một cái đắ nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Uông Ngữ Mạt ngắ đầu lên,qua làn nước mắt nhìn thấy hấn. “Anh còn không đứng đắn!” Cắ môi, ngữ khí của cô rất oan ức.

“Anh nào có không đứng đắn?” Về mặt của Phương Nhi Kiệt vờ như vô tội.

Nhưng thái độ của hấn chính là không đứng đắn! Uông Ngữ Mạt rũ mắt xuống, thanh âm thật thấp. “Khi đó. . . . anh không có đuổi theo.” Cô không hiểu suy nghĩ của hấn, mà thái độ của hấn cũng không nắm được, làm cho cô bắt đầu không hiểu tâm tư của hấn.

Không biết. . . . Hấn có thích cô không?

Phương Nhi Kiệt nâng khuôn mặt của cô lên, liền trên mặt là không yên tĩnh, hấn không khỏi than nhẹ. “Tiểu nha đầu, ta bị vị hôn phu của em hù dọa nha!”

Biết cô có vị hôn phu, bảo hấn có thể nào không thêm đề ý? Hơn nữa hấn cũng không biết cô đối với vị hôn phu kia cảm giác như thế nào, là thích sao? So sánh với thích hấn có thích hơn không?

Nếu là vậy hấn còn muốn bắt cô lại sao?

Hấn không phải là không do dự, thật bất được, hấn biết đại biểu chính là cái gì, hấn thật phải chăm chỉ đoan tình cảm sao?

Hấn dạo chơi nhân gian quen, lại càng không muốn bị tình yêu trói buộc, hợp tán, không hợp thì tán, hấn thích loại quan hệ tự do tự tại này.

Nhưng mà Uông Ngữ Mạt thì không được, hấn thật muốn cô thì phải thật tình, cô không phải đồ chơi.

Hơn nữa thân thể của cô, còn có vị hôn phu, điều này đại biểu chính là vô tận phiền toái, mà phiền toái này hấn thật muốn dính vào sao?

Hấn chần chờ, vì vậy để cô bị đưa đi mà không ngăn cản, bởi vì hấn cần phải suy nghĩ thêm.

Mà sau khi cô rời đi, hấn phát hiện bốn phía đột nhiên yên tĩnh trở lại, thiếu vật nhỏ đơn thuần giống như thiếu cái gì, làm cho hấn cảm thấy không quen.

Quay đầu lại, không có một đôi mắt ngây thơ, không có nụ cười e lệ kia, cũng không thể đùa, làm cho hấn cô đơn lạnh lẽo.

Hấn cho là hấn còn muốn cô.

Một ngày một ngày đi qua, hấn một ngày một ngày nghĩ đến cô, nghĩ đến cuối cùng hấn phải buông tha.

Được rồi, hấn phải nghiêm túc, dù sao hấn thật lâu không có nghiêm túc, đối tượng hấn nghiêm túc là một tiểu nha đầu đơn thuần, hấn là không tồi nha?

Cho nên hấn tới đây chuẩn bị đoạt lại tiểu nha đầu của hấn.

“Em chưa từng nói em có một vị hôn phu.” Hấn xấu xa đem sai lầm đổ hết cho cô. “Biết em sắp lập gia đình, anh có thể làm sao? Anh dám đuổi đi theo sao?”

Lời của lấp kính lời cô, Uông Ngữ Mạt chột dạ mím môi. “Em, em cho là việc này không quan trọng. . . .”

“Làm sao không quan trọng?” Hấn trừng cô.

Uông Ngữ Mạt đưa mắt dò xét hần, không biết tại sao, làm sao người sai biến thành cô nha? Cô rất ủy khuất nói thẳm: “Em không nghĩ tới em sẽ thích anh.”

Nghe được cô lăm bằm, khuôn mặt tuấn tú lập tức nở nụ cười. “Em nói cái gì? Lớn tiếng một chút!” Hần trêu chọc cô, đã thấy mặt nàng ửng hồng.

“Em thích anh, có đúng hay không?” Đè thấp tiếng nói, hần nhỏ giọng hỏi.

Uông Ngữ Mạt đỏ mặt, tròn mắt bị nước mắt rửa sạch nhìn rõ ràng hơn sáng hơn. “Vậy còn anh? Có thích em chút xíu nào không?”

“Không có.” Hần lắc đầu liền thấy cô đáng thương chau miệng, tròn mắt đen của hần phỉếm nụ cười. “Nếu là chỉ có một chút chút thích, anh tại sao đến tìm em nha?”

A? Uông Ngữ Mạt mở to mắt, lời hần nói có thật không a?

Thấy đáng vẻ cô chỉ ngây ngốc, Phương Nhĩ Kiệt không khỏi cười tươi.

“Đồ ngốc!” Khẽ hôn môi của cô, khuôn mặt tuấn tú có sùng nịch. “Làm sao? Không khóc nữa à?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

“Thích không chỉ một chút xíu. . . . . Cho nên anh yêu thích em phải không?” Uông Ngữ Mạt đã hiểu, vui vẻ mở to xanh mắt.

“Ngu ngốc!” Cô khả ái làm cho hần không nhịn được dùng sức hôn cô.

“Ừm. . . . .” Uông Ngữ Mạt bị hôn đến thiếu chút nữa không thể hô hấp, cô vội vàng đẩy hần ra, cái miệng nhỏ nhắn dùng sức thở dốc, vui vẻ qua, cô lại nghĩ tới tình cảnh mình bây giờ. “Nhưng mà. . . . . Hôn lễ. . . . .”

“Em thích hần sao?” Anh ấy nói Bạch Thanh Lê sao? Mấy ngày qua hần cũng thấy báo chí trên tạp chí viết chuyện hôn lễ.

Uông gia là chánh trị thế gia, mà trên thương trường thì Bạch gia cực kỳ nổi danh, hai nhà đám hỏi, hôn lễ này được nhiều người chú ý.

Uông Ngữ Mạt gật đầu, thấy sắc mặt của Phương Nhĩ Kiệt không vui, lại vội vàng lắc đầu giải thích. “Không phải, em, em thích Bạch Thanh Lê chẳng qua là thích anh trai, không giống như vậy!”

Lời của cô làm cho người đàn ông đó hài lòng cười, thấy đáng vẻ cô khản trương, lại không nhịn được muốn trêu chọc cô, hần khẽ cắn môi của cô. “Không giống sao? Nơi nào không giống nha?”

“Ừm, đừng như vậy. . . . .” Uông Ngữ Mạt muốn khỏi bị hần gặm cắn, nhưng hần lại đột nhiên hôn cô.

“Các người đang làm cái gì vậy!”

Tiếng gầm gừ dữ từ sau phía sau truyền đến, thân thể Uông Ngữ Mạt cứng đờ, vội vàng đẩy hần ra xoay người, “Ông. . . . .” Còn chưa mở miệng, thấy người đàn ông phía sau gia gia, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời tái đi.

“Bạch, Bạch Thanh Lê? !”

Uông lão thái gia mặc dù về hưu, nhưng là uy nghiêm khí thế tướng quân vẫn còn, đầu ông bạc trắng, mặc dù hơn 70 tuổi nhưng lưng vẫn rất thẳng, trên tay nắm quả trọng, dường như rất bén nhọn nhìn tiêu từ trước mắt.

Mà Bạch Thanh Lê thì đứng ở một bên, hần nhìn chăm chú vào Phương Nhĩ Kiệt, rồi nhìn lại Uông Ngữ Mạt, thấy hai người nắm tay nhau, ông neho con người lại.

Uông Ngữ Mạt sau khi trở về, hần đã cảm thấy cô thay đổi không giống với lúc trước, là bởi vì người đàn ông này sao?

Hần nhìn về phía Phương Nhĩ Kiệt, mà Phương Nhĩ Kiệt cũng nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn hần một cái, cánh môi như có như không nở nụ cười.

Ánh mắt của Bạch Thanh Lê lạnh lẽo, hần tin tưởng mới vừa ở đình viện kia người đàn ông này nhất định sớm đã nhìn thấy hần và Lão thái gia, mới có thể có ý hôn Uông Ngữ Mạt.

Người đàn ông này đang biểu thị công khai chủ quyền, muốn tuyên cáo, Uông Ngữ Mạt là của hắn!

“Tiểu tử, ngươi rất quen mặt.” Uông lão thái gia lên tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Phương Nhi Kiệt.

Lúc Lão thái gia nhìn soi mói, Phương Nhi Kiệt tự động chào hỏi. “Uông lão gia, đã lâu không gặp, ông vẫn càng già càng dẻo dai, khí thế không thua năm đó nha!”

“Ngươi . . . .” Thái độ du côn làm Uông lão tướng quân nhớ lại, khi hắn nhìn soi mói, còn có thể có thái độ như thế, trong ấn tượng hắn chỉ có một tiểu tử.

“Ngươi là niên trưởng?” Năm đó, có một tiểu tử cũng dùng thái độ không đứng đắn này đối với ông.

“Uông lão gia còn nhớ rõ ta.” Phương Nhi Kiệt khẽ mỉm cười.

Uông lão tướng quân hừ lạnh, nhận ra tiểu tử này, con giận của hắn trì hoãn liền bốc lên. “Tên tiểu tử không đứng đắn này đúng là một chút cũng không thay đổi.”

“Uông lão gia, ông không cần tán thưởng ta như vậy?” Phương Nhi Kiệt đối với Uông lão tướng quân khinh bạc nháy mắt.

Thấy thái độ của hắn, Uông Ngữ Mạt bị làm cho sợ đến nắm chặt tay hắn.

“Yên tâm, không có chuyện gì.” Phương Nhi Kiệt đưa tay siết chặt lòng bàn tay của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Uông Ngữ Mạt ửng đỏ, lúc này mới phát hiện tay của mình bị hắn nắm, cô vội vàng muốn tránh thoát nhưng hắn cũng không để cô thoát ngược lại cầm thật chặt.

Cô trừng hắn, nhưng hắn đáp lại cô một nụ cười khinh bạc.

Người này. . . . .

“Ngữ Mạt!” Giọng nói của Lão thái gia trở lại.

“Dạ!” Uông Ngữ Mạt lập tức đứng nghiêm, khẩn trương nhìn về phía tổ phụ. “Gia gia.”

Lão thái gia nhìn hai người nắm tay nhau. “Tiểu tử, còn không bỏ tay cháu gái của ta ra!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Nhưng Phương Nhi Kiệt giống như không để ý tới, tròn mắt đen nhìn về phía Lão thái gia. “Uông lão gia, ta muốn cháu gái ông.”

“Ngươi nói cái gì?” Lão thái gia trợn mắt.

“Phương Nhi Kiệt!” Uông Ngữ Mạt cũng không dám tin hắn lại dám nói thẳng như vậy, “Ngươi đang ở đây nói nhăng nói cuội gì đó?”

“Anh nào có nói nhảm? Anh rất chân thành.” Nói là nói như vậy, nhưng xem ra gương mặt tuấn tú vẫn không tập trung, “Uông lão ông, ta nói thật.”

Lão đại gia nheo lại con ngươi nhìn về phía hắn, Phương Nhi Kiệt mặc dù cười, nhưng mà tròn mắt vô cùng sắc bén, biểu hiện lời của hắn không phải là trò đùa.

“Tiểu tử, ngươi không phải không biết Ngữ Mạt có vị hôn phu.”

“Biết.” Phương Nhi Kiệt nhìn sang Bạch Thanh Lê một cái.

Mà Uông Ngữ Mạt thì cúi đầu, từ ban nãy đến bây giờ, cô vẫn không dám nhìn về phía Bạch Thanh Lê, chỉ sợ thấy ánh mắt trách cứ của hắn.

“Ngươi có chỗ nào có thể vượt Thanh Lê nha?” Lão thái gia nhẹ đập quai trọng, “Ta nhớ được lúc ngươi tốt nghiệp không phải là cự tuyệt nhiều bệnh viện mời sao, rồi đến ở nông thôn làm bác sĩ sao?”

“Đừng nha!” Phương Nhi Kiệt gạt đầu, hẳn không có hứng thú ở thành thị, khi được bằng tốt nghiệp hẳn trở về trấn nhỏ làm thầy thuốc rảnh rỗi.

“Vậy người có thể cho Ngũ Mạt cái gì? Ngũ Mạt là bảo bối của Ông gia chúng ta, chúng ta không thể nào để cho con bé đi chịu khổ.” Ông lão gia nói xong.

“Ông lão ông, ta chưa nói ta sẽ cưới cô ấy.” Chịu khổ? Bây giờ nói cũng quá sớm!

“Người nói cái gì?” Không có ngờ tới hẳn sẽ nói như vậy, Ông lão thái gia trừng hẳn, nét mặt già nua có lửa giận. “Người muốn đùa bọn Ngũ Mạt nhà ta sao?”

“Ngũ mạt mới hai mươi ba tuổi, còn trẻ như vậy, nàng còn có một đồng chuyện không có thử qua, có cần thiết như vậy vội vã lập gia đình sao?” Phương Nhi Kiệt hỏi ngược lại.

Hắn quay đầu nhìn về phía Ông Ngũ Mạt. “Tiểu nha đầu, em thật muốn gả đisao? Bất kể là gả cho anh, hay là gả hẳn?” Hẳn nhiều lần nhìn Bạch Thanh Lê.

Ông Ngũ Mạt ngẩng đầu nhìn hướng Phương Nhi Kiệt, sau đó nhanh chóng liếc về phía Bạch Thanh Lê, cắn cắn môi, cô khua lên dừng khí nhìn về phía lão thái gia. “Gia gia, con không muốn lập gia đình.”

“Ngũ Mạt?” Không nghĩ tới cháu gái sẽ nói như vậy, Ông lão thái gia không khỏi cau mày.

Ông Ngũ Mạt hít sâu một cái, nhìn về hướng Phương Nhi Kiệt, thấy trên mặt hẳn nở nụ cười, bàn tay nhỏ bé của cô dùng sức cầm tay hẳn. “Gia gia, con, con vẫn rất nghe lời các người, cnp cũng vậy cảm thấy gả cho Bạch Thanh Lê là tốt, nhưng mà. . . . . nếu kết hôn, con sợ. . . . . Con thật phải lập gia đình sao? Con thấy mờ mịt, con không biết con muốn cái gì, cho nên ta rời nhà.”

Cô dừng một chút, một lúc lâu mới mở miệng. “Sau khi rời nhà con mới phát hiện thật ra con rất vô dụng, con cái gì cũng không biết, chỉ biết lệ thuộc vào các người, ra đến bên ngoài, con làm rất nhiều việc, con cho gà ăn cho vịt ăn, giúp heo tắm, còn giúp phòng trọ, hướng dẫn du khách đẩy mạnh tiêu thụ đồ dùng, mệt chết đi cũng rất cực khổ nhưng mà con cảm thấy rất thỏa mãn, đây là cuộc sống con không có thử qua, con cảm thấy cuộc sống con rời nhà một tháng nay, so với con sống ở đây hơn hai mươi năm còn có ý nghĩa hơn. . . . .”

“Hoang đường!” Lão thái gia tức giận cắt đứt lời của cô, nghĩ đến cháu gái mình cũng chịu nhất đi ra ngoài làm những chuyện cực khổ này, hẳn cảm thấy không nổi. “Ngũ Mạt, gia gia muốn con có một cuộc sống tốt, con chỉ là bởi vì thấy mới mẻ mới cảm thấy thú vị, ít hôm nữa con sẽ chịu không được.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

“Không phải như thế. . . . .”

“Đù rồi!” Lão thái gia lại không muốn nghe nữa. “Lý thăm, đưa tiểu thư vào trong nhà!”

Một người giúp việc trung niên vội vàng tới đây. “Tiểu thư.”

“Không phải vậy! Gia gia, ông hãy nghe con nói. . . . .” Ông Ngũ Mạt khẩn cầu nhìn tổ phụ.

Ông lão thái gia nhìn sang chỗ khác.

“Ông lão gia. . . . .”

“Tiểu tử kia câm miệng lại cho ta!” Lão thái gia gầm lên, hẳn nhìn chăm chăm Phương Nhi Kiệt. “Cũng là người! Dạy hư cháu gái của ta, ta tuyệt đối không để cho người ở chung với cháu gái của ta! Cút ngay đi!”

Phương Nhi Kiệt trầm mặc, biết Lão thái gia lúc này cái gì cũng nghe không lọt, hẳn chỉ có thể buông cánh tay của Ông Ngũ Mạt ra.

“Nhi Kiệt!” Thấy hẳn buông tay ra, Ông Ngũ Mạt vội vàng bắt được tay hẳn. “Người không nên đi.”

Cô sợ hẳn đi thật, không thương cô nữa.

“Nha đầu, đừng sợ.” Phương Nhi Kiệt dịu dàng trấn an, nhìn thấy nước mắt của cô ở hốc mắt chảy xuống, giọng của hẳn dịu dàng hơn. “Đừng khóc, anh

sẽ không buông, nhưng nha đầu em cũng phải cố gắng.”

Cô kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt của hắn làm cho nỗi sợ của cô dần dần biến mất, cô biết, hắn sẽ không dễ dàng buông cô ra.

“Có muốn lập gia đình hay không, quyền lựa chọn ở em.” Hắn vỗ vỗ đầu của cô, rồi rời đi, hắn nhìn nhưng không có lên tiếng nói với Bạch Thanh Lê một câu, lúc này mới kéo ra bàn tay của Uông Ngữ Mạt ra, giắt chặt tại chỗ rời đi.

Uông Ngữ Mạt nhìn hắn rời đi, hai tay không khỏi nắm lại. Trên tay còn có dư âm dịu dàng của hắn, cô nghĩ tới lời của hắn.

Quyền lựa chọn là ở cô. . . . .

Lời của mẹ, còn có lời của Phương Nhi Kiệt lúc rời đi, làm cho Uông Ngữ Mạt cắn răng, quyết định khua lên dừng khí, không muốn trốn tránh nữa.

Cô chủ động hẹn Bạch Thanh Lê, bởi vì bị gia gia cấm túc, cô không thể ra cửa, vì vậy chỉ có thể để cho Bạch Thanh Lê về nhà .

“Em tìm anh sao?” Bạch Thanh Lê đi tới gian phòng của Uông Ngữ Mạt.

“Bạch Thanh Lê.” Uông Ngữ Mạt đứng dậy nhìn, ngày đó Phương Nhi Kiệt rời đi, cô cũng bị Lý thâm đưa vào nhà, sau ngày đó cô vẫn không có cơ hội nói chuyện với hắn.

“Thật xin lỗi.” Cô khom lưng nhìn hắn nói xin lỗi.

Bạch Thanh Lê nhìn cô, nhìn cô bé từ nhỏ lớn lên cùng hắn, hắn nghĩ tới khi cô còn bé hắn nắm tay cô, cô ngẩng đầu cười híp mắt, miệng nói không rõ gọi hắn là anh Thanh Lê.

Lớn hơn một chút, cô ôm hắn, nói lớn lên muốn gả cho hắn.

Mà hắn nhìn tiểu bảo bối trong ngực, trong lòng càng thương yêu, cười cô gái này là nguyện vọng từ trước đến nay của hắn, hắn nhìn cô lớn lên, hắn thay cô làm tất cả.

Hắn biết cô chưa biết tình yêu là gì nhưng mà hắn không vội, hắn sẽ từ từ dạy cô, hắn sẽ làm cô yêu hắn, hắn có lòng tin người cô yêu sẽ là hắn.

Khuôn mặt tuấn mỹ không khỏi xẹt qua nét âm u, từ sau khi cô rời nhà rồi trở về, hắn liền phát hiện Tiểu Ngữ Mạt hắn biết không giống với lúc trước.

Hơn nữa, hắn cũng thấy cô có dấu hôn, trong lòng hắn chấn động, mơ hồ hiểu Tiểu Ngữ Mạt không hề thuộc về hắn nữa.

Nhưng mà hắn nhưng vẫn giữ một tia hy vọng, cô đã trở lại, có còn muốn cho gả hắn không?

Nhưng khi người đàn ông này xuất hiện, hắn cũng đã thấy ánh mắt cô nhìn chăm chú người đàn ông kia, trong mắt là tình yêu say đắm rõ ràng đến làm cho hắn muốn bỏ qua cũng không được, cũng bởi vì như thế, hắn không cách nào tiến đến ngăn cản.

Ngữ Mạt cho tới bây giờ chưa dùng ánh mắt này nhìn hắn.

“Em thích hắn như vậy sao?” Bạch Thanh Lê khẽ sờ mở miệng.

Uông Ngữ Mạt đứng thẳng người dậy, ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp là trước nay chưa có kiên định như vậy. “Đúng, em thích hắn, rất thích.”

Cô kiên định làm cho Bạch Thanh Lê cười khò, nhưng cũng kinh ngạc, người phụ nữ trước mắt thật sự là em gái hắn từ nhỏ che chở sao?

Ánh mắt của cô không giống với lúc trước! Không hề e lệ nữa, ánh mắt tràn đầy mê hoặc, thậm chí tàn ra tự tin, giống như đóa hoa nở rộ, mà không phải nụ hoa hắn cần thật từng tí từng tí chăm sóc.

“Ngữ mạt, em thay đổi rất nhiều.” Cô như vậy rất mê người, nhưng mà người làm cho cô thay đổi cũng hắn. “Em trở nên rất hấp dẫn.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Bạch Thanh Lê. . . . em thích anh, nhưng mà thích giống như anh hai.” Mặc dù biết lời của mình tàn nhẫn, nhưng mà cô phải nói rõ mọi việc.

“Trước kia em không hiểu,cho là thích chính là như vậy, nhưng mà bây giờ em mới hiểu được, thích và yêu là không giống nhau, em vẫn thích anh, nhưng mà. . . . . em không cách nào yêu anh.”

“Vậy hấn thì sao nha? Tại sao phải thích hấn? Hấn tốt hơn anh sao?” Hấn không cảm thấy người đàn ông kia có thể vượt qua hấn.

Nghĩ đến Phương Nhi Kiệt, vẻ mặt của Ông Ngử Mạt không khỏi dịu dàng,mà Bạch Thanh Lê đã thấy cô biến chuyển, tim không khỏi đau xót.

“Hấn không có như anh, cũng không đối tốt với em như anh tốt với em, hấn thích bắt nạt em, trêu chọc em, thậm chí rất hoa tâm có nhiều phụ nữ thích hấn, anh hai nói hấn không thích hợp với em, cùng hấn ở chung một chỗ em nhất định bị tổn thương”

“Vậy em . . . . .”

“Nhưng mà em muốn ở chung một chỗ với hấn.” Ánh mắt kiên định của cô, không chần chờ chút nào.”Cho dù sau này có bị thương, cho dù sau này hấn sẽ làm em khổ sở, cho dù sau này chúng em có tách ra, nhưng mà. . . . . Hiện tại, lúc này, em muốn ở chung một chỗ,bởi vì em thích hấn.”

Hít sâu một cái, Ông Ngử Mạt nhìn hấn mỉm cười.”Bạch Thanh Lê, em muốn trưởng thành,em không muốn vẫn bị các người bảo vệ,em biết các người thương em, yêu em, nhưng mà. . . . . em muốn đi, em muốn ném thử những chuyện trước kia em chưa từng thử, em,em không muốn lập gia đình. . . . .”

Bạch Thanh Lê kinh ngạc nhìn cô bé hấn nắm tay lúc giờ, thật đã trưởng thành. . . . .

“Bạch Thanh Lê, hôn lễ. . . . .”

“Hôn lễ không thể nào hủy bỏ!” Bạch Thanh Lê cắt đứt lời của cô.

“Bạch Thanh Lê?” Ông Ngử Mạt cau mày.”Nhưng mà em không muốn. . . . .”

“Ngử Mạt, hiện tại mọi người trên thế giới đều biết chuyện chúng ta kết hôn, hai nhà đều có mặt mũi, anh không thể để cho hôn lễ hủy bỏ.” Hấn bình tĩnh nhìn cô, không bởi vì cô khẩn cầu mà rút lui.

“Cho dù. . . . . em không thích anh?”

Bạch Thanh Lê trầm mặc, hồi lâu mới mở miệng.”Đúng, cho dù em không thương anh, hôn lễ này cũng không thể hủy bỏ, bởi vì anh vẫn muốn kết hôn với em”

Hấn kiên định làm cho Ông Ngử Mạt im lặng.

“Ngử Mạt,anh không thể nào buông tay, bởi vì hôn lễ là em đáp ứng.Nếu quả thật là không muốn kết hôn, em một mình đi xử lý.”

“Em?” Ông Ngử Mạt không hiểu ý của hấn.

“Đúng, nếu như Ông gia cũng đồng ý giải trừ hôn ước, hôn lễ kia cũng sẽ không cử hành.”

“Không thể nào ! Bọn họ căn bản không thể nào đồng ý giải trừ hôn ước, nhất là gia gia nha. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

“Ngử Mạt, đó là chuyện của em” Bạch Thanh Lê cũng không để ý tới, hấn kiên định nhìn cô, “Anh không thể chủ động buông tay .”

Nói xong, hấn nhìn cô thật sâu một lúc lâu mới xoay người rời đi.

Nhìn hấn rời đi, Ông Ngử Mạt ngã ở giường, phiền não che mặt.

Cô cho là Bạch Thanh Lê sẽ đồng ý hủy bỏ hôn lễ, nhưngmà không nghĩ tới anh ấy cảnh kiên trì như vậy, cô cho là anh ấy thương cô như vậy cho nên. . . . .

Ông Ngử Mạt cắn môi, nghĩ tới lời của Bạch Thanh Lê, không khỏi than thở. Đúng nha,cô có tư cách gì yêu cầu? Là cô phải xin lỗi anh ấy nha!

Làm sao có thể yêu cầu anh ấy tiếp tục tốt đối với cô nha?

Nhắm mắt lại, Uông Ngữ Mạt không biết nên làm sao bây giờ. . . . .

Cô đã thử qua van xin qua người nhà, nhưng mà phụ thân không đồng ý, sáu anh trai cô cũng phản đối, gia gia thì càng không cần phải nói, mà mẹ cũng không giúp được cô.

Người trong nhà sợ cô bỏ nhà đi, nên quản cô chặt hơn.

Uông Ngữ Mạt nghĩ mãi không có cách, kết quả chỉ chớp mắt, hôn lễ đã đến.

Cô bị người giúp việc chộp tới mặc vào áo cưới vào, tất cả bảo vệ đều coi chừng cô, ngó chừng cô xe, cô căn bản trốn không thoát.

Hai tay nắm lại, cô ngồi ở xe phía sau, bên cạnh là Bạch Thanh Lê, mà anh hai ngồi ở trước, cũng sắp đến giáo đường.

Cúi đầu xuống, ngay cả tim cũng rối loạn.

Cô quay đầu liếc về phía Bạch Thanh Lê, nhưng hấn nhắm hai mắt không nhìn cô.

Cô nhìn sang hướng anh hai, Uông Hành Viễn cũng làm như không thấy.

Cấn môi, cô biết việc này thật sự không ai chịu giúp cô, ngoại trừ lập gia đình, cô dường như thật không có con đường thứ hai có thể chọn.

Nhưng mà. . . . . cô không cam lòng!

Cứ khuất phục như vậy, cô không cam lòng!

Không ai chịu giúp cô, cô chỉ còn có mình!

Uông Ngữ Mạt nhắm lại mắt, thấy xe bởi vì đèn đỏ dừng lại, cô cầm tay lái, nhanh chóng mở cửa xe chạy ra bên ngoài.

“Ngữ Mạt!”

Cử động của cô làm cho người ta kinh ngạc, Uông Hành Viễn lập tức xuống xe đuổi theo cô.

Chiếc váy nặng nề được xé bớt một góc, Uông Ngữ Mạt đá rơi giày cao gót ra, bước nhanh chạy về phía trước.

“Ngữ Mạt —— Em gái ——”

Tất cả người trên xe đều xuống đuổi theo cô.

Uông Ngữ Mạt cúi đầu, áo cưới dày cộm nặng nề làm cho cô chạy trốn rất thống khổ, nghe tiếng bước chân phía sau càng ngày càng đến gần, cô cắn răng, đem hết khí lực liều chết chạy.

“Em gái ! Dừng lại ——”

Không! Cô không chịu thua như vậy!

Uông Ngữ Mạt ở trong lòng rộng to, bùn đất làm chân của cô đau nhói, cô đau đến hốc mắt hiện nước mắt, nhưng mà hai chân vẫn cố gắng chạy về phía trước.

Không thể ngừng, ngừng cũng sẽ bị bắt được!

“Em gái ——” Một cái tay bắt được cô.

“A!” Nàng thét chói tai, đưa chân dùng sức đá.

“A!” Không nghĩ tới em gái dám đá người, Uông Hành Viễn thống khổ ôm thân.

“Đại ca, em xin lỗi!” Uông Ngữ Mạt nói, không dám dừng lại bước chân, tiếp tục chạy về phía trước.

“Chết tiệt! Uông Ngữ Mạt ——”

Phía sau truyền đến tiếng rống giận của anh hai, làm cho cô co lại vai, lại càng không dám dừng bước lại.

Nhưng mà cô chạy trốn đến thở không ra hơi, y phục nặng nề trên người. . . . . Tại sao áo cưới lại nặng như vậy nha!

Kết——

Một chiếc Motorcycles đột nhiên quay lại ở phía trước Ông Ngữ Mạt.

Ông Ngữ Mạt bị hù đến dừng bước lại.

Kỵ sĩ mở nón bảo hộ ra nói. "Nha đầu, lên xe!"

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Ông Ngữ Mạt trừng to mắt, kích động nhìn về phía người đàn ông đó. "Kiệt. . . . ."

"Em gái ——"

Phía sau rống giận làm cho cô kịp hoàn hồn, cất bước nhảy lên xe máy.

Cô vừa lên xe, xe máy lập tức chạy về phía trước, trong nháy mắt đem người phía sau vứt rất xa.

"Chết tiệt! Phương Nhi Kiệt!" Ông Hành Viễn giận đến giơ chân, xoay người muốn lái xe tiếp tục đuổi, vừa vặn Bạch Thanh Lê đứng ở phía sau ngăn cản hắn.

"Đề cho bọn họ đi!"

"A Lê?" Ông Hành Viễn kinh ngạc trừng hắn.

Bạch Thanh Lê xé ra nụ cười khổ. "Là ta thua." Tiểu công chúa cuối cùng không thuộc về hắn.

Xe máy đi tới bờ biển, Ông Ngữ Mạt nhảy xuống máy xe, hưng phấn chân không chạy hướng bờ cát, nước biển lạnh như đá băng, áo cười trên người cô khiến cho người bên cạnh nhìn chăm chú, nhưng cô tuyệt không để ý.

Lão Thiên! Cô không dám nghĩ tới mình lại làm chuyện điên cuồng như vậy, thừa dịp lúc đèn đỏ chạy trốn, bị sáu anh trai truy đuổi, cô thậm chí còn đá anh trai một cước.

A. . . . . Nghĩ đến anh hai chắc rất đau, cô không nhịn được co vai lại, nhưng cái miệng nhỏ nhắn bật ra tiếng cười vui vẻ.

Phương Nhi Kiệt đi theo phía sau cô, nghe thấy tiếng cười của cô, khóe môi cũng nhếch lên theo.

Tiểu nha đầu này thật ngoài toan tính của hắn nha!

Không nghĩ tới cô biết làm ra chuyện như vậy, hắn ở trên đường thấy áo cười cô đầu tung bay, tim kịch liệt nhảy lên vì cô mà mê muội.

Hắn tự tay ôm lấy cô, nhưng Ông Ngữ Mạt xoay người đẩy ra hắn, sau đó hất cằm lên, lém lỉnh nhìn hắn.

Hắn nhếch mày, thú vị nhìn tư thái cao ngạo của cô.

"Phương Nhi Kiệt, em thích anh." Cô lớn tiếng nói, không ngần ngại lời tỏ tình của mình bị người trên bãi cát nghe được. "Bất quá, em sẽ không lấy anh!"

"Ừ!" Phương Nhi Kiệt gật đầu, làm ra vẻ thờ phào nhẹ nhõm, "Như vậy cũng tốt, bởi vì anh cũng không muốn cưới em."

Lời của hắn làm cho cô hừ nhẹ, "Em cho anh biết, em sẽ lớn lên, em sẽ trở nên thành thực, trở nên mê người hơn, sẽ không là tiểu nha đầu vĩnh viễn!"

"Sao?" Hắn cười, trông mắt đen trên dưới nhìn hắn, khóe môi cười trở nên ám muội. "Anh biết em không phải là tiểu nha đầu."

Về mặt hắn xấu xa làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn hiện hồng, biết hắn suy nghĩ của hắn, Ông Ngữ Mạt tức giận dậm chân. "Phương Nhi Kiệt!" Cái đồ xấu xa này!

Cô xấu hổ rước lấy nụ cười đắc ý của người đàn ông đó.

"Phương Nhi Kiệt, anh tạm thời đắc ý đi!" Ông Ngữ Mạt đỏ mặt, tức giận địa nhìn chăm chăm hắn. "Em cho anh biết, em bây giờ là thích anh, nhưng sẽ

không thích anh cả đời, làm không tốt sau này em cũng sẽ thích người khác mà vứt bỏ anh!”

“VẬY sao.” Hân sờ sờ lỗ mũi, cười nhìn cô.”Cho nên?”

“Ờ! Anh chờ xem đi! Em sẽ lớn lên , em sẽ làm anh khản trương và nhớ đến em!”

“A,anh sẽ mãi mãi mong chờ .” Hân thật mong đợi , mong đợi biến hóa sau này của cô.

“Nhưng trước lúc để cho anh mong đợi, em phải thoát khỏi cuộc đào hôn rồi rắm này. . . . .” Hân dừng lại không nói.

Sắc mặt tiểu công chúa lập tức biến đổi, khí thế cũng yếu bớt, cô nghĩ đến sau này còn muốn đối mặt người trong nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức mặt nhăn thành khổ qua.

Hình dạng của cô làm cho người đàn ông đó bật cười, đưa tay đem kéo cô vào trong ngực.

“Chán ghét! Ai cần anh nhắc nhở em nha?” Cô ảo não đấm hân một cái.

Mà hân thì cúi đầu hôn cô, ngăn chặn những lời cô muốn nói.

Vật nhỏ khả ái này, hân tin tưởng có cô, cuộc sống của hân sau này nhất định không buồn chán nữa!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.